

Liahona

FÖRSTASIDESARTIKEL:
Stärk våra framtida
mödrar, s 16

Mätta oss med
skrifterna, s 22

Vad är fasteoffer?
s LS10

Liahona

PÅ OMSLAGET

Foto Steve Bunderson, bilden är arrangerad, kopiering förbjuden.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Under hans vinge, av Jay Bryant Ward, från Visions of Faith Collection av Mill Pond Press, Inc, Venice, Florida, kopiering förbjuden.

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Frid i vår Frälsare *Thomas S Monson*
- 16 Stärk våra framtida mödrar *Susan W Tanner*
- 25 Besökslärnarnas budskap: Gläd dig åt återställelsen av templets förordningar och förbund
- 32 Budskap från Läran och förbunden: Välsignad av visdomsordet *Masayuki Nakano*
- 34 Familjens hemafton som ett missionärsredskap
- 38 Stärk familjen: Den heliga fortplantningskraften
- 40 Högprästernas kворum *David E Sorensen*
- 43 Broderskapets eld *LaRene Porter Gaunt*
- 44 Sista dagars heliga berättar
Mitt tiondedäck *Sarah Westbrook*
Lyssna efter Anden *Mark Paredes*
Jag kände mig hemma *Marina Petrova*
- 48 Brev till redaktionen

FÖR UNGDOMAR

- 8 Fatta svåra beslut *Richard G Scott*
- 12 Jag är redo för min missionärsintervju! *William D Oswald*
- 15 Affisch: Gratis filter
- 21 Visste du det här?
- 22 Frågor och svar: Hur kan jag få ut mer av mina skriftstudier?
- 26 Vid jordens mitt *Marvin K Gardner*

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Din spännande historia *James E Faust*
- LS4 Samlingsstunden: Jag ska följa honom i tro *Margaret Liffertb*
- LS6 Från president David O McKays liv: Davids gris
- LS8 Vänner emellan: Om att hoppa över stängsel *Daryl H Garn*
- LS10 För små vänner: Vad är fasteoffer? *Kimberly Webb*
- LS12 Tro på Jesus Kristus
- LS13 Roliga sidan: Hälsa på missionärerna *Robert Peterson*
- LS14 Huset i orkanen *Melody Warnick*

SE "GLÄD DIG ÅT ÅTERSTÄLLELSEN AV TEMPLETS FÖRORDNINGAR OCH FÖRBUND", S 25

SE "VID JORDENS MITT", S 26

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packard, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, Gary J Coleman

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune,
Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle
Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jenifer L Greenwood,
R Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J
Odekir, Adam C Olson, Judith M Paller, Vivian Paulsen,
Don L Searle, Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas,
Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Howard G Brown,
Thomas S Child, Reginald J Christensen, Kathleen Howard,
Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J Pixton,
Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Köröf

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Ullandagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hjälprensprenumeration är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2005 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfällig,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstver-
ket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA;
e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

June 2005 Vol. 129 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton

"Fatta svåra beslut", s 8:

Be familjemedlemmarna att fundera över vilket som var det svåraste beslutet de har fattat. Läs eller återge äldste Richard G Scotts berättelse om sitt jobb. Vilken inverkan hade psalmen på hans beslut? Be familjemedlemmarna berätta om upplevelser då Herren har hjälpt dem att fatta svåra beslut.

"Jag är redo för min missionärsintervju!", s 12: Vilka råd fick Vova angående hur han skulle förbereda sig för sin mission? Läs Alma 57:19–21, 25–27 och jämför Vova och hans vänner med de unga krigarnas exempel. På vilka sätt kan vi som familj följa Vovas exempel?

"Välsignad av visdomsordet", s 32: Vad gjorde äldste Masayuki Nakano som gjorde att han kunde följa visdomsordet och ändå behålla sitt jobb? Vad kan vi i familjen göra för att hjälpa oss själva och varandra att följa visdomsordet?

"Familjens hemafton som ett missionärsredskap", s 34: Återge några berättelser från artikeln som passar din familjs intressen och behov. Planera och börja använda några aktiviteter som kan göra era hemaftnar till missionärsredskap.

"Din spännande historia",

s LS2: Läs högt de tre första styckena i den här artikeln.

Låt sedan familjemedlemmarna turas om att berätta något om en förfader eller om en släkting som lever. Överväg att spela in berättelserna på band. Bär era vittnesbörd efter att ha läst de två sista styckena i artikeln.

"Om att hoppa över stängsel",

s LS8: Be familjemedlemmarna tänka på de gånger då de varit olydiga mot Herren. Vad blev resultatet? Återge berättelsen om Smokey. Jämför följderna av att vara lydiga med följderna av att vara olydiga.

ÄMNEN I DETTA NUMMER

LS = Lilla stjärnan	Lydnad, LS8
Beskydd, 44, LS14	McKay, David O, LS6
Besöksundervisning, 25	Missionsarbete, 8, 12, 34,
Bön, 26	LS13
Exempel, 12	Moderskap, 16, 21
Familjens hemafton, 1, 34	Motgångar, 2, 44
Familjerelationer, 16, 38	Normer, 8, 15, 26, 32, 38
Fasteoffer, LS10	Omvändelse, 44
Frid, 2	Primär, LS4
Förberedelse, 12, 16	Självdisciplin, 15
Handlingsfrihet, 8, 38	Skriftstudier, 22
Helbrägdagörelse, 44, LS12	Släktforskning, 40, LS2
Hemundervisning, 7	Tempel och tempeltjänst, 25, 40
Högpräster, 40, 43	Tionde, 44
Inspiration, 44	Tjänande, 43, LS14
Jesus Kristus, 2, LS4, LS12	Tro, LS4, LS12
Kyrkans historia, 21	Undervisning, 1
Kyskhets, 38	Unga kvinnor, 16
Ledarskap, 21	Visdomsordet, 32
	Vänskap, 26

Frid i vår Frälsare

PRESIDENT THOMAS S MONSON
förste rådgivare i första presidentskapet

För ett antal år sedan besökte min hustru och jag en populär nöjespark med andra medlemmar i vår familj. Vid ett tillfälle klättrade vi ombord på en båt som skulle ta oss lodrätt nerför en brant. Passagerarna skrek när båten dånade nerför vattenfallet och gled till ett stopp i vattnet nedanför. Precis innan vi dök ner lade jag märke till ett litet plakat på väggen som förkunnade en djup sanning: "Du kan inte springa bort från bekymmer ... Det finns ingen plats som ligger så långt borta!"

Dessa ord har stannat kvar hos mig. De syftar inte bara på temat för åkturen, utan också på vår tillvaro i jordelivet.

Livet är en erfarenhetens skola och en prøvotid. Vi lär oss medan vi bär våra bördor och tar oss igenom våra hjärtesorger.

När vi tänker på de händelser vi kan råka ut för — som sjukdom, olyckor, dödsfall och en massa andra svårigheter — inser vi följande, liksom Job gjorde: "Människan föds till lidande."¹ Job var "en from och rättsinnig man, som fruktade Gud och undvek det

onda".² Job var gudfruktig i sitt uppträdande och framgångsrik i sitt arbete, men han skulle komma att prövas på ett sätt som kunde ha fått vem som helst att gå under. Berövad sina ägodelar, hånad av sina vänner, hemsökt av lidande, tillintetgjord av förlusten av sin familj, blev han uppmanad att "förbanna Gud och dö".³ Han motstod denna frestelse och förkunnade från djupet av sin ädla själ: "Se, redan nu har jag i himlen mitt vittne, i höjden min försvarare."⁴ "Jag vet att min återlösare lever."⁵ Job höll fast vid sin tro.

Vi kan med säkerhet anta att ingen person någonsin levat som varit helt fri från lidanden och prövningar, inte heller har det någonsin funnits en tid i människans historia som inte haft sitt fulla mått av kaos, fördärv och elände.

När livet plötsligt blir svårt kan vi frestas att ställa frågan: "Varför just jag?" Det är mycket vanligt att vi skyller allt på oss själva fastän vi kanske inte hade någon kontroll över det som hände. Det verkar ibland som om det inte finns något ljus i slutet på tunneln, inte någon gryning som skingrar nattens mörker.

Liksom Job i gamla dagar lyfts vi mot himlen genom den gudomliga försäkran och det dyrbara löftet: "Jag skall inte lämna dig eller överge dig."

Berättelsen om *Elia och änkan från Sarefat och hennes son är ett exempel på sanningen att när Gud talar och hans barn lyder, så gör barnen alltid rätt.*

Vi känner oss omringade av smärta från ett brustet hjärta, av besvikelse över grusade drömmar och förtvivlan över försvunna förhoppningar. Vi instämmer i den bibliska vädjan: "Finns då ingen balsam i Gilead?"⁶ Vi känner oss övergivna, förkrossade och ensamma.

Jag vill trösta alla dem som känner sig förtvivlade med löftet i Psaltaren: "Om aftonen gästar gråt, om morgonen kommer jubel."⁷

Närhelst vi är nära att känna oss nedtyngda av livets plågor, låt oss då komma ihåg att andra har gått samma väg, uthärdat och vunnit seger.

Det verkar finnas ett oändligt förråd av besvär och bekymmer för oss alla, var och en. Vi förväntar oss ofta omedelbara lösningar, och vi glömmer bort att vi behöver ha tålamod, som är en himmelsk dygd.

Låter någon av följande svårigheter bekant?

- Barn med handikapp
- Någon vi älskar går bort
- Arbetslöshet
- Dina kunskaper är föråldrade
- En son eller dotter går på avvägar
- Mental och känslomässig ohälsa
- Olyckor
- Skilsmässa
- Övergrepp
- Stora skulder

Listan kan göras oändlig. I dagens värld finns tendensen att känna sig avstängd — till och med isolerad — från Herren som ger oss varje god gåva. Vi ängslas över att vi vandrar ensamma och frågar: "Hur ska vi klara av det?" Det som ger oss den största trösten är evangeliet.

Från plågans bädd, med kudden våt av tårar, lyfts vi mot himlen genom den gudomliga försäkran och det dyrbara löftet: "Jag skall inte lämna dig eller överge dig."⁸

Sådan tröst är ovärderlig på vår väg genom livet, där det finns så många vägskäl och kurvor. Vår försäkran kommer sällan i form av ett flammande tecken eller en hög röst. Andens språk är snarare mjukt och tyst, uppbyggande för hjärtat och lugnande för själen.

För att inte ifrågasätta Herrens ord beträffande våra problem, bör vi komma ihåg att Guds visdom kanske inte så lätt kan förstås av människan. Den största läxan vi kan lära oss är att när Gud talar och en människa lyder, gör den människan alltid rätt.

Tisbiten Elias upplevelse belyser denna sanning. Mitt under fruktansvärd hungersnöd, torka och den hopplöshet som kommer av hunger, lidande och kanske även död, "kom Herrens ord till Elia. Han sade: 'Stig upp och gå till Sarefat ... och stanna där. Se, jag har befallt en änka där att ge dig att äta.'⁹

Elia ifrågasatte inte vad Herren sagt. ”Han steg upp och gick till Sarefat. När han kom till stadsporten, fick han där se en änka som samlade ved. Då ropade han till henne: ’Hämta lite vatten åt mig i kärlet, så att jag får dricka.’

När hon gick för att hämta det, ropade han efter henne: ’Tag också med dig en bit bröd åt mig.’

Men hon svarade: ’Så sant Herren, din Gud, lever, jag har inte en kaka bröd, utan bara en näve mjöl i krukan och litet olja i kannan. Jag håller just på att samla ihop ett par vedpinnar och skall nu gå hem och laga till det åt mig och min son. Vi skall äta det och sedan dö.’

Då sade Elia till henne: ’Var inte rädd. Gå och gör som du har sagt. Men laga först till en liten kaka åt mig och bär ut den till mig. Laga sedan till åt dig och din son.

Ty så säger HERREN, Israels Gud: Mjölet i krukan skall inte ta slut, och olja skall inte fattas i kannan fram till den dag då HERREN låter det regna på jorden.’¹⁰

Hon betvivlade inte detta otroliga löfte. ”Då gick hon och gjorde som Elia hade sagt. Hon hade sedan att äta en lång tid, hon själv och han och hennes husfolk.

Mjölet i krukan tog inte slut och olja fattades inte i kannan enligt det ord som HERREN hade talat genom Elia.¹¹

Låt oss nu snabbt förflytta oss till den förunderliga natten i historien när herdarna vaktade sin hjord och fick höra de heliga orden: ”Var inte förskräckta! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket.

Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren.¹²

Med barnets födelse i Betlehem framkom en stor gåva, en kraft starkare än vapen, en rikedom som varar längre än Caesars mynt. Det länge utlovade löftet hade uppfyllts; Kristusbarnet hade fötts.

Den heliga skriften säger oss att pojken Jesus ”växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor”.¹³ Och senare finns det i skriften en försynt liten fras som säger att han ”gick omkring och gjorde gott”.¹⁴

Ut ur Nasaret och ner genom tidernas släktled kommer hans utmärkta föredöme, hans välkomnande ord, hans gudomliga gärningar. De inspirerar till tålmod att uthärda lidande, styrka att bära sorg, mod att möta döden och förtröstan inför livet. I denna värld så fylld med kaos,

prövningar och osäkerhet har behovet av sådan gudomlig vägledning aldrig varit mer desperat än vad det är nu.

Lärdomar från Nasaret, Kapernaum, Jerusalem och Galileen överskrider avståndets gränser, tidens gång och förståndets begränsning då de ger bedrövade hjärtan ljus och vägledning.

Framför Jesus låg Getsemane örtagård och Golgatas kulle.

I skriften står det: ”Sedan gick Jesus med dem till en plats som heter Getsemane, och han sade till lärjungarna: ’Sitt här, medan jag går dit bort och ber.’

Han tog med sig Petrus och [Jakob och Johannes]. Ängslan och ångest kom över honom,

och han sade till dem: ’Min själ är djupt bedrövad, ända till döds. Stanna kvar här och vaka med mig.’

Och han gick lite längre bort ... och bad.”¹⁵

”Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din.

Då visade sig en ängel från himlen och gav honom kraft.

Han kom i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev som blodsdroppar, som föll ner på jorden.”¹⁶

Vilket lidande, vilket offer, vilken ångest uthärdade han inte för att sona för världens synder!

Till gagn för oss skrev poeten:

*I ungdomen då glädjen vår jord tycks smycka
och livet är ett sommarlov av ljusaste lycka,
när själen jublar, hjärtat känns så lätt,
och inte minsta skugga vi ännu har sett,
så vet vi inte att fördold bak kvällsbimlens sky
finns en bittills oanad och okänd vy:
en örtagård vi alla till sist måste se —
den örtagård som heter Getsemane ...*

*Bortom mörka gränder och strida vattenströmmar,
överbryggade av våra krossade drömmar,
bortom vuxenårens allt mer dunkla gestalt,
bortom tårarnas källor av svidande salt —
där ligger örtagården. Försök, om du kan,
komma undan när slutligt du platsen fann!
Nej, är din stig än mjuk eller trampad bård,
så går den via Getsemane örtagård.¹⁷*

Äldste David O McKay skrev: *"De små gravstenarna blev till monument, inte bara över de små barnen som sov där, utan också över en mors tro och hängivenhet till sanningens och livets eviga principer."*

Världens Frälsares jordiska mission närmade sig snabbt slutet. Framför honom låg korset på Golgata, de onda gärningar som begicks av dem som törstade efter Guds Sons blod. Hans gudomliga svar är en enkel men djupt betydelsefull bön: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹⁸

Så kom slutet: "Fader, i dina händer överlämnar jag min ande."¹⁹ När den store Återlösaren hade sagt detta dog han. Han lades i en klippgrav. Han uppstod i gryningen på den tredje dagen. Hans lärjungar såg honom. Ord som dröjer sig kvar från denna epokgörande händelse banar sin väg genom tidens historia och ger också i dag våra själar trösten, löftet, vederkvickelsen och förvissningen att "Han är inte här. Han har uppstått."²⁰ Uppståndelsen blev en verklighet för alla.

For en tid sedan fick jag ett brev fyllt med tro från Laurence M Hilton. Jag skulle vilja dela med mig av det brevet berättar om hur

personlig tragedi övervanns genom tro utan tvivel.

År 1892 reste Laurences farföräldrar Thomas och Sarah Hilton till Samoa, där Thomas vid ankomsten blev avskild som missionspresident. De hade med sig en nyfödd dotter, och två söner föddes medan de var på mission där. Tragiskt nog dog alla tre på Samoa, och år 1895 reste broder och syster Hilton hem barnlösa från missionen.

David O McKay kände familjen och var djupt rörd över deras förlust. År 1921, när äldste McKay, då medlem av de tolv apostlarnas kvorum, reste runt världen för att besöka kyrkans medlemmar i många nationer, gjorde han ett uppehåll i Samoa. Innan han reste hemifrån hade han lovat syster Hilton, som nu var änka, att han personligen skulle besöka hennes tre barns gravar. I brevet som äldste McKay skrev till henne från Samoa står det följande:

"Kära syster Hilton!

Precis när den sena eftermiddagssolens strålar rörde vid de höga kokospalmernas toppar, onsdagen den 18 maj 1921, stod en grupp på fem personer med böjda huvuden framför den lilla kyrkogården i Fagali'i ... Vi var där, som du kanske kommer ihåg, på grund av ett löfte jag gav dig innan jag åkte hemifrån.

Gravarna och gravstenarna var i gott skick ... Jag skickar med en kopia av den avskrift jag gjorde när jag stod ... utanför stenvallen som omger platsen.

Janette Hilton

Född: 10 sep 1891

Död: 4 juni 1892

'Vila, älskade Jennie'

George Emmett Hilton

Född: 12 okt 1894

Död: 19 okt 1894

'Må din sömn vara fridfull'

Thomas Harold Hilton

Född: 21 sep 1892

Död: 17 mars 1894

'Vila här på kullen, vila'

När jag stod där och såg på de tre små gravarna försökte jag föreställa mig de händelser du måste ha gått igenom som ung mor här i gamla Samoa. När jag gjorde det, blev gravstenarna till monument, inte bara över de små barnen som sov där, utan också över en mors tro och hängivenhet till sanningens och livets eviga principer. Dina tre små barn, syster Hilton, fortsätter, i tysthet och med värtalighet och effektivitet, att utföra ditt ädla missionärsarbete som påbörjades här för nästan trettio år sedan, och de kommer att fortsätta med det så länge det finns milda händer som tar hand om deras sista jordiska viloplats.

*Kärleksfulla händer slöt döda ögon små,
kärleksfulla händer lät ett barn till vila gå.
Främmande händer prydde enkla gravar små.
Främlingar bedrade och sörjde barnen så.*

Tofa Soifua,
David O McKay"

Denna rörande berättelse ger det sörjande hjärtat den "frid, som övergår allt förstånd".²¹

Vår himmelske Fader lever. Jesus Kristus, Herren, är vår Frälsare och Återlösare. Han vägledde profeten Joseph. Han vägleder sin profet i dag, president Gordon B Hinckley. Jag bär mitt personliga vittnesbörd om denna sanning.

Att vi må uthärda våra sorger, bära våra bördor och bemöta vår rädsla — som vår Frälsare gjorde — är min bön. Jag vet att han lever. ■

SLUTNOTER

1. Job 5:7.	13. Luk 2:52.
2. Job 1:1.	14. Apg 10:38.
3. Job 2:9.	15. Matt 26:36–39.
4. Job 16:19.	16. Luk 22:42–44.
5. Job 19:25.	17. Ella Wheeler Wilcox,
"Gethsemane", <i>Sourcebook of
Poetry</i> , sammanst av Al Bryant,
3 band (1968), 2:435.
6. Jer 8:22.	18. Luk 23:34.
7. Ps 30:6.	19. Luk 23:46.
8. Jos 1:5.	20. Matt 28:6.
9. 1 Kung 17:8–9.	21. Fil 4:7.
10. 1 Kung 17:10–14.	
11. 1 Kung 17:15–16.	
12. Luk 2:10–11.	

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Studera budskapet under bön och dela sedan med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel.

1. Gå igenom artikelns punktmarkerade lista på provningar. Be familjemedlemmarna att lägga till andra provningar. Läs sedan högt de tre första styckena i artikeln och fråga: "Hur kan vi klara det?" Studera tillsammans en eller flera av president Monsons skriftställen eller berättelser för att hitta svar på den här frågan.

2. Be fyra personer att högt läsa berättarens, Herrens, Elias och änkans röster i Första Kungaboken 17:8–16. Vad säger president Monson att vi kan lära oss av den här berättelsen? Berätta om en upplevelse där du kände frid för att du lydde Gud.

3. Läs berättelsen om familjen Hilton och brevet från äldste David O McKay tillsammans. Be familjemedlemmarna att berätta hur Frälsaren har hjälpt dem att uthärda provningar och känna frid.

FATTA SVÅRA

Besluta dig nu för att alltid göra det rätta, vad än följderna blir. Följden kommer alltid att vara till nytta för dig.

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT
i de tolv apostlarnas kворum

För att du ska få inspiration och vägledning från Herren genom hela livet måste du bestämma dig nu för att göra det som Herren vill att du ska göra — trots att det kan kännas som en uppoffring eller en prövning. Av egen erfarenhet har jag lärt mig hur ett riktigt beslut i ett avgörande ögonblick kan välsigna hela ens liv. Med en uppriktig önskan om att hjälpa dig utveckla tillit till din förmåga att konsekvent fatta korrekta beslut, vill jag berätta om en egen upplevelse som lärde mig något mycket viktigt.

Herren började välsigna mig

Efter det att jag hade tagit examen från universitetet, verkat som missionär och gift mig, flyttade min hustru och jag till östra USA där jag fick ett jobb. I en serie av vad jag nu ser som ovanliga händelser intervjuades jag för ett jobb som ingenjör för ett nytt och spännande projekt: att designa och utveckla kärnreaktorer för ubåtar. När jag ser tillbaka så skulle det egentligen ha varit omöjligt för mig att få det jobbet. Det fanns personer med större erfarenhet som sökte det. Men Herren hjälpte mig.

Det visar att Herren välsignar oss om vi följer hans maningar och gör det som profeterna säger. Vi måste visa mod och tro och

välja det rätta, även om många omkring oss inte gör det.

När jag hade haft detta spännande jobb i 11 år, satt jag en kväll i ett möte med några som höll på att utveckla en viktig del av kärnreaktorn. Min sekreterare kom in och sade: "Det är en man på telefonen som säger att om jag nämner hans namn så tar du samtalet."

Jag sade: "Vad heter han?"

Hon sade: "Harold B Lee."

Jag sade: "Han har rätt." Jag tog samtalet. Äldste Lee, som senare blev kyrkans president, frågade om vi kunde träffas samma kväll. Han var i New York City och jag var i Washington DC. Jag flög dit för att träffa honom och vi hade en intervju som ledde till att jag blev kallad som missionspresident.

Chefen för programmet som jag arbetade för var amiral Hyman Rickover, en hårt arbetande och krävande person. Jag kände honom tillräckligt väl för att veta att jag behövde berätta för honom om min kallelse så snart som möjligt. När jag berättade för honom om missionskallelsen och att det skulle innebära att jag var tvungen att säga upp mig så blev han ganska arg. Han sade en del ord som inte kan upprepas, bröt av skrivbordsunderlägget och klargjorde tydligt två saker:

BESLUT

A detailed illustration of a hand holding a blue rotary telephone receiver. The hand is positioned as if about to place the receiver on the base. The base of the telephone is a light blue color with a grid of buttons and a glowing orange light at the bottom. The background is dark with a grid pattern.

"Scott, det du gör inom det här försvarsprogrammet är så viktigt att det kommer att ta ett år att ersätta dig, så du får inte gå. Och för det andra, om du går ändå så är du en landsförrädare."

Jag sade: "Jag kan träna upp min ersättare under de återstående två månaderna, och det kommer inte att innebära någon risk för landet."

Samtalet fortsatte lite till och till slut sade han: "Jag kommer aldrig mer att prata med dig. Jag vill inte se dig igen. Det här innebär slutet för dig och inte bara här. Du kommer aldrig att kunna arbeta med kärnkraft igen."

Jag svarade: "Du kan förbjuda mig att komma till kontoret, men om du inte hindrar mig så ska jag låta en annan person ta över min uppgift."

Amiralen stod vid sitt ord. Han slutade prata med mig. När viktiga beslut skulle fattas skickade han ett sändebud och jag kommunicerade med honom genom någon annan. Han gav en person i uppgift att ta över mitt ansvar och jag lärde upp honom.

Mitt svåra val

Det skulle inte bli svårt för mig att sluta. Jag visste att jag hade kallats av Herren att bli missionspresident. Men jag visste att mitt beslut skulle påverka andra. I Idaho Falls-området i Idaho fanns det många medlemmar i kyrkan som arbetade med kärnkraftsprogrammet. Jag ville

inte skada dem. Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag tänkte: "Kommer det att gå bra eller kommer någon oskyldig person att komma till skada som är beroende av programmet för sitt levebröd?"

När jag bad om och begrundade det hela kom jag att tänka på psalmen "Gör vad är rätt". Speciellt en rad i psalmen: "Gör vad är rätt vad än följderna bliva." Andra ord från psalmen som stärkte mig var "Gud dig bevarar, gör vad är rätt". (*Psalmer*, nr 160)

Under min sista dag på kontoret bad jag att få träffa amiralen. Hans sekreterare drog efter andan. Jag kom in till honom med en Mormons bok i handen. Han tittade på mig och sade: "Sätt dig ner, Scott, vad är det du har där? Jag har försökt med allt för att du ska ändra dig. Vad är det du har?" Därpå följde ett mycket intressant och lugnt samtal. Han lyssnade mer den här gången.

Han sade att han skulle läsa Mormons bok. Sedan hände något som jag aldrig trodde skulle hända. Han tillade: "När du kommer tillbaka från missionen vill jag att du ringer mig. Det kommer att finnas ett jobb åt dig."

Dina svåra beslut

Som tonåring har du flera prövningar och svåra beslut framför dig i livet. Om du är en ung man så kan ditt första svåra beslut vara om du ska gå ut som missionär eller inte. Det finns egentligen inget att fundera över. Herren har sagt att en mission är ett privilegium och ett ansvar. Det som behövs är att du lever värdigt att tjäna som missionär, att du förstår Herrens lärdomar, särskilt budskapet om återställelsen, och att du inser att du kommer att kunna välsigna många människor om du glömmer dig själv i Herrens tjänst.

Som missionspresident såg jag hur unga män och kvinnor fick erfarenheter som gjorde att de växte enormt medan de var till stor välsignelse för andra människor.

De missionärer som tyckte att arbetet var lättast hade studerat skrifterna och tagit till sig evangeliets budskap.

På grund av missionärernas villighet att fatta det svåra beslutet att ge upp sådant som tonåringar tycker är viktigt, gav Herren dem tillfällen att tjäna andra och, senare, en underbar livskamrat att gifta sig med. De blev utomordentliga Guds tjänare tack vare sin disciplin, hårda arbete och tillit till Herren. En hel del av dem har blivit ledare i kyrkan och de gör mycket bra ifrån sig inom sitt yrke.

Till nytta för dig

Besluta dig nu för att alltid göra det rätta, vad än följdena blir. Följden kommer alltid att vara till nytta för dig. Du kommer att lära dig att i det långa loppet så är det lättast att stå för det som är rätt och göra det svåra först. När du väl har bestämt dig för det så är det inte så svårt att göra.

Jag har aldrig ångrat att jag har stått för det som är rätt

— trots allvarlig kritik. När du har insett denna sanning upptäcker du att när du är lydlig så inspireras du till att veta vad du ska göra, och du kommer att ha förmågan att göra det.

Med all den kärlek jag har i mitt hjärta ber jag dig bestämma dig för att efterleva Herrens normer. Lev så att den Helige Anden alltid kan inspirera dig till att göra det rätta. Jag vittnar om att det resulterar i att dina värdiga drömmar, eller något ännu bättre, går i uppfyllelse.

Din Fader i himlen och hans älskade Son älskar dig. De vill att du ska bli lycklig — mer än du någonsin kan ana. De hjälper dig att uppnå denna lycka när du trofast gör allt du kan för att följa buden. ■

Delar av den här artikeln är tagna från "Gör vad är rätt", Liahona, mar 2001, s 10–17.

BESLUTET ATT GÅ UT SOM MISSIONÄR

ISAÍ LIMÓN TORRES

När jag var liten frågade min familj och mina primärlärare om jag skulle gå ut som missionär när jag blev äldre. Jag sade alltid ja. När jag var 12 år blev jag ordinerad till diakon. Mina ledare började säga att jag skulle gå ut som missionär om bara sju år. Det verkade så långt dit.

När jag ordinerades till lärare blev jag alltför oftare påmind om den kommande missionen. När jag ordinerades till präst blev jag påmind ännu oftare. Jag började bli orolig för nu var det bara tre år kvar.

Jag tyckte om tanken att gå ut som missionär, som några av mina äldre bröder hade gjort. Men tanken på att vara borta från min familj i två år i en annan del av världen var skrämmande. Jag insåg att jag var rädd att gå ut som missionär därför att jag inte hade en stark önskan att göra det.

Jag berättade om mitt problem för min syster Francisca och hon satte sig ner bredvid mig och sade: "Isaí, jag förstår vad du säger och jag har bara två saker att säga till dig. Det första är att en mission är en tid då du kan ha Andens sällskap hela tiden om du har blicken fäst på Guds ära. Det andra är att be Herren att din önskan att gå ut som missionär ska växa. Herren kommer att hjälpa dig."

Jag följde hennes råd och började be om att min önskan att verka som missionär skulle bli stark.

Den 6 april 2000 var den dag då jag bestämde mig, för det var då som min hemlärarkamrat åkte iväg på sin mission. Jag åkte till flygplatsen för att vinka av honom. När han gick på planet kände jag en nervös iver att göra samma sak. Men i stället för att känna mig rädd så kände jag frid. Jag drog slutsatsen att dessa känslor var svaret på mina böner. Jag visste att Herren ville att jag

skulle verka som missionär. Från den dagen hade jag en stark önskan att gå ut som missionär när jag fyllde 19.

Jag kallades att verka i Kalifornienmissionen San Jose och jag har nyligen återvänt

därifrån. Åren där var de bästa i mitt liv. Jag befann mig långt borta från min familj, men när det var jobbigt och jag behövde hjälp så fick jag tröst och hjälp av Herrens ande. Jag lärde känna och älska min himmelske Fader och Jesus Kristus. Jag kunde säga med visshet att Mormons bok är sann. Mitt vittnesbörd om levande profeter och återställelsen stärktes. Jag lärde mig älska folket jag tjänade. Och jag lärde mig att tungomålsgåvan är verklig, för jag lärde mig att tala och undervisa på engelska.

Det jag trodde skulle bli en stor uppoffring blev den största välsignelsen i mitt liv. ■

Isai Limón Torres är medlem i Matamoros första församling, Matamoros stav, Mexico.

JAG ÄR REDO FÖR MIN MISSIONÄRSINTERVJU!

När jag verkade som missionspresident hände något märkligt. En ung diakon knackade på min dörr och sade att han hade kommit för att fylla i sin missionsansökan.

WILLIAM D OSWALD

andre rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

En söndag medan jag verkade som missionspresident i Vladivostok i Ryssland hände något ganska märkligt. Jag hade gått in på mitt kontor för att samla ihop lite material när 13-åriga Vladimir, en ung man som kallas Vova av sina vänner, knackade på dörren. Vova är diakon i Vladivostoks första gren. Han frågade om han kunde få tala med mig på kontoret. Han hade kommit tillsammans med syster Olga Vyachyeslavna Dryagunova. Denna syster talar mycket bra engelska och pojken hade bett henne att tolka åt honom. Vova talar ingen engelska och jag talar bara lite ryska.

Vova hade varit föräldralös. Han övergavs vid födseln därför att han hade fötts med kliven gom. Skadan har sedan dess delvis reparerats, med ett ärr som resultat. Han adopterades av en underbar kvinna som har behandlat honom som sin son. Pojken är alltid glad. Han har ett leende på läpparna och en underbar utstrålning när han delar ut sakramentet. Han bär diakonens mantel lika bra som någon annan pojke jag känt. Han bär

regelbundet ett fint och kort vittnesbörd om att evangeliet är sant. Han är allt som en diakon bör vara.

Under vårt möte talade Vova ryska och syster Olga översatte. Hon sade att Vova hade kommit för att fylla i sin ansökan om att tjäna som heltidsmissionär. Jag frågade, utan att dra på munnen: "Hur gammal är han?"

Hon frågade, och han svarade: "Nästan 14."

Jag behöll fattningen och sade: "Förstår han att han måste vara 19 innan han kan gå ut som missionär?"

Hon svarade: "Det gör han, men han vill inte vara sen med att skicka in sin ansökan."

Jag försäkrade dem om att det fortfarande fanns gott om tid innan vi behövde skicka in hans missionärsansökan till Moskva och vidare till Salt Lake City. Varken grenspresidenten eller jag skulle glömma när det var dags för honom att fylla i blanketterna. Jag gick fram till väggen där bilderna av de 44 missionärerna som då verkade i Ryssland-missionen Vladivostok var uppsatta. Jag sade till Vova att jag var rädd att hans missionärsansökan kanske skulle skickas tillbaka om det upptäcktes att jag hade rekommenderat att en 13-åring skulle gå ut som missionär.

Vad skulle bända om fem år, när denna unga diakon är redo att verka som missionär, om det fanns ytterligare 2 000 ryska diakoner som förbereder sig precis som Vova?

Sedan sade jag att eftersom han ändå var i kontoret där jag intervjuade missionärerna så kunde det vara lämpligt att ställa de frågor som kommer att ställas till honom när han blir 19, bara för att försäkra oss om att han var värdig att verka som missionär. Sedan gick jag igenom frågorna angående värdighet som om Vova var en av mina heltidsmissionärer. Men jag hoppade taktfullt över pojke-flicka-frågorna eftersom jag ansåg att det var för tidigt att ställa dem. Förresten ville jag inte genera syster Olga.

Vova besvarade alla mina frågor på lämpligt sätt och med visdomen från en dubbelt så gammal pojke. När jag hade tänkt efter gissade jag att han kanske hade frågat någon av äldsterna vilka intervjufrågor han kunde förvänta sig av missionspresidenten. Sedan sade jag till Vova att han kunde komma tillbaka var sjätte månad så skulle vi ha en intervju igen.

Sedan frågade han lite oroligt vad han skulle säga för att jag skulle veta att han var redo för ännu en intervju om sex månader. Jag sade till honom, genom syster Olga, att det var dags att han fick sin första lektion i engelska. Sedan sade jag långsamt: "Det här är vad du ska säga till mig: 'Jag är redo för min missionärsintervju.'"

Tre gånger upprepade han de viktiga orden han behövde komma ihåg.

När jag var redo att avsluta intervjun bad Vova syster Olga att ställa en sista fråga. "Vad har du för råd att ge mig för hur jag ska förbereda mig för min mission?"

Jag blev lite tagen. Få av mina mogna äldster skulle ha haft visdomen att ställa en sådan läglig fråga. Jag tänkte en stund och sade sedan att han skulle göra tre saker: För det första skulle han läsa skrifterna varje dag. För det andra skulle han be till sin himmelske Fader varje morgon

och kväll. För det tredje skulle han öva på sin engelska.

Jag medger att det sista förslaget var lite själviskt från min sida, eftersom jag tänkte hur trevligt det skulle vara att tala med honom på engelska och fråga honom om sådant som han tyckte var viktigt. Jag föreslog att han skulle gå på engelskalektionerna som missionärerna höll gratis, men han sade att hans mamma inte lät honom vara ute när det var mörkt. Vi kom överens om att han skulle vara flitigare i sina engelskalektioner i skolan.

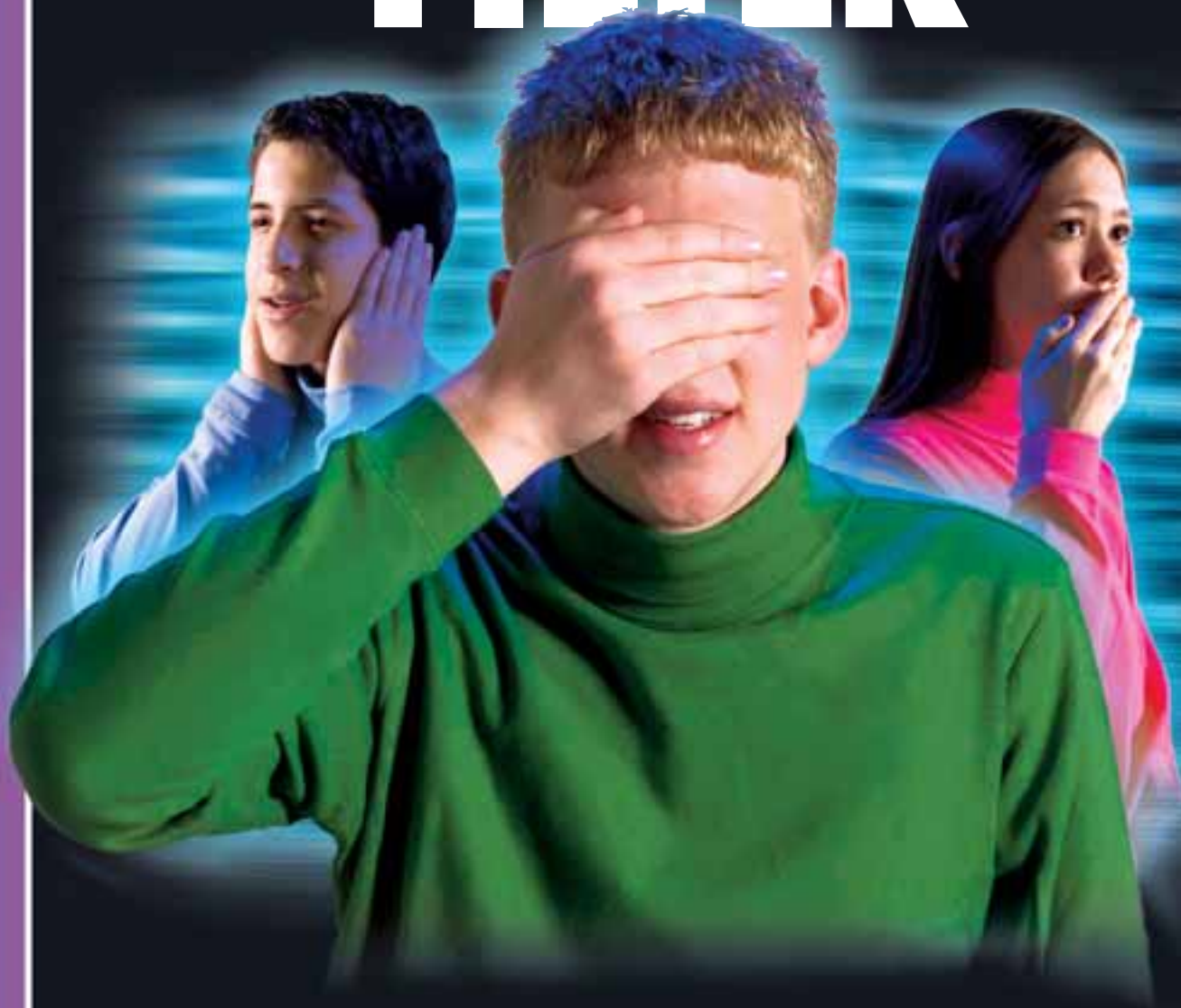
Senare när jag såg diakonerna i korridoren efter kyrkan frågade jag Vova om han ville säga frasen som han behövde använda för att få sin nästa intervju. Han gjorde det på ett bra sätt. Sedan upptäckte jag till min stora förvåning att alla diakonerna i grenen hade lärt sig de magiska orden. Var och en sade, medan de tittade på mig: "Jag är redo för min missionärsintervju!"

Hur stor är inte exempelns makt! Glädjen av att vilja öppna munnen och dela med sig av det man lärt sig var något som jag försökte få alla mina missionärer att uppleva! Dessa ryska diakoner gick framåt på vägen mot fullkomlighet.

När jag satt vid mitt skrivbord undrade jag vad som skulle kunna göras inom missionärsarbetet i det stora land som Ryssland är, om det om fem år, när Vova är 19 och redo att gå ut som missionär, fanns ytterligare 2 000 unga ryska diakoner som förberedde sig precis som Vova. Svaret finns förstas i Alma 57. Där hade en profet som hette Helaman 2 000 unga män, och han utförde underverk med dessa pojkar som hade stor tro och hängivenhet och som hade blivit undervisade av sina mödrar. (Se v 21.)

Tänk så välsignad den missionspresident är som får Vova som en av sina unga missionärer. ■

GRATIS FILTER

**SJÄLVDISCIPLIN — DET ÄR DET ENDA SÄKRA SÄTTET ATT BLOCKERA
DET ONDA SOM DU SER, HÖR ELLER FUNDERAR PÅ ATT FÖRA VIDARE.
(SE MOSIAH 4:30.)**

Stärk våra framtida mödrar

Vi måste inspirera unga kvinnor till att vilja vara underbara hustrur, mödrar och hemmafruar.

SUSAN W TANNER

Unga kvinnors generalpresident

För många år sedan frågade min make och jag våra barn vad de tyckte om den senaste generalkonferensen. Vår dotter som då var 16 år var överförtjust. Hon sade: "Den var jättebra! Jag tyckte om att höra inspirerade, intelligenta profeter och ledare erkänna moderskapet." Sedan sade hon att detta var något som oroade henne: "Jag får inte höra det från någon — inte i seminariet, inte i Unga kvinnor och definitivt inte i skolan; ingenstans utom här hemma."

Jag vet inte om andra unga kvinnor känner samma sak som hon, men jag misstänker att det är så. Jag vet att det under en lång tid inte har varit "inne" för kvinnor att lovprisa moderskapets dygder eller för unga kvinnor att uttrycka sitt hjärtas önskan att bli mamma.

Jag lade särskilt märke till detta för en tid sedan när jag talade med omkring 20 laurelflickor som jag inte hade träffat förut. Jag frågade vilka mål de hade. De första nämnde sådana mål som att få en doktorsexamen och några andra sade att de ville gå ut som missionär — och de är alla värdiga mål. Slutligen var det en flicka som blygt uttryckte sin önskan att bli mamma. Några andra flickor talade sedan om andra mål. När ännu en flicka sade att hon ville bli mamma så instämde de andra. Men det var ganska modigt gjort av de

två första flickorna att erkänna att de ville bli mammor. Och detta var i en trygg miljö.

Förutom att detta mål kan göra att en flicka blir förlöjligad så kan det också få henne att känna sig misslyckad. Hon vet att hon inte har full kontroll över att kunna uppnå målet, vilket kan göra det svårt för henne att berätta om det för andra. Det är också ett mål som kräver stor osjälviskhet. Det kanske krävs att hon sätter andra mer glamorösa mål åt sidan. Jag förstår alla de frågor som våra unga kvinnor ställs inför, men jag känner ändå att jag måste undervisa om eviga principer.

Jag vill bekräfta vikten av moderskapet och tala om det nya uttalandet i Unga kvinnors tema: "Vara beredda att stärka hem och familj." Jag vill betona fem saker som vi som föräldrar och ledare måste göra för våra unga kvinnor.

1. Vi måste lära unga kvinnor hur de kan stärka sitt nuvarande hem och sin nuvarande familj.

Alla familjer, från de bästa till de mest bekymmersamma, behöver stärkas. Äldste Robert D Hales i de tolv apostlarnas kворum sade: "Om vi tror att andra familjer inte har några svårigheter eller problem, känner vi

Vi måste uppmuntra unga kvinnor att tjäna sin familj och stärka relationen till familjemedlemmarna.

bara inte dem tillräckligt väl.”¹ Vi behöver uppmuntra flickorna att vända sig till sin mamma och pappa, inte bara för att få hjälp utan också för att hjälpa dem.

Flera av våra medlemmar i generalkommittén växte upp i hem med föräldrar som var mindre aktiva i kyrkan. En av dem hade en klok ledare i Unga kvinnor som uppmuntrade henne att vara tillsammans med sin familj när de gjorde något på söndagarna, men att hon skulle hålla på sina personliga normer. Så om de åkte och badade så skulle hon åka med dem och vara med dem men inte simma själv. Hon lyckades skapa en fin relation till sin familj.

Jag känner en ung kvinna som

bedrövad såg sin bror umgås med fel vänner. Efter att ha bitt ivrigt för honom en kväll, följde hon en maning att hämta hem honom från festen som han var på. Hon körde omkring med honom ett tag och talade med honom om vem han var som medlem av deras familj och vem han var som medlem av vår himmelske Faders familj, och om hans ansvar att hedra dessa identiteter. Han förändrade sitt liv — delvis på grund av sin systers kärlek.

Ungdomar känner sig ofta isolerade, antingen socialt eller andligt. Vänner och nära relationer till syskon är det bästa botemedlet. En tonåring stöttes ut av en

Vi kan hjälpa unga kvinnor se att de sysslor som utförs i hemmet hjälper dem både andligt och timligt. När vi gör ett hem tilltalande fysiskt sett skapar vi en atmosfär som är mottaglig för Anden.

grupp flickor i skolan. Hennes syskon lindrade hennes sorg genom att ta med henne på sina aktiviteter och ge henne extra doser av kärlek.

De här är exempel på unga kvinnor som har stärkt sitt hem och sin familj. Att tjäna sin familj är ett sätt att hålla sina förbund, och när vi håller våra förbund får vi den utlovade välsignelsen att få ha Andens sällskap. Vi måste hjälpa våra unga kvinnor att börja där de är, vilken sorts familj de än har, med att stärka sitt hem och sin familj.

2. Vi måste hjälpa unga kvinnor att utveckla färdigheter, både timliga och andliga, som kommer att välsigna deras framtida hem.

Jag tror att ett sätt att förbereda våra flickor andligt är att hjälpa dem utveckla timliga färdigheter eller talanger. Vi vet att för Herren är allting andligt. (Se L&F 29:34.)

Färdigheter som kan användas i hemmet är en konst som håller på att försvinna. Jag oroar mig för detta. När vi förlorar hemmafruarna i ett samhälle så skapar vi en känslomässig hemlöshet som liknar de hemlösas situation, med liknande problem som förtvivlan, droger, omoral och brist på självkänsla. I en publikation som heter *The Family in America* (Familjen i Amerika) skriver Bryce Christensen att antalet hemlösa på gatan "bara är en början på att beskriva hemlösheten i Amerika. För sedan när innebar ordet

hem bara ett fysiskt skydd, eller hemlöshet bara en brist på sådant skydd? ... Ett hem [består] inte bara av skydd mot väder och vind, utan också av känslomässigt engagemang, trygghet och tillhörighet. Ett hem är inte bara tak över huvudet och ett varmt element, det är också en plats som helgas av äktenskapets bestående band, föräldraskap och ett åtagande gentemot familjen; en plats som fordrar uppoffringar och hängivenhet men som utlovar kärleksfull omsorg och ett varmt mottagande."²

Vi måste alltså lära ut hushållsfärdigheter, bland annat hur man lagar mat, syr, budgeterar och gör ett hem vackert. Vi måste tala om för unga kvinnor att de sysslor som utförs i hemmet är hedervärda och att de kan hjälpa dem både andligt och timligt. När vi gör ett hem tilltalande fysiskt sett får anhöriga en önskan att vilja vara där. Vi skapar en sådan atmosfär som är mottaglig för Anden.

Söndagsskolan, veckoträffarna och Personlig tillväxt är alla program som ger oss möjlighet att undervisa om allt detta som är så viktigt. Jag tänker på min egen upplevelse som rådgivande till laurelflickorna. De unga kvinnor som jag hade ansvar för hade bara ett år kvar innan det var dags för dem att klara sig själva ute i världen. Jag frågade dem vad de behövde veta för att vara redo för denna självständighet. Utifrån deras listor med behov, som att kunna budgetera, ansöka till skolor och jobb, laga eller baka något annat förutom kakor och så vidare, planerade vi våra aktiviteter som vi skulle ha på veckoträffarna. Jag hade inte längre något problem med närvaron eftersom vi höll på att lära de unga kvinnorna färdigheter som de behövde för att uppfylla sina viktiga framtida roller. Jag kunde se att flickorna utvecklade andliga färdigheter samtidigt som de lärde sig timliga färdigheter. Vänskapen mellan de unga kvinnorna blev mer genuin liksom omsorgen de

visade om varandra. Mödrarna talade om för mig att den andliga atmosfären i hemmet förbättrades när de unga kvinnorna delade med sig av sin nyfunna kunskap.

Det är det här som vi som föräldrar och ledare måste göra. Vi måste hjälpa unga kvinnor att utveckla sådana praktiska och andliga färdigheter som kommer att välsigna deras framtida hem.

3. Vi måste inspirera unga kvinnor till att vilja vara underbara hustrur, mödrar och hemmafruar.

De två mest verksamma redskapen vi har för att inspirera våra unga kvinnor är vårt exempel och våra uppriktiga ord.

Jag har sett många inspirerande ledare för unga kvinnor som genom exempel uppfyller sina roller med heder och glädje. Jag minns min rådgivandes goda exempel när jag var laurelflicka. Hon fostrade trofast sina barn i kyrkan trots att hennes make var mindre aktiv. Jag känner en ung kvinna vars föräldrar inte var aktiva i kyrkan. Hon var mottaglig och läraktig och tog efter sina ledares exempel på ett bra sätt. Hon lärde sig hur man fastar och håller familjs hemafton genom att göra det tillsammans med sina lärare.

Det bästa och mest bestående exemplet för mig när det gällde glädjen i att arbeta i hemmet och moderskap var min egen mamma. Flera gånger varje dag talade hon om för mig hur mycket hon tyckte om att vara mamma och hemmafru, och hon levde som hon lärde i minsta detalj. Hon sjöng medan hon vek tvätten och njöt av doften från ett renskrubbat badrum. Hon lärde mig att läsa och skriva, sy och laga mat, älska och tjäna. Hon utstrålade andlighet och frukterna av kärlek, glädje, frid, mildhet, tålmod och självbehärskning, och jag kände det och ville ha samma saker i mitt liv. (Se Gal 5:22–23.) Hennes exempel undervisar mig fortfarande dagligen.

Jag vill att ni alla ska veta vilken glädje jag känner över att vara mor, hustru och hemmafru. Vi bör ofta uttrycka vår glädje genom våra ord, handlingar och vår utstrålning.

Genom exempel och uppriktiga ord kan vi hjälpa unga kvinnor se den glädje vi känner för att vara hustrur, mödrar och hemmafruar.

4. Vi måste hjälpa unga kvinnor att ha mod att möta en värld som vanhelgar familjen och familjevärderingar.

Det är oroande att uppleva Satans rasande attack mot familjen. Alternativa livsstilar, abort, samboförhållanden, skilsmässa, omoral och våld är sådant som slår oss i ansiktet vart vi än vänder oss.

Men även om jag är orolig så är jag inte rädd. Rädsla är motsatsen till tro. Paulus sade till Timoteus: ”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande.” (2 Tim 1:7)

Jag tror på Jesus Kristus och på hans återställda evangelium på jorden. Jag får styrka av de evangeliesanningar som så koncist anges i tillkännagivandet om familjen. Den tar ställning mot vart och ett av de problemområden som jag just nämnde, och även beträffande andra. Till exempel:

Alternativa livsstilar: ”Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift ...

Vi förkunnar vidare att Gud har befallt att den heliga

fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru.”

Abort: ”Vi bekräftar livets helgd och dess betydelse i Guds eviga plan.”

Samboförhållanden: ”Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av [Guds] eviga plan.”

Skilsmässa: ”Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn.”

Omoräl: ”Vi varnar dem som bryter mot kyskhetsbudet ... att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud.”

Våld: ”Vi varnar dem som ... förgriper sig på maka eller barn ... att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud.”³

Jag känner mig inte bara stärkt av dessa sanningar, jag känner mig också älskad av en vis och allvetande Fader i himlen som har välsignat oss med profeter och apostlar som leder kyrkan. Om våra unga kvinnor kan känna hans kärlek, om de kan känna evangeliets sanningar i sitt hjärta, så är de inte rädda. Med ett starkt vittnesbörd om evangeliet och en fast kunskap om eviga lärdomar har våra unga kvinnor modet att möta en värld som vanhelgar familjen.

5. Vi måste betona det eviga perspektivet när det gäller moderskapets ansvar och privilegium och hjälpa de unga kvinnorna förstå att de alla kommer att ha hem och påverka barn, oavsett om de har möjlighet att få egna barn i detta liv eller inte.

President Spencer W Kimball (1895–1985) talade om starka Guds kvinnors inflytande på världen: ”En stor del av den kraftiga tillväxt som ska äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda kvinnorna i världen (hos vilka det ofta finns en sådan inre känsla av andlighet) ska dras till kyrkan i stora skaror. Detta kommer att ske i sådan utsträckning att kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sina liv i sådan grad att kvinnorna betraktas som annorlunda — i positiv bemärkelse — än kvinnorna i världen.”⁴

Vi är annorlunda på ett positivt sätt därför att vi vet vilka

Med ett starkt vittnesbörd om evangeliet och en fast kunskap om eviga lärdomar har våra unga kvinnor modet att möta en värld som vanhelgar familjen.

vi är i ett evigt perspektiv. Vi har alla blivit gudomligt kallade till moderskapets och fosterandets kvinnliga roller.

Min kusin Carrie var ett utomordentligt exempel på en ensamstående syster som var en glad, generös och kärleksfull kvinna. Hon var till välsignelse för alla som hon kom i kontakt med. Hon dödades i en bilolycka när hon var bortåt 40, men den sista goda gärningen före hennes för tidiga död var att göra i ordning urklippsalbum åt sina syskonbarn. Hon uppfyllde sin mission så gott hon kunde med de möjligheter hon fick.

Nu några ord till alla underbara ledare för de unga kvinnorna. Jag hoppas att Anden hjälper er att veta hur ni ska förenkla saker och ting, och med det menar jag hur ni ska använda er dyrbara tid till det som är viktigt.

Undervisa om principer och lärosatser. Visa kärlek. Var exempel. Gör undervisningen tilltalande och så enkel som möjligt.

Fastän det vi gör som ledare för de unga kvinnorna idag är viktigt för att världen ska kunna räddas, så är det som vi gör med våra eviga kallelser av ännu större betydelse. Vi bär också en mantel för våra kallelser som hustrur, mödrar och hemmafruar. Vi behöver be till Herren att hans Ande ska vara med oss i dessa eviga roller. Vårt hem kanske blir vår sista och enda tillflyktsort, som våra profeter har förutsagt. Jag vädjar till er att vara exemplariska ledare, utan att ni fördenskull försummar era ansvar i hemmet.

Hur viktig är inte vår roll som förälder! Hur viktig är inte vår roll som ledare! Hur absolut nödvändigt är det inte att vi lär upp framtidens rättfärdiga Guds kvinnor på rätt sätt! Jag vet att det verk vi är engagerade i är Herrens verk, och jag är tacksam för det underbara privilegiet vi alla har att vara hans redskap. ■

Omarbetning av ett tal på ett öppet bus för unga kvinnor i mars 2004.

SLUTNOTER

1. ”Hur kommer våra barn att minnas oss?”, *Nordstjärnan*, jan 1994, s 9.
2. ”HomeLess America: What the Disappearance of the American Homemaker Really Means”, *The Family in America*, jan 2003, www.profam.org/pub/fia/xfia_1701.htm.
3. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49.
4. Se ”Rättfärdiga kvinnors roll”, *Nordstjärnan*, maj 1980, s 154.

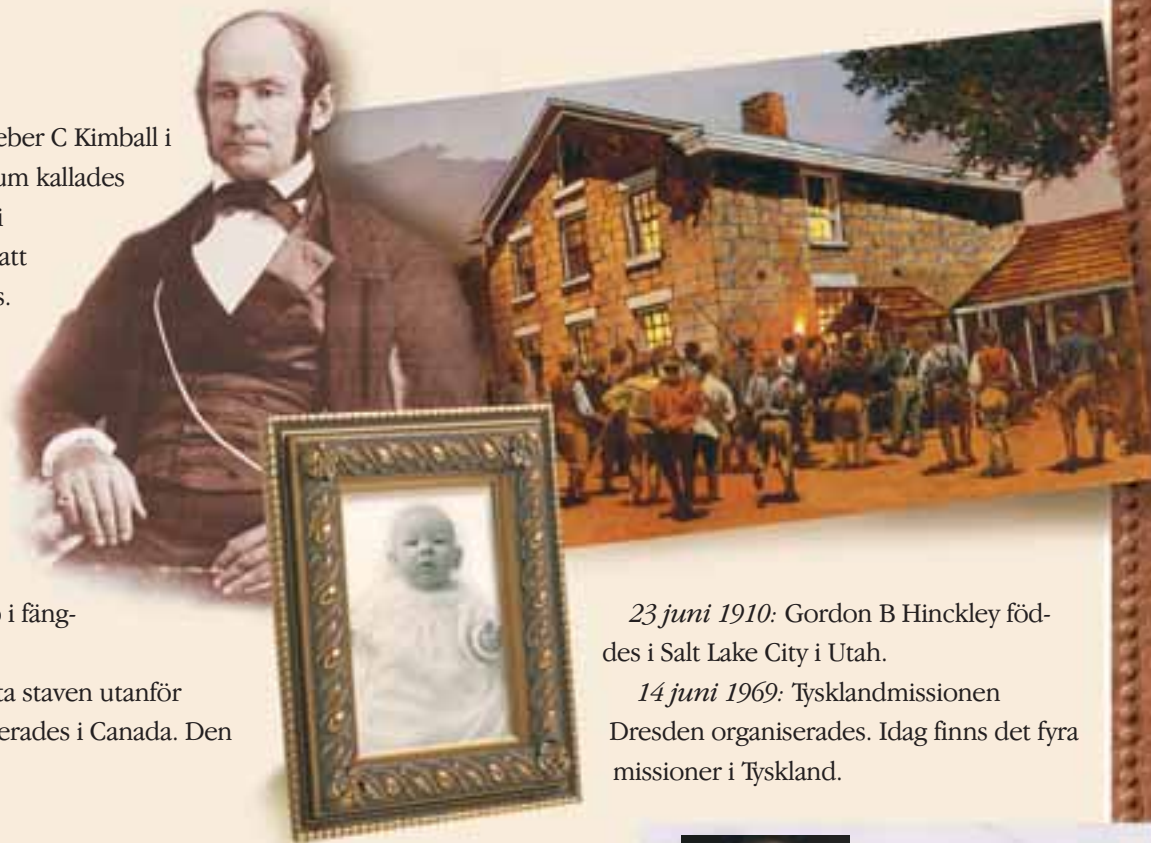
Visste du det här?

Det hände i juni

4 juni 1837: Äldste Heber C Kimball i de tolv apostlarnas kворum kallades att verka som missionär i England, sju år efter det att kyrkan hade organiserats. Han var den första som kallades till en mission på andra sidan Atlanten.

27 juni 1844: Profeten Joseph Smith och hans bror Hyrum dödades av en pöbelhop i fängelset i Carthage.

9 juni 1895: Den första staven utanför Förenta staterna organiserades i Canada. Den hette Alberta stav.

23 juni 1910: Gordon B Hinckley föddes i Salt Lake City i Utah.

14 juni 1969: Tysklandmissionen Dresden organiserades. Idag finns det fyra missioner i Tyskland.

uppåt bör få göra som de vill. De unga kvinnorna menade att det bör finnas rimliga gränser.

Sedan uppträdde de med mamma-dotter-duetter och både de unga kvinnorna och deras mammor höll tal om moderskap.

Heather Maloney, borgmästaren i Franklin i Nya Zeeland, var en av domarna i debatten. Hon lovordade mammorna och döttrarna för att de hade mod att tala offentligt och tackade flickorna för deras höga normer och värderingar och för den respekt de visade genom att hedra sina mammor.

Mammor och döttrar byter roller

Skulle du vilja byta plats med din mamma för en dag? Det gjorde de unga kvinnorna i Manurewa och Pukekohe i Nya Zeeland när de hade en ombytta-roller-debatt.

Under debatten hävdade mammorna att flickor från 12 år och

FÖRSLAG TILL LEDARE

"Den mest allomfattande visionen i ledarskap gavs av Frälsaren själv: 'Och han sade till dem: Följen mig.' (Matt 4:19) En ledare kan inte förvänta sig att andra skall göra saker som han själv inte är villig att göra. Det är säkrast att följa Frälsarens föredöme, och vi är trygga om vi lyssnar till och följer den ledning som hans profet, kyrkans president, ger oss."

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, "Dessa skall jag göra till mina ledare", Nordstjärnan, apr 1981, s 64.

UPPIFRÅN: FOTOGRAFI AV HEBER C KIMBALL; PÖBELHOPEN VID FÄNGELSET I CARTHAGE, AV WILLIAM MAUGHAN; FOTOGRAFI AV LUNGE GORDON B HINCKLEY; FOTOGRAFI AV FOTTER CHRISTINA SMITH; FOTOGRAFI AV JAMES E FAUST BUSATH PHOTOGRAPHY

Frågor och svar

”Jag försöker läsa skrifterna varje dag, men jag lär mig inte särskilt mycket. Hur kan jag få ut mer av mina skriftstudier?”

L I A H O N A

Det är jättebra att du redan läser skrifterna. Men om du bara har ”smakat” lite på skrifterna och vill ha mer andlig näring så kan dessa förslag vara till hjälp.

För det första: ”Mätta dig med Kristi ord.” (Se 2 Nephi 32:3.) Börja ”måltiden” med en bön för att tacka Herren för skrifterna och inbjuda Anden att undervisa dig och vittna för dig. Sedan är det bara att börja läsa. Du måste inte börja med 1 Nephi. Du kan börja med 3 Nephi 11 och läsa om Frälsarens besök hos nephiterna. Eller så kan du börja med L&F 133 och lära dig hur du ska förbereda dig för Kristi andra ankomst. Eller så kan du använda Topical Guide i den engelska bibeln och leta efter intressanta ämnen, till exempel hopp eller omvändelse.

För det andra: När du börjar studera ett kapitel kan det vara till hjälp att först läsa bara för att få ett hum om vad det handlar om. Ta reda på vilka personer det handlar om och var de är och vad de talar om. Sedan kan du läsa kapitlet igen och söka efter lärdomar i

Dagliga skriftstudier gör att vi kan känna Andens fridfulla inflytande och få många andra välsignelser.

Läs Herrens ord under en viss tidsperiod varje dag.

Studera ett ämne som intresserar dig, ställ frågor, begrundar insikter och läs fotnoterna.

Håll en bön innan du börjar läsa.

Tillämpa lärdomarna i ditt liv och använd det du lärt dig.

evangeliet. Leta efter lärdomar som du kan tillämpa på dina egna problem, frågor och intressen. Vad kan du till exempel lära dig om att skydda dig själv mot ondska när du läser om nephiternas och lamaniternas strider?

För det tredje: Du kan ha ett skrivblock till hands och skriva ner frågor medan du läser: Vem är det som talar? Till vem? Varför? Var? När? Skriv ner ditt vittnesbörd, dina insikter, frågor, ämnen du ska studera, och så vidare.

För det fjärde: Ge inte upp när du kommer till verser som är svåra att förstå. Be om insikt. Fråga dina föräldrar, ledare i kyrkan eller seminarieläraren. Fotnoterna i skrifterna kan också ge dig hänvisningar och andra förklarande termer. Och *Stå fast i din tro* — en bok som finns att köpa på kyrkans distributionscenter — hjälper dig att studera ämnesvis.

Bestäm slutligen en tid varje dag då du kan studera skrifterna ostört. Läxor och

romaner kan komma efter din första prioritering — att läsa Guds ord. Dagliga skriftstudier tröstar, inspirerar och välsignar dig med frid. De inbjuder Anden i ditt liv och ger dig styrka att motstå frestelser. Du får hjälp att fatta bättre beslut när du lär dig vad Herren anser om vissa frågor. Och du kan lära dig sanningar som Anden påminner dig om när du behöver dem som mest.

Tänk på skriftstudierna som om du fick träffa var och en av profeterna. En dag träffar du överbefälhavare Moroni.

Nästa dag träffar du Mose. Låt inte profeterna vänta. De har så mycket att berätta för dig.

L Ä S A R N A

Vi bör hålla en bön först och be om att vår himmelske Faders ande ska vara med oss när vi läser. Vi kommer då att få större insikt och

lära oss mer.

Litia A Tuaniu, 18, Mesepa andra församling,

Mapusaga stav, Pago Pago, Samoa

Be Herren att hjälpa dig förstå innan du börjar läsa skrifterna. Om det ändå är svårt kan du be någon annan om hjälp, till exempel din biskop eller Söndagsskolans president. Det finns också seminarie- och institutböcker som förklarar skrifterna kapitel för kapitel. Det viktigaste är att du inte slutar läsa.

Guillaume Delattre, 18, Mouscron församling, Lille stav, Frankrike

För att få ut mer av mina dagliga skriftstudier studerar jag ett särskilt ämne som jag kämpar med eller har frågor om. På så

sätt är det lättare att tillämpa det jag läser till min situation.

Camron Lee, 17, Meadowlarks första församling,
Spanish Forks östra stav, Utah

När vi läser skrifterna bör vi förstå vad vi läser, begrundar det och sedan tillämpa det vi lärt oss. Att tillämpa det vi har lärt oss hjälper oss mer än att bara läsa.

Felix Ewusi, 17, Abura församling, Cape Coasts stav, Ghana

Jag får ut mer av mina skriftstudier om jag läser ivrigt, begrundar det och håller en bön innan jag börjar läsa. Jag inbjuder Anden att hjälpa mig förstå. Genom den Helige Anden

kan vi få veta all sanning. (Se Moroni 10:5.)

Sonny Nelson C Yap Jr, 16, City gren,
Ozamiz distrikt, Filippinerna

Jag använder mig av seminarieböckerna när jag läser skrifterna. De förklarar den politiska situationen, påpekar sådant som vi bör lägga märke till och ger intressanta detaljer. Jag studerar mycket bättre med en seminariebok till hands.

Ramon Alexandre de Oliveira, 16, Jardim Taboão församling,
Taboão stav, São Paulo, Brasilien

När jag först började läsa skrifterna så förstod jag dem inte. Mina föräldrar föreslog att jag skulle läsa minst ett kapitel och sedan hålla en bön.

När jag har funderat över vad som står i kapitlet så försöker jag tillämpa det jag har läst på min situation.

Ekaterina Tufanova, 12, Shakhty gren,
Rysslandmissionen Rostov-na-Donu

Läs varje dag. Håll en bön innan du börjar läsa så att Anden redan är med dig och kan hjälpa dig förstå skrifterna bättre. För att citera min seminarielezare: "Om ni inte använder fotnoterna så läser ni bara, ni studerar inte."

Julie Dunford, 15, Nazareths församling,
Scrantons stav, Pennsylvania

Det är bättre att ha en bestämd tid för studier av skrifterna varje dag än att ha ett bestämt antal kapitel att läsa. Ibland finner vi att studiet av en enda vers upptar hela den avsatta tiden."

President Howard W Hunter (1907–1995),
"Att läsa skrifterna",
Nordstjärnan, maj 1980,
s 97.

Jag förstår inte alltid, men då läser jag igen och igen. Jag håller en bön före och efter och ber Herren att hjälpa mig förstå texten och tillämpa det jag lärt mig. Jag försöker berätta för andra om vad jag har lärt mig.

Marília Rodrigues de Oliveira, 18, Bandeirantes församling,
Belo Horizonte stav, Brasilien

Före min mission tyckte jag det var svårt att få tid att studera tills jag satte upp ett mål att läsa minst en halvtimme till en timme varje kväll, oavsett vad som hände. Jag har

haft stor hjälp av mina studievanor under min mission.

Äldste Taylor Housley, 21,
Brasilienmissionen Brasília

Jag har lärt mig att tänka på en fråga, söka efter och sedan begrundar det svar jag hittar, skriva ner det jag känner, avsluta med en bön och sedan tillämpa svaret i mitt liv.

Caley Porter, 17, Rose andra församling,
Blackfoots stav, Idaho

Liahonas och läsarnas svar är avsedda att ge hjälp och perspektiv och är inte tillkännagivanden om kyrkans lära.

VAD TYCKER DU?

Ungdomsläsare: Skicka ditt svar på nedanstående fråga, tillsammans med namn, födelsedatum, adress, församling och stav (eller gren och distrikt), och ett foto till:

Questions and Answers 7/05

50 East North Temple Street, Floor 24

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till: cur-liahona-imag@ldschurch.org

Vi vill ha svaret senast den 15 juli 2005.

FRÅGA

"Vilket är det bästa sättet att presentera Mormons bok för en vän som har en annan tro?" ■

Gläd dig åt återställelsen av templets förordningar och förbund

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

L&F 124:40, 42: "Byggen detta hus åt mitt namn, på det jag må uppenbara mina förordningar för mitt folk däri ... Jag skall visa min tjänare Joseph allt som hör till detta hus."

Varför glädes du dig åt tempeltjänst?

President George Q Cannon (1827–1901), förste rådgivare i första presidentskapet: Varje tempel ... minskar Satans makt på jorden och ökar Guds och gudaktighetens makt, och påverkar himlarna på ett mäktigt sätt till vår förmån, de nedkallar över oss de eviga Gudarnas välsignelser." (*Millennial Star*, 12 nov 1877, s 743)

President Gordon B Hinckley: "Liksom vår Frälsare gav sitt liv som ett ställföreträdande offer för hela mänskligheten och därigenom blev vår Frälsare, kan också vi, i liten skala och när vi ägnar oss åt ställföreträdande arbete i templet, bli som frälsare för dem på andra sidan som inte har möjlighet att gå framåt om inte något görs för deras räkning av dem som är på jorden ... [Jag] inbjuder ... er att alltmer dra fördel av denna

välsignade förmån. Det kommer att förädla er karaktär. Det tar bort det själviska skal som omger de flesta av oss. Det blir bokstavligen ett helgande inslag i vårt liv." ("Avslutningsord", *Liabona*, nov 2004, s 105.)

Hur kan insikten om förordningarna och förbunden hjälpa dig att känna glädje?

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum: "Vi behöver komma ihåg att ett förbund är ett löfte. Ett förbund med Gud bör inte ses som något begränsande, utan som något beskyddande. Förbund med honom skyddar oss från fara ... När vi väljer att förneka oss all ogudaktighet, förlorar vi inget av värde utan vinner den härlighet som endast de som uppnår evigt liv får uppleva. Vi blir inte begränsade utan får fler möjligheter när vi håller ett tempelförbund. Det upplyfter oss bortom vårt begränsade perspektiv och vår begränsade kraft." ("Prepare for Blessings of the Temple", *Ensign*, mar 2002, s 21)

Anne C Pingree, andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap: "Min make och jag hade rest till en av de mest avlägsat

liggande platserna i vår mission, för att han skulle kunna hålla intervjuer för tempelrekommendation med medlemmarna ... Efter det att alla intervjuerna var avklarade körde vi tillbaka längs den sandiga djungelvägen och såg häpet ... två systrar, fortfarande gående längs vägen. Vi insåg att de hade gått från sin by som låg en och en halv mil bort, bara för att få en tempelrekommendation som de visste att de aldrig skulle få förmånen att använda. Dessa heliga i Nigeria trodde på president Howard W Hunters ord: 'Det skulle behaga Herren om alla vuxna medlemmar är värdiga — och innehar — en tempelrekommendation, även om ni inte bor så nära ett tempel att ni kan använda den med en gång eller ofta.'" (Se "Att i fjärran se det som var utlovat", *Liabona*, nov 2003, s 13.) ■

VID JORDENS MITT

Ungdomarna i Ecuador tycker om att vara i händelsernas mitt — som att bo mitt på jorden. Evangeliet hjälper ungdomarna att sätta Frälsaren i centrum i deras liv.

Motsatt sida: Vid monumentet Mitad del

Mundo (Världens mitt)

i Quito. Från vänster:

Jhon Tobar, Christian

Lizano, Diana Flores,

Sariah Moya, Luis

Miguel Meza, Alejandro

Flores, María Alejandra

Cabeza de Vaca och

Ivanessa Romero.

MARVIN K GARDNER

Kyrkans tidningar

Hur är det att bo mitt på jorden, där avståndet till Nordpolen är lika stort som till Sydpolen, och där man kan stå med en fot på norra halvklotet och med den andra på det södra? Det kan vara lätt att börja känna att man är alltings medelpunkt.

Men ungdomarna i kyrkan som bor nära ekvatorn i det sydamerikanska landet Ecuador vet att den verkliga medelpunkten är Jesus Kristus. Och de har båda fötterna på Herrens sida av linjen.

Styrkan hos ungdomarna i Quito

I huvudstaden Quito finns det lite av varje — allt från traditionell kolonial arkitektur till

moderna skyskrapor. Det kan vara en utmaning att försöka navigera genom de myllrande gatorna, liksom det kan vara en utmaning att styra sig förbi livets frestelser. För många tonåringar har broschyren *Vägledning för de unga* blivit som en vägkarta.

”Jag uppskattar avsnittet i *Vägledning för unga* där det står att vi ska klä oss lämpligt”, säger María Alejandra Cabeza de Vaca, 12 år. En dag på skolan fick vi klä oss hur vi ville. Det kändes inte alls bra för några av mina vänner klädde sig opassande. Jag sade till en av dem: ’I morgon ska jag ge dig något som kommer att hjälpa dig mycket.’ Jag gav henne ett exemplar av *Vägledning för de unga*. Hon läste den och sade att hon kände att det var sant och att hon inte ville klä sig opassande igen. Det är bra att vi berättar om vad vi har, så att världen får reda på allt det goda som vi får lära oss.”

Alejandro Flores, 13 år, upptäckte hur viktigt det är att leva som man lär. ”Förra söndagen”, säger han, ”bad min farmor mig att hålla en lektion på hemaftonen om normer för klädsel med hjälp av *Vägledning för de unga*. Några av mina kusiner och jag brukade följa världens mode och det kändes

Ungdomarna i Quito, en stad med mycket liv och rörelse som
ligger på ekvatorn, märker att evangeliet hjälper
dem att navigera genom livet.

INTE LÄNGRE ENSAM

"Under en lång tid", säger Jhon Tobar, 17 år, från Quito, "lät jag mig ryckas med av mina vänner, och jag hade ingen bra relation med mina föräldrar. Men jag har lärt mig att om man förlorar föräldrarnas och syskonens tillit så är det som om man var ensam. Jag hade en intervju med min biskop i morse — det är min pappa som är min biskop. Nu kan jag säga att jag inte har någon bättre vän än min pappa. Jag älskar honom mycket. Han är mitt största föredöme."

obehagligt när jag höll lektionen. Men nu har mina kusiner och jag blivit bättre på att klä oss lämpligt." Hans lektion och exempel hjälpte kusinerna att förbereda sig för en viktig händelse. "De ska döpas nästa vecka!" säger han.

För Christian Lizano, 14 år, är tjänande ett av de viktigaste ämnena som tas upp i *Vägledning för de unga*. "Att tjäna andra borde vara vår norm", säger han, "bara något så enkelt som att ge någon annan sin sittplats på bussen. Enkla saker kan säga mycket om medlemmarna i kyrkan."

När Ivanessa Romero, 15 år, upptäckte att hon hade börjat följa vännernas vana att använda ett dåligt språk så insåg hon att hon behövde ändra sig. En dag sade hon till dem: "Från och med nu när någon säger ett fult ord så ska jag börja ta betalt." Efter några dagar hade hon fått ihop 28 kronor! Hennes vänner sade: "Iva kommer att bli miljonär!" Med hjälp av *Vägledning för de unga* uppmuntrade Ivanessa sina vänner att förbättra sitt språk. "Det börjar gå bättre för dem", säger hon. Under tiden lär hon sig något om exempel. "Jag insåg att mina vänner söker efter ljuset. Varje liten sak vi säger eller gör har en inverkan på andra."

Saría Moya, 15 år, blev vän med en ung kvinna som sade att hon och hennes familj var ateister. Men hon beundrade Saríahs normer och hennes villighet att hålla fast vid dem trots kritik. De talade om evangeliet många gånger. Saríah gav henne en Mormons bok, de bad tillsammans och Saríahs vän följde med henne till kyrkan. "I går kom hon med till en aktivitet för unga kvinnor och vi sjöng en psalm", säger Saríah. "Efteråt sade hon till mig: 'Jag tror faktiskt på Gud.' Jag insåg att mitt exempel hade hjälpt någon att finna vår himmelske Fader."

Under de senaste åren har Luis Miguel Meza, 17 år, börjat komma ifrån sina vänner

som han haft sedan ettan i skolan. "De började röka och dricka och försökte pressa mig att göra det också", säger han. "Jag var tvungen att vara stark mitt i all denna kritik." Med en bön i hjärtat läste han avsnittet i *Vägledning för de unga* som handlar om att välja vänner. "Med tiden fick jag tillfälle att bli vän med personer som inte dricker eller röker och som respekterar mig för mina normer. Jag träffar fortfarande mina gamla vänner och vi hälsar på varandra. Men eftersom jag var villig att göra en uppoffring så var min himmelske Fader där för att ge en hjälpsam hand."

Vid kyrkan i Otavalo. Främre raden (från vänster): Laura Córdova, Jéniffer Santacruz, Tamia Moreta. Bakre raden: Zasha Maldonado, David Tabi, Jesús Ruiz, Armando Arellano och Yolanda Santillán. Till höger: Jéniffer bär stolt sin Unga kvinnor-brosch.

"Jag brukade göra det rätta av gammal vana", säger Raquel Alonzo, 17 år. "Jag växte upp i kyrkan och eftersom jag hade fått lära mig att välja det rätta så gjorde jag det. Men jag kände det inte i mitt hjärta. En dag när jag samtalande med min mamma kunde jag verkligen känna Herrens ande." Hennes mamma berättade om de stora uppoffringar hon hade gjort när hon var ung kvinna för att vara trofast mot evangeliet och gå ut som missionär, trots att hon gick emot sin pappas önsningar. "Hon sade att den enda anledningen

*Fastän livet i Otavalo är
lugnare än i de stora städerna
så är prövningarna lika stora.*

till att hon är så lycklig nu är att hon var smart nog att hålla fast vid Frälsaren i hela sitt liv. Det ögonblicket växte mitt vittnesbörd sig starkare än någonsin. Jag är ett Guds barn och min himmelske Fader älskar mig. Och om så världen faller ihop över mig så kommer han att hjälpa mig.”

Bönens kraft i Otavalo

Livet i Otavalos dalgång är inte lika hektiskt som i Quito. Många medlemmar i Otavalo väver och broderar vackra tyger till olika saker som säljs världen över. Många gör arbetet för hand. De flesta människorna här talar quichua hemma och spanska för övrigt. Många får gå en timme eller mer för att komma till kyrkan. Ungdomarna har uniform i skolan men bär stolt sin traditionella dräkt i kyrkan.

Men även om livet kanske är lugnare här så är prövningarna desamma. De unga männen och kvinnorna har märkt att det krävs stora ansträngningar för att hålla sig nära Herren. Genom att göra dessa ansträngningar har de lärt sig vilken kraft bönen har.

”När min mamma inte hade något arbete”, säger Jéniffer Santacruz, 12 år, ”så bad jag att hon skulle hitta ett jobb fort. Herren hörde min bön och inom en eller två dagar så hade hon fått ett bra jobb.”

Kanske den mest innerliga bön som Tamía Moreta, 13 år, har uttalat, var när hennes mamma fick problem när hon skulle föda en ny baby. ”Jag bad”, sade hon, ”och min himmelske Fader besvarade min bön. De gjorde ett kejsarsnitt på min mamma. Min lillebror är nu ett år och både han och min mamma är friska.”

Laura Córdova, som nu är 15 år, bad om att få ett vittnesbörd innan hon ens hade fyllt 10. ”Jag hörde andra säga att Mormons bok och kyrkan var sanna”, säger hon. ”Så jag bad för att få veta det själv. Och Herren gav mig mitt vittnesbörd.”

Zasha Maldonado, 15 år, minns hur hon blev skrämmd av ett fruktansvärt regnoväder som gjorde att hennes hem översvämmades. Medan familjens medlemmar frenetiskt försökte rädda sina ägodelar sade ett av barnen att de borde hålla en bön. ”Vi knäböjde alla i vattnet och vädjade till vår himmelske Fader att han skulle hjälpa oss. Efter några minuter började regnet att avta. Vår himmelske Fader besvarade vår bön. Inget är omöjligt för honom.”

Bönen kan också hjälpa på mindre dramatiska sätt. Jesús Ruiz, 14 år, säger att han ofta vänder sig till Herren för att få hjälp när han väver ett tyg. ”Ibland kommer jag inte ihåg mönstret”, säger han, ”och då ber jag Herren hjälpa mig. Han hjälper mig alltid.”

Detsamma gäller för skolarbetet. "När jag ska ha ett prov i skolan", säger Armando Arellano, 16 år, "så ber jag min himmelske Fader hjälpa mig minnas det jag har lärt mig. Han öppnar mitt sinne så att jag kan minnas det jag har studerat."

Yolanda Santillán, 17 år, säger att hennes innerligaste böner har varit "att en dag kunna komma till templet med min familj och besegas. Min himmelske Fader besvarade bönerna. Vi har varit i templet! Nu kan vi vara tillsammans för alltid."

Det kan vara en prövning att efterleva de normer som gör det möjligt för oss att komma till templet. Men bönen har hjälpt David Tabi, 17 år, att motstå trycket. "Mina klasskamrater röker, dricker och gör en massa annat", säger han. "De frågar alltid om jag vill hänga med. Jag bryr mig inte om dem. Jag försöker att få andra vänner. Det finns en kille in min klass som också är medlem. Vi stöttar varandra."

Nya vänner i Guayaquil

Guayaquil är en livlig hamnstad. Ett vackert nytt tempel höjer sig över en del av staden och strålar av ljus på kvällen. Ett annat strålande ljus är den varma vänskap man känner hos tonåringarna när man kommer hit — samma genuina vänskap de erbjuder alla som behöver ett lyft.

När Gabriela Aguirre, 17 år, hade flyttat till Guayaquil kände hon sig ensam. "Jag kände ingen här och jag var ledsen för att alla i skolan verkade så reserverade. Men

jag fann vänner i kyrkan! Det finns 14 unga kvinnor och vi är sammansvetsade. Vi kommer bra överens med de unga männen också. Mina verkliga vänner är mina vänner i kyrkan."

"När de unga männen och kvinnorna i vår församling umgås", säger Tatiana Alarcón, 16 år, "har vi trevligt tillsammans eftersom vi är så sammansvetsade. Vi är mer än vänner — vi är som bröder och systrar. Vi tar hand om varandra."

Och de vänder sig också till andra som behöver vänskap. Nyligen besökte de ett hem för äldre. "Jag kunde verkligen känna Kristi rena

På tempelområdet i Guayaquil. Överst (från vänster): Katherine España, Tatiana Alarcón, Estefanía Gómez, Grimaneza Roldán och Gabriela Aguirre. Ovan: Olmedo Roldán, Jared Rivera (stående), Alex Arancibia och José Olivares.

Ett vackert tempel hjälper ungdomarna att hålla rätt kurs i den livliga hamnstaden Guayaquil.

kärlek”, säger Tatiana. ”Vi visade vår kärlek till människorna där och sjöng för dem, och de blev glada. De frågade oss när vi skulle komma tillbaka.”

På en fest som ungdomarna ordnade för behövande barn ”var barnen glada för aktiviteten och presenterna vi gav dem”, säger Katherine España, 14 år.

”Vi älskar att samlas för fester, aktiviteter och danser”, säger Estefanía Gómez, 17 år. ”Och vi samlas också för att arbeta för Herren. Biskopen har kallat många av oss som församlingsmissionärer. Min kamrat är min syster och vi uppmuntrar nyomvända och mindre aktiva medlemmar. När missionärerna undervisar en familj med tonåringar så ber de oss hjälpa till. Vi besöker dem, är deras vänner och bjuder in dem till aktiviteter. På det sättet har de unga nyomvända redan vänner när de kommer till kyrkan.”

I församlingar med färre ungdomar hjälper de unga männen och kvinnorna ändå till. ”Jag är den enda aktiva i Unga män i min församling”, säger José Olivares, 14 år. ”Så jag går med en broder i äldstekvorumet och besöker de unga männen som inte kommer.”

”Som diakonernas kvorumpresident”, säger Jared Rivera, 13 år, ”uppmuntrar jag diakonerna att ta med sig andra till kyrkan, för vi behöver alla Herrens hjälp för att kunna motstå frestelser. Vi kommer till kyrkan före sakramentsmötet och håller en bön om att det ska gå bra att dela ut sakramentet den dagen. Och vi besöker kvorummedlemmarna som inte kommer till kyrkan. Vi vill ta reda på hur det är med dem.”

Att hjälpa till vid sakramentsbordet är ett viktigt sätt som man kan tjäna medlemmarna i församlingen på, säger Alex Arancibia, 17 år. ”Varje gång jag knäböjer för att säga sakramentsbönen så känns det bra, för jag vet att jag hjälper andra att förnya sina förbund. Jag känner att Herren godtar det jag gör. När jag tänker på de ansvar jag har på söndagen så är

det lättare att fatta rätta beslut under resten av veckan.”

Olmedo Roldán, 18 år, ser missionärsarbetet som ett naturligt resultat av vänskap. ”Några dagar efter mitt dop”, säger han, ”läste jag i *Liabona* om en ung man som hjälpte heltidsmissionärerna fastän han just hade blivit döpt. Så nästa dag hjälpte jag missionärerna också! Och jag älskade det. Nu har biskopen kallat mig att verka som församlingsmissionär och jag håller på att förbereda mig för en heltidsmission. Det var genom missionärsarbete som vi fann kyrkan. Det är många människor som behöver kyrkan och som söker efter den. Vi kan hjälpa dem att hitta den.”

”Jag har ingen kallelse”, säger Olmedos yngre syster Grimaneza, 14 år, ”men jag försöker hjälpa till genom att vara en vän. För bara 14 månader sedan var jag ny i kyrkan och jag vet hur viktigt det är att ha vänner som stöttar en. När det kommer en ny flicka till kyrkan sitter jag bredvid henne, lär känna henne och uppmuntrar henne att fortsätta lära sig om evangeliet. Och jag inbjuder henne att följa med mig till Unga kvinnor.”

Förberedda att möta allt som ska komma

”Som ungdomar vill vi ibland förändra världen”, säger Diana Flores, 17 år, från Quito. ”Men jag tror att vi behöver backa tillbaka lite och börja med att ändra oss själva.” Diana och andra ungdomar i Ecuador är tacksamma för att evangeliet lär dem att låta Jesus Kristus och hans kyrka vara det centrala i deras liv. ”Vår himmelske Fader älskar oss väldigt mycket”, säger hon, ”och han har gett oss alla de hjälpmedel vi behöver, som skrifterna, evangeliet, templet och vår familj. Vi vet att vi är hans barn och att vi är här för att utvecklas. Vi kan känna frid i vetskapen om att vi förbereds för att möta allt som kan komma att hända oss.” ■

BARA EN LITEN KOMPISTRÄFF?

”En kväll skulle jag välja mellan att gå på en fest i kyrkan och en annan fest där ingen var medlem i kyrkan”, säger Estefanía Gómez, 17 år, från Guayaquil. ”Jag bestämde mig för att jag inte ville gå på festen i kyrkan. När jag kom till den andra festen var det fullt med cigarettök och alla drack. Det kändes verkligen inte bra — och jag kände mig ensam. Den Helige Anden som jag alltid försöker ha med mig, stannade utanför för han kommer inte till orena platser. Efter 10 minuter ringde jag min bror och bad honom ta mig till festen i kyrkan.

Många av våra vänner kanske är på andra fester och de säger kanske att det bara är en liten kompisträff. Men det är inte bara en kompisträff. Det blir ofta något annat av det hela — och det är inte bra på något sätt!”

Välsignad

av

visdomsordet

ÄLDSTE MASAYUKI NAKANO

områdesauktoritetssjuttio
området Asien Nord

När jag undersökte kyrkan före mitt dop vid 15 års ålder fick jag lära mig om visdomsordet som det uppenbarades för profeten Joseph Smith 1833. (Se L&F 89.) Jag bestämde mig för att följa detta bud som ett bevis på min lydnad mot Gud, trots den sociala påtryckning som jag kanske skulle möta.

I den japanska affärsvärlden är det brukligt för försäljningsrepresentanter att bjuda ut eventuella kunder på nattklubbar och barer. Alltså ingår alkohol till stor del i yrkeslivet för många människor. Men jag har sett hur konsumtionen av alkohol kan bli en stöttesten. I vissa fall leder det till allvarliga sjukdomar. Många affärsmänniskor tillbringar så mycket av sin tid med att arbeta och underhålla kunder efter arbetstiden att de försummar sin familj. Ofta resulterar överdriven alkoholkonsumtion så småningom i arbetslöshet och en förstörd karriär.

När jag var 28 år hade jag ett möte med chefen för handelsavdelningen i ett stort

bolag och det serverades kaffe. Jag tackade artigt nej och förklarade att jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och att jag inte dricker alkohol, kaffe eller te och inte röker. Handelschefen accepterade detta utan vidare och lovordade mig till och med för min tro.

Alltsedan dess, när jag har behövt diskutera affärer med mina kunder, har jag bara tagit dem till restauranger för att äta middag. Jag har aldrig blivit ombedd att följa med dem till någon bar. Vid julen bjuder jag ut mina kunder på julmiddag för att visa att vi firar Jesu Kristi födelse. Jag har ofta haft möjlighet att berätta om evangeliet vid dessa tillfällen.

Det är allmänt känt på mitt företag och inom vår industri att jag är medlem i kyrkan, och jag tror att detta har bidragit till min framgång på arbetet. Jag har en fast tro på löftet som Herren ger till dem som följer hans lag:

”Alla heliga, som komma ihåg att hålla och handla efter dessa ord, vandrande i lydnad till buden, skola hava hälsa i naveln och märg i benen

Jag bestämde mig för att följa visdomsordet som ett bevis på min lydnad mot Gud, trots de sociala påtryckningar som jag kanske skulle möta.

och skola finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter,
och skola springa och icke bliva trötta, gå och icke bliva matta.” (L&F 89:18–20)

Mitt vittnesbörd om visdomsordet är starkt. Jag är tacksam för de välsignelser jag fått för

att jag har hållit fast vid denna princip. Jag är övertygad om att när vi följer visdomsordet — oavsett vilka påtryckningar vi kan möta runt omkring oss — så är vi värdiga att få den välsignelse som Herren utlovar i slutet av denna härliga uppenbarelse: ”Och jag, Herren, lovar dem, att mordängeln skall gå förbi dem såsom Israels barn och icke dräpa dem.” (L&F 89:21) ■

Familjens hemafton

som ett missionärsredskap

En kväll med familjen kan vara ett enkelt sätt att dela med sig av evangeliet till andra.

Många medlemmar i kyrkan försöker komma på hur de kan bli bättre missionärer för familjemedlemmar och vänner. Här berättar några medlemmar hur de följde profetens råd att ha familjens hemafton och hur de upptäckte att det inte bara är ett sätt att skapa starka familjerelationer, utan också ett sätt att hjälpa andra att få en inblick i evangeliet.

Den enda medlemmen

Det var inte lätt att vara den enda medlemmen i kyrkan i min familj. Jag längtade efter ett sätt att dela med mig av allt jag hade lärt mig om kyrkan till min familj, men var rädd att de skulle beskylla mig för att försöka omvända dem. Jag kämpade med tvivlen. Jag visste att Herren ville att jag skulle berätta om evangeliet för min familj, men i över ett år var jag för rädd för att föreslå att vi skulle ha hemafton.

Slutligen, med hjärtat bankande av rädsla, bad jag till Herren om att få mod och styrka att föreslå för min familj att vi kunde ha en hemafton. Till min förvåning sade de entusiastiskt "Ja!" till förslaget och vår relation har aldrig varit bättre.

Tack vare familjens hemafton har jag kunnat berätta om evangeliet och bära mitt vittnesbörd för alla, från min

mamma till mitt treåriga syskonbarn. Vilken välsignelse det har varit att läsa Mormons bok med dem och få höra att de tror på det de läser. Dessutom har missionärerna fått komma hem till oss och hjälpa till med våra skriftstudier.

Den största välsignelsen är att trots arbete, skola och andra aktiviteter så har min familj bestämt sig för att vi ska samlas varje måndag och ägna en timme åt att lära oss mer om Herren. Genom att skratta, sjunga och knäböja i familjebön har vi känt en enorm frid och kärlek i vårt hem.

Arlene Pryce, Don Valley församling, Toronto stav, Ontario, Canada

Ett redskap för att förbli aktiv

Jag kan fortfarande minnas den glädje jag kände dagen då jag döptes. Men kort därefter blev jag lite besviken när missionärerna föreslog att jag skulle sluta umgås med några av mina nuvarande bekanta och hitta en bättre vännskapskrets. Deras ord kändes hårda för en 18-åring som gick sista året i high school, men eftersom jag litade på dem så gjorde jag som de sade.

Missionärerna insåg att jag behövde vänner i kyrkan och inbjöd mig att vara med på en hemafton hos några församlingsmedlemmar. Jag var ivrig att lära mig mer om

min nya tro, så jag gick tacksamt hem till familjen Shaffer.

Hemma hos familjen Shaffer fann jag en tillflyktsort där jag i en trygg atmosfär under hemaftnarna lärde mig vad det innebär att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Efter många familjekvällar hos familjen Shaffer och ett års medlemskap tackade jag ja till en kallelse att verka som heltidsmissionär.

Min far var emot kyrkan och ville inte att jag skulle åka. Jag åkte och lämnade honom i familjen Shaffers vård.

Det var inget mindre än ett underverk när jag, bara efter fyra månader som missionär, fick veta av min far att han hade beslutat att döpas. Familjen Shaffer hade bjudit hem honom till sina hemaftnar liksom de hade gjort med mig. Deras ansträngningar gjorde det lättare för honom att förstå evangeliet och omvända sig till det.

Ruben Perez, Cordova församling, Memphis norra stav, Tennessee

När jag var på min mission fick jag ett brev från min far där han berättade om sitt beslut att döpas. Det var hemaftnarna hos familjen Shaffer varje vecka som hade startat allt ibop.

Anden var
mycket stark
under vår
hemaftonslektion om
den Helige Anden.
Det var en vänd-
punkt för min make.

Att känna Anden

Tio år hade gått sedan jag blev döpt i kyrkan, men jag hade varit mindre aktiv under nio av de åren. Under den tiden gifte jag mig och hade nu en sjuårig dotter. Min mor och mina syskon bodde hos oss när en vän presenterade kyrkan för dem på nytt, och missionärerna började komma hem till oss. Jag hade ett vittnesbörd om Joseph Smith och Mormons bok, men kunskapen jag hade om kyrkan hade mattats av.

Min make blev vän med äldsterna och nästan utan veta det började han få missionärslektioner. Varje lektion tog ungefär en vecka. Det var svårt för honom att acceptera att Jesus Kristus var Guds Son. Nio månader efter det att min make hade fått den första lektionen kände han inte att han fick svar på sina böner.

En morgon när missionärerna kom för att be för min make tillsammans med mig, kände jag att jag behövde hjälpa honom att känna igen den Helige Andens inflytande. Missionärerna hade gett oss en hemaftonsbok och måndagen därpå satte jag mig ner tillsammans med min make och dotter och började min första hemafton med att ha en lektion om den Helige Anden. Min make lyssnade tyst medan han begrundade ämnet. Andens inflytande kändes väldigt starkt den kvällen och jag kände att den Helige Anden bekräftade att kyrkan var sann, något som jag inte hade känt på länge. Nästa dag bar min make sitt vittnesbörd för mig och sade att Anden hade burit vittne för honom och att han hade insett det. Den kvällen tändes en låga i våra hjärtan som är evig och outsläcklig.

Min make döptes en vecka senare och ett år senare beseglades vi i templet i São Paulo i Brasilien. Vi känner att sakramentsmötet är det viktigaste mötet att gå på och sedan kommer familjens hemafton.

*Elizabeth Duce de Mernies,
Lezica församling,
Montevideo norra stav, Uruguay*

Vill inte bli omvänd

Min nye make och jag insåg hur viktig hemaftonen är för att familjer ska lära sig att älska varandra och växa tillsammans, men våra barn var nu vuxna och levde egna liv. Det var svårt för oss att ha hemaftnar tills vi bestämde oss för att bjuda in min makes mor. Då var min svärmor 74 år och tillhörde en annan kyrka. Hon arbetade i en blomsteraffär och avvek sällan från sin dagliga rutin att gå till jobbet och sedan direkt hem.

Först var hon lite tveksam till att komma eftersom hon inte visste något om vår tro, men nu ser hon fram emot måndagskvällarna. Vi har ätit middag, skrattat och lyssnat på musik tillsammans och kommit varandra mycket nära. Vi vet att hon inte vill att vi ska försöka omvända henne, men hon tillåter att vi berättar om vår tro. En kväll läste jag ett tal från en av kyrkans ledare. Vi kände alla Anden. Vi har haft möjlighet att visa *Ensign* för henne och hon tittar på varje sida. Vi har lärt henne vad templet är till för och hon har tittat på filmer om kyrkan. Vi gör allt detta med måtta, som Anden manar oss till.

Före en av våra hemaftnar bad jag henne att hålla lektionen. Hon tog med sig foton av sig själv som ung och av min make när han var liten. Jag fick höra berättelser om mostrar, morbröder och far- och morföräldrar. Glädjen i hennes ögon när hon återupplevde allt detta gjorde mig mycket rörd. Då insåg jag att befallningen att ha familjens hemafton är ett gudomligt påbud från

ETT LÖFTE BETRÄFFANDE FAMILJENS HEMAFTON

"Vi har ett hemaftonsprogram för familjen en gång i veckan [måndag kväll] över hela kyrkan då föräldrar sitter tillsammans med sina barn. De studerar skrifterna. De samtalar om familje-problem. De planerar familjeakti-teter och liknande. Jag tvekar inte att säga att om alla världens familjer bara gjorde detta så skulle vi överallt se mycket bättre familjesammanhållning."

**Gordon B Hinckley, "Familjens hemafton",
Liahona, mar 2003, s 3.**

vår himmelske Fader.

Många dörrar har öppnats för min svärmor så att hon skulle kunna lära sig sådant som har med evangeliet att göra. Jag vet inte om hon kommer att bli medlem i kyrkan under sitt liv på jorden, men jag vet att vår familj har stärkts och att vår kärlek till varandra har växt.

*Dani Jeanne Stevens, Logans församling,
Huntingtons västra stav, Virginia*

En sjuårig missionär

Sent en måndagskväll när min make och jag var upptagna med att arbeta hemma, kom vår sjuårige son Sergio fram till oss. "Det var ingen som kom ihåg familjens hemafton", sade han. "Ni är väl inte intresserade."

Min make hade kommit hem sent och han förklarade trött att vi hade varit för upptagna och fortfarande hade mycket att göra innan vi kunde gå och lägga oss. Sedan fortsatte vi med vårt arbete.

Efter en stund märkte vi att Sergio satt och läste sin illustrerade *Berättelser ur Mormons bok* för sig själv. Min make och jag tittade på varandra och kom tyst överens om att fastän det var sent så skulle vi inte förneka oss möjligheten att ha familjens hemafton.

När vi kom in i vardagsrummet sade Sergio helt uppriktigt att vi inte behövde oro oss, för han hade redan börjat sin egen hemafton och att han hade sjungit en psalm, hållit en bön och nu höll han lektionen. Vi stannade och lyssnade när vår pojke talade om den första synen.

Den kvällen var vår son en kraftfull missionär för oss som vittnade om betydelsen av att ha familjens hemafton. Min make och jag insåg att vi ofta försöker undervisa om principer som vi inte är helt villiga att följa. Vilken underbar upplevelse vi skulle ha missat om vi inte hade deltagit i vår sons egen hemafton. ■

Cecila Lozada, Maranga församling, Maranga stav, Lima, Peru

STÄRK FAMILJEN

DEN HELIGA FORTPLANTNINGSKRAFTEN

Ett återkommande inslag som ger insikt i dina studier och användning av "Familjen: Ett tillkännagivande för världen".

"Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru."¹

Kraften och planen

"Enligt den godtagna planen", förklarade president Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, "sändes Adam och Eva till jorden som våra första föräldrar. De kunde förbereda fysiska kroppar för de första andarna som kom till jorden.

I vår kropp nedlades — och detta är någonting heligt — en skapande kraft, ett ljus så att säga, som har kraft att tända andra

ljus. Denna gåva skulle bara användas inom det heliga äktenskapet. Genom utövandet av denna skapelsekraft kan en jordisk kropp bildas, en ande komma in i den och en ny själ födas.

Denna kraft är god. Den kan skapa och uppehålla familjelivet och det är i familjelivet som vi hittar källan till lycka. Den ges till nästan alla personer som föds på jorden. Det är en helig och betydelsefull kraft ...

Denna skapande kraft — eller fortplantningskraft — är

ingen oväsentlig del av planen. Den är absolut nödvändig. Utan denna kraft kan inte planen fullbordas. Att missbruka den kan störa planen.”²

Handlingsfrihet och kyskhet

Att förstöra planen är förstås Satans huvudmål och att uppmuntra till missbruk av fortplantningskraften är en av hans mest verksamma och framgångsrika tillvägagångssätt. ”Människans sexualitet”, skrev Terrance D Olson, ”presenteras i vår kultur som om den var den drivande kraften — för att inte säga det främsta behovet — bakom varje mänsklig strävan. Om populärkulturen fick rätt så är sex något så drivande att samhällena måste hitta sätt att tillåta ett regelbundet, flitigt utövande av sex ... Faktum är att populärkulturen ser människan som ett offer för sexuella behov och känslor.”³

Skrifterna lär oss något annat. ”Människornas barn”, sade Lehi till sin son Jakob, ”hava ... blivit evigt fria och veta vad gott och ont är, fria att handla av sig själva, utan att låta sig påverkas av annat än tanken på lagens straff på den stora och yttersta dagen ... Därför äro människorna fria enligt köttet, och allt som är passande för dem, är givet åt dem. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor eller att välja fångenskap och död förmedelst djävulens fångenskap och makt, ty han strävar efter att göra alla människor olyckliga, liksom han själv är.” (2 Nephi 2:26–27)

När det gäller kyskhet så är vi inte styrda av våra fysiska kroppar. Vi är fria att handla av oss själva, och dessa så kallade ”behov” skiljer sig inte från de andra valen vi måste göra under jordelivet. Vi kan välja lydnad och andligt liv, eller så kan vi välja fångenskap, förtvivlan och andlig död.

Tre anledningar att lyda

Som rektor för Brigham Young-universitetet gav äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kворum oss tre anledningar till att välja kyskhet. För det första består själen enligt skrifterna både av kroppen och av anden. (Se L&F 88:15.) ”När vi förringar en annan människas själ (och lägg

I vår kropp nedlades ... en skapande kraft, ett ljus så att säga, som har kraft att tända andra ljus.”

till ordet *kropp* här), förringar vi försöringen ... Vi kan sedan *inte* säga i okunnighet eller trots: ’Det är *mitt* liv’, eller ännu värre: ’Det är *min* kropp.’ Det är det *inte*. ’Ni ... tillhör [inte] er själva’, sade Paulus. ’Ni har blivit köpta och priset är betalt.’ [1 Kor 6:19–20]⁴

”För det andra vill jag säga att det sexuella umgänget ... mellan en man och en kvinna ... är en symbol för en fullständig förening: en förening av deras hjärtan, deras hopp, deras liv, deras kärlek, deras familj, deras framtid, deras allt ... Men en sådan fullständig ... förening ... kan bara

uppnås genom den närhet och beständighet som äkten-skapsförbundet ger, med en förening av allt de äger — deras hjärtan och sinnen, alla deras dagar och alla deras drömmar ... Kan ni se den moraliska schizofrenin i att låtsas att vi är ett, att dela de *fysiska* symbolerna och den *fysiska* närheten i denna förening, och sedan fly ... från alla andra aspekter ... av det som var menat att vara en fullständig förpliktelse?”⁵

För det tredje är ”det sexuella umgänget inte bara en symbolisk förening mellan en man och en kvinna — en förening av deras själar — det är också en symbol för en förening mellan människan och gudomen ... en förening under ett sällsynt och speciellt ögonblick med Gud och alla de krafter genom vilka han skapar liv i vårt vidsträckta universum ... Guds tillit till att vi respekterar denna framtidssformande gåva är verkligen överväldigande ... Vi bär inom oss denna fortplantningskraft som gör oss mycket lika Gud på åtminstone ett storslaget och majestätiskt sätt.”⁶

Herrens kyrkas inspirerade profeter har haft all anledning att förkunna ”att det sätt varpå människoliv skapas har bestämts av Gud”.⁷ ■

SLUTNOTER

1. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49.
2. ”Why Stay Morally Clean”, *Ensign*, jul 1972, s 111.
3. ”Chastity and Fidelity in Marriage and Family Relationships”, i David C Dollahite, red, *Strengthening Our Families: An In-Depth Look at the Proclamation on the Family* (2000), s 51.
4. ”Of Souls, Symbols, and Sacraments”, i *Brigham Young University 1987–88 Devotional and Fireside Speeches* (1988), s 78–79.
5. ”Of Souls, Symbols, and Sacraments”, s 79–80.
6. ”Of Souls, Symbols, and Sacraments”, s 82–84.
7. *Liabona*, okt 2004, s 49.

HÖGPRÄSTERNAS KVORUM

Under sin jordiska verksamhet var Jesus Kristus den presiderande högprästen på jorden. Högprästernas ansvar är att forma sitt liv efter honom.

Den femte i en serie artiklar om prästadömet kvorum och deras syften.

ÄLDSTE DAVID E SORENSEN
i de sjuttios presidentskap

Att bli ordinerad till högpräst inom melkisedekska prästadömet är en stor ära och ett stort ansvar därför att exemplet för dem som innehar detta ämbete är Frälsaren själv. Aposteln Paulus skrev till hebreerna: "En överstepräst utses alltid bland människor och blir insatt till att för människors räkning göra tjänst inför Gud ... Ingen tar sig denna värdighet, utan till den blir man kallad av Gud, liksom Aron blev det. Och på samma sätt var det med Kristus. Han tog sig

inte värdigheten som överstepräst, utan fick den av honom som sade: Du är min Son, jag har i dag fött dig ... Du är präst för evigt, på samma sätt som Melkisedek." (Heb 5:1, 4–6) Frälsaren tog inte själv på sig denna ära utan kallades av Gud. Likadant är det med högprästerna i Herrens kyrka. Deras ansvar är att forma sitt liv efter Frälsaren, att bära vittne genom ord och handling om hans barmhärtiga försoning och om hans evangeliums sanning.

En kort historik

Närhelst evangeliet i sin fullhet har funnits på jorden under människans historia, har Herren kallat högpräster att presidera över hans verk.

- Adam, Enok, Noa, Melkisedek, Abraham, Mose och andra rättfärdiga män ordinerades till högpräster. (Se Alma 13; L&F 84:6–17; 107:41–53.)

- Efter Moses tid tog Herren bort melkisedekska prästädomet från jorden, utom bland vissa trofasta män.

- Bland profeterna hos Mormons boks folk var de presiderande andliga auktoriteterna högpräster. (Se Alma 8:23; 30:20–23.)

- Under Jesu Kristi jordiska verksamhet var det han som var den presiderande högprästen på jorden. (Se Heb 3:1.) Och som högpräst utförde Frälsaren ett evigt offer och vann en evig återlösning för oss. (Se Heb 9:11–12.) Han presiderar fortfarande över sin kyrka.

- I tidernas fullhets utdelning skedde den första ordinationen till ämbetet som högpräst vid en konferens i kyrkan i Kirtland, Ohio, i juni 1831. Vid det tillfället ordinerades 23 män till högpräster.

- Under en tid organiserades högprästkvorum i alla församlingar och varje kvorum hade ett eget presidentskap. Men 1877, strax före sin död, sade president Brigham Young att stavspresidenterna skulle ansvara för dessa kvorum.

- År 1956 började stavspresidenterna verka som presidenter för högprästernas kvorum i sina respektive stavar.

- I december 1975 klargjorde första presidentskapet att högprästernas grupp i församlingen skulle verka som en del av stavens högprästkvorum. Stavspresidenten skulle verka som president för kvorumet och hans rådgivare i stavspreidentskapet som rådgivare i kvorumet. Församlingens gruppledare för högprästerna skulle verka under ledning av stavspresidenten.

Högprästkvorumets plikter

President Joseph F Smith (1838–1918) sade att ”det är högprästkvorumets plikt att lära ut principerna om ledarskap, om enighet, om framsteg och om tillväxt i Guds rike. De är verkligen folkets fäder. I våra högprästkvorum finns stavspresidenterna och deras rådgivare, biskoparna och deras rådgivare, patriarkerna och alla som har ordinerats

Ett av högprästernas främsta ansvar är att verka som hemlärare. Som sådana ”representerar de Herren, biskopen och ... gruppledarna”.

till högpräst i melkisedekska prästädomet ... De bör vara eniga med kvorumet på ett sådant sätt att de ger det all den styrka de kan åstadkomma för det goda.”¹

Högprästernas ansvar

”Högprästens befogenheter och ansvar är att presidera och att ha all auktoritet som äldsten har. (Se L&F 107:10.) En broder ordineras till högpräst då han kallas till ett stavspreidentskap, högråd eller biskopsråd eller då stavspreidenten av annan anledning bestämmer det.”²

Högprästerna bör vara värda stor tillit. De som ordineras till detta ämbete i prästädomet bör vara män med tro, ärlighet och redbarhet. De bör vara pålitliga och hängivna kyrkan så att man kan lita på att de försvarar evangeliet i alla situationer.

Ett av högprästernas främsta ansvar är att verka som hemlärare. Som sådana ”representerar [de] Herren, biskopen och ... gruppledarna. De stöder och tjänar alla medlemmar i familjerna de besöker. De vårdar dessa medlemmars vänskap och respekt genom att visa dem äkta omtanke och kärlek ... Hemläraryna är kyrkans främsta källa till hjälp för medlemmarna. De talar med familjens

överhuvud om familjens behov och hur de kan hjälpa dem på bästa sätt. De erbjuder hjälp när medlemmar är arbetslösa, sjuka, ensamma, när de flyttar eller har andra behov.”³

President Joseph F Smith sade att varje högpräst bör ”vara ett föredöme för både gamla och unga som är värt att efterlikna, och ... sätta sig i en position där han kan undervisa om rättfärdighet, inte bara genom ord utan särskilt genom exempel — och ge de yngre möjlighet att dra fördel av dennes mångåriga erfarenhet, och således vara en kraft i det samhälle [vari] han bor ... De som innehar detta ämbete är som regel män i mogen ålder och med varierande erfarenhet ... Deras erfarenhet ... är resultatet av åratals arbete i kyrkan, och de bör utöva denna visdom till förmån för alla som de kommer i kontakt med.”⁴

Högprästernas roll i relation till tempeltjänst och släktforskning

Gruppledarna och kворummedlemmarna är föredömen i att utföra tempeltjänst och släktforskning. Bland annat besöker de regelbundet templet när omständigheterna tillåter det. De hjälper medlemmar förbereda sig för att ta emot tempelförordningarna för egen del. De uppmuntrar också medlemmar att söka efter och identifiera sina avlidna släktingar och ombesörja att tempelförordningar utförs för dem. Äldstekvorumens presidenter och högprästernas gruppledare ”ser till att man vid prästadömsmöten och hemlärarbesök regelbundet undervisar om de lärdomar, principer och välsignelser som rör återlösandet av de döda. De uppmuntrar också medlemmarna att undervisa sina barn om templets betydelse ... Under biskopsrådets ledning samordnar högprästernas gruppledare tempeltjänsten och släktforskningen i församlingen.”⁵

Högpräster är män som är mogna i evangeliet och

har förmåga att presidera. De utgör exempel för bröder som har mindre erfarenhet, särskilt för medlemmarna i aronska prästadömet. De ska, tillsammans med andra prästadömsbärare, ”undervisa, förklara, förmana, döpa samt vaka över kyrkan”. (I&F 20:42) Högprästerna är en mäktig stabiliserande kraft i varje församling, gren, distrikt och stav och deltar i kyrkans mission som är att predika evangeliet, fullkomna de heliga och återlösa de döda. Framför allt är de patriarker i sitt hem och sin familj. De utgör ett föredöme och skapar ett mönster av rättfärdighet för kommande generationer. ■

SLUTNOTER

1. Conference Report, apr 1907, s 5.
2. *Kyrkans instruktionsbok, bok 2: Prästadömet och biorganisationernas ledare*, s 162.
3. *Kyrkans instruktionsbandbok, bok 2*, s 169.
4. Conference Report, apr 1908, s 5–6.
5. Se *Kyrkans instruktionsbandbok, bok 2*, s 165, 265–266.

BRODERSKAPETS ELD

LARENE PORTER GAUNT
Kyrkans tidningar

Mitch Dunford har varit medlem av högprästgruppen i Santee första församling i Santee stav i Kalifornien under de flesta av de 11 åren som han har bott där. "Vår högprästgrupp har studerat skrifterna tillsammans och utfört missionärsarbete tillsammans", säger han. "Vi har gett välsignelser till varandra och andras familjemedlemmar. Vårt kamratskap är en naturlig bieffekt av att vi har hjälpt varandra ära våra prästadömskallelser."

På söndagskvällen den 26 oktober 2003 drabbades högprästerna i Santee stav, liksom de flesta invånarna i San Diego County, av den största branden i Kaliforniens historia. I nästan 24 timmar drev vindar på omkring 20–30 m/s elden framför sig och brände ner hundratals hem. 13 personer dog.

Mitch Dunford stod ensam på kullarna bakom sitt hus med en trädgårdsslang i ena handen och en spade i den andra. Tidigare hade han tagit sin hustru Cathy och deras fem barn till ett hotell. När evakueringsordern drogs

tillbaka återvände han hem för att se vad han kunde göra.

"Elden var omkring 1 meter hög och 9 meter bred", säger broder Dunford. "Den kom från två håll. Det var så tyst. Jag bara stod där och undrade om jag verkligen kunde stoppa branden själv."

Under tiden stod stavspresidenten Chris Allred på stavscენტrets tak med en kikare. När han såg att flammorna närmade sig familjen Dunfords hus började han ringa några samtal.

"Jag var ensam", säger broder Dunford, med inte så lite rörelse i rösten, "och sedan kom de en efter en — 'poj-karna' från kvorumet och deras söner, alla med spade i hand. Jag var överväldigad, men ändå var det just så som det borde vara."

Femton minuter senare kom den första anstormningen av eld.

"Vi slog ner elden och kastade jord på den", säger Steven Schimpf, 15 år, som kom med sin pappa, biskop Randall Schimpf.

När vi hade klarat av den första eldvågen kom den andra. De slog ner den också.

En nyhetsfotograf klättrade upp till gruppen och blev häpen när han upptäckte att det bara var några män och pojkar från en kyrka som hjälpte en av sina egna.

"Det var rörande att vårt hem räddades av mina prästadömsbröder", säger broder Dunford. "Det är så typiskt för hur de är. Mina grannar kunde knappt tro att alla dessa män och pojkar bara kom och hjälpte till. Men vi vet att det är så man gör om man är medlem av ett prästadömskvorum." ■

FOTO LARENE PORTER GAUNT

Mitt tiondedäck

Sarah Westbrook

Min make och jag kämpade med ekonomin på grund av att han bytte yrke. Han hade gått med i Förenta staternas armé för att vidareutbilda sig och för att göra det var han tvungen att gå ner en hel del i lön. Det var knappt att vi fick ekonomin att gå ihop och vi hade stora skulder. Vi hade klippt sönder våra kreditkort för att undvika fler skulder, vi hade använt alla våra sparpengar och levde på vårt ettårsförråd.

Jag har alltid haft ett vittnesbörd om evangeliet, men nu levde jag

bokstavligt talat på tro. Efter en oerhört svår månad kände jag mig nedslagen över vår hög med räkningar och insåg att vi inte skulle klara av att betala dem. För första gången i mitt vuxna liv blev jag frestad att inte betala tionde. Jag tänkte: "Jag behöver pengarna mer än vad Herren gör. Beloppet jag ska betala kommer inte ens att räcka till stavscentrets elräkning, men det skulle vara till stor nytta för mig."

När jag själviskt hade tänkt på allt det som pengarna skulle kunna gå till, kom

Mekanikern visade mig tålmodigt spiken och förklarade varför det var omöjligt att laga däck.

jag att tänka på ett skriftställe: "Får en människa stjäla från Gud? Ändå stjal ni från mig. Ni säger: 'Vad har vi stulit från dig?' Tionde och offergåvor." (Mal 3:8) Jag insåg att jag måste betala tionde. På något sätt skulle saker och ting ordna sig. Jag skrev tiondechecken, satte fast ett frimärke på kuvertet och lade det i brevlådan.

Följande morgon behövde jag göra några ärenden. Jag gick till bilen och till min stora förtvivlan såg jag att ett av däcken nästan var helt platt. Jag körde frustrerad till en bilverkstad i närheten.

En punktering skulle kosta några dollar att laga. Jag satt i väntrummet och bad till min himmelske Fader att

han skulle vaka över oss.

Några minuter senare bad mekanikern mig att komma till kassan. Han sade att det satt en spik i däckets men att den satt fast på ett sådant sätt att det inte gick att laga däck. Han var tvungen att sätta dit ett nytt däck, vilket skulle kosta mer än vad jag var mentalt beredd på. Jag sade: "Jag skulle vilja titta på det."

Mekanikern visade mig tålmodigt spiken och förklarade varför det var omöjligt att laga däck. Med tårar i ögonen bad jag honom att ersätta mitt däck med det billigast möjliga.

Jag gick tillbaka till väntrummet och vädjade tyst till min himmelske Fader om hjälp. Vi hade inte råd med ett nytt däck, men vi var ju tvungna att kunna köra bilen.

Några minuter senare bad mekanikern mig att komma till kassan igen. Han förklarade att mina däck hade

låsmuttrar och utan nyckeln gick det inte att ta av däcket. Jag sade att jag inte hade nyckeln. Han bad om ursäkt och förklarade att deras verkstad inte hade rätt verktyg för att få bort mitt däck. Han rekommenderade en annan verkstad. Sedan fyllde han gratis på luft på däcket och lät mig gå.

Jag satte mig i bilen och började gråta. Varför hände det här? Vi hade gjort allt rätt. Vi betalade vårt tionde, vi hade ett årsförråd, vi arbetade på att göra oss skuldfria, vi gick till kyrkan varje vecka. Varför tillät Herren att detta hände?

Jag åkte till den andra verkstaden och förklarade snabbt situationen för mekanikern. Vi valde det billigaste däcket och jag fortsatte till väntrummet. Efter vad som verkade vara en evighet ropades mitt namn ut. Jag gick sakta till kassan och bävade för vad jag skulle få höra.

”Vi har kört däcket igenom vattnet fem gånger”, sade mekanikern. ”Vi är tre som har letat efter spiken. Det finns ingen. Dina däck kan användas ett bra tag till. Det finns absolut ingen anledning till att ersätta något av dem.” Jag stirrade oförstående på mekanikern. Jag hade själv sett spiken med mina egna ögon. Jag visste att den hade funnits där. Jag tackade honom och han lät mig gå. Inte heller denna gång behövde jag betala något.

Vi har sedan dess blivit förflyttade till en annan förläggning och har kört ca 1 300 mil på det där däcket. Jag vet att Herren välsignar oss och att lydnad ger trygghet. ■

Sarah Westbrook är medlem i El Paso första församling, Mount Franklins stav, El Paso, Texas.

Lyssna efter Anden

Mark Paredes

En gång när jag ensam skulle åka och besöka vänner under några helgdagar bestämde jag mig för att ta en större landsväg i stället för att åka en lång omväg för att komma till motorvägen. Det hade börjat skymma och jag ville komma fram till mina vänner före midnatt.

Jag var ensam på vägen under långa sträckor och för att det inte skulle vara så långtråkigt satte jag på radion. De spelade en favoritsång och jag satt och sjöng med då jag fick en tydlig andlig maning att stänga av radion — och lyssna. Först struntade jag i maningen och tänkte att det skulle kännas konstigt att köra ensam i tystnad på en öde väg. Men maningen blev mer enträgen. Jag stängde motvilligt av radion, satte mig tillbaka och sade tyst till Herren att jag lyssnade.

Strax fick jag ytterligare tre maningar att sakta ner omedelbart.

Dessa maningar verkade vara mycket tydligare och de hade kommit till ett mycket mer mottagligt och koncentrerat sinne. Lydigt trampade jag på bromsen tre gånger vilket fick bilen att sakta ner betydligt.

Strax därpå möttes jag av en oskyltad 90-graders kurva. Jag hade ingen tid att reagera i mörkret utan körde rakt på kurvan. Bilen stannade vid kanten av ett djupt dike. Skakad gick jag ut för att inspektera skadorna och såg att bilen var helt okej men att främre stötfångaren stack ut över branten. Hade jag kört fortare skulle jag säkert ha åkt ner i diket och blivit skadad eller dödad. Jag höll en bön av tacksamhet.

Resten av resan fortgick i tystnad medan jag reflekterade över behovet av att eliminera olika ”radioapparater” från mitt liv. Jag undrade hur många gånger jag hade låtit världens fåfångligheter få företräde framför andliga ting. Jag har inte slutat lyssna på radio, varken hemma eller när jag är ute och åker, men nu tar jag mig regelbundet tid till att stänga av musiken — och lyssna. ■

Mark Paredes är medlem i Santa Monica andra församling, Santa Monica stav, Los Angeles, Kalifornien.

Jag kände mig hemma

Marina Petrova

Jag växte upp i Ryssland i en kärleksfull familj där vi stod varandra mycket nära. Mina föräldrar arbetade hårt och jag var hos min farmor, Anastasiya Vasilyevna Ustavshchikova. Hon höll alltid på i köket och gjorde under-

bara blommor som man kunde sätta fast på hattar, och så läste hon. Hon läste alla slags böcker, men jag minns särskilt att hon brukade läsa Bibeln. Hon berättade för mig om Gud och hur hon älskade honom och längtade efter att få träffa

honom. Hon sade att om vi efterlevde Guds bud så skulle vi få återvända till honom och ärva ett av hans riken. Det minnet har värmt mig hela livet.

Mitt liv innan jag blev medlem i kyrkan är en berättelse med många prövningar och upplevelser. Men jag tyckte alltid om att lyssna till min farmors enkla, uppriktiga böner. Hon började med orden "himmelske Fader" och huden knottrade sig på mina armar.

När dopdagen var inne hade jag fortfarande en bemska balsfluss. Det var så kallt att vi kunde se vår andedräkt, men jag visste att jag gjorde det rätta.

I juni 1993 kom jag till min mors hem i S:t Petersburg där en vän hade bett mig att studera engelska tillsammans med henne. Vi ringde ett nummer som vi hittade i tidningen och en ung kvinna svarade. Hon sade åt oss att komma klockan 12 nästa dag. Hon hette Tat'yana. Efter lektionen ville vi bjuda ut henne på te eller kaffe. Vi blev ganska förvånade när vi fick höra: "Jag dricker varken te eller kaffe."

"Varför då?"

"Jag är mormon."

"Vad är en mormon för något?" frågade jag.

"Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Om ni är intresserade kan ni komma och träffa oss på söndag klockan 11."

Hon skrev ner adressen. Jag var mycket intresserad av att få veta hurdan kyrkan var.

Veckan gick långsamt men till slut blev det söndag. Mötena hölls i en musikskola. Det stod några unga män vid ingången och de log mot mig. När de fick veta att jag var där för första gången tog de med mig in i kapellet. Det fanns en massa folk där, men jag kände mig utanför. Men jag tyckte väldigt mycket om inledningspsalmen och sedan skedde ett underverk. En man gick fram och de första orden i hans bön var: "Himmelske Fader". Det var det jag hade sökt efter. Plötsligt kände jag mig hemma. Jag kände mig tillfreds.

Efter mötet kom två unga kvinnor fram till mig.

"Träffar du redan missionärerna?" frågade de.

"Nej."

"Kan vi få undervisa dig om evangeliet?"

"Naturligtvis", sade jag. "Då skulle jag bli jätteglad."

Under en av våra lektioner började de berätta för mig om de tre rikena. Jag avbröt dem och sade: "Får jag berätta något som min farmor sade till mig när jag var liten?" Nu var det deras tur att bli överraskade. Ju mer vi pratade, desto mer ville jag lära mig. Den 15 augusti frågade mina missionärer om jag ville bli döpt.

"Ja." Jag hade redan den önskan.

Mitt dop skulle äga rum i en sjö följande söndag, den 22 augusti. Det hade varit varmt och torrt väder. Men måndagen den 16 augusti började det regna ihärdigt och temperaturen sjönk markant. På fredagsmorgonen vaknade jag med en hemsk halsfluss. Hela halsen var svullen och jag hade feber. Jag trodde det skulle gå över till söndagen.

Missionärerna kom på lördagen för att intervjua mig. Äldste Parker, en ung och mycket lång missionär, ställde frågorna. Han tackade också ja till att döpa mig. Jag sade inget om min sjukdom.

Dopdagen kom. När jag vaknade märkte jag att halsen fortfarande var likadan. Då insåg jag för första gången i mitt liv vad Herren ville att jag skulle göra. Jag sade till mig själv: "Jag gör vad som än krävs för honom. Jag ska döpas. Allt kommer att bli bra. Vattnet kommer att vara varmt och min sjukdom försvinner när jag har blivit döpt."

På vägen till sjön berättade jag för systrarna hur det hade varit med mig. De tittade båda ner i halsen på mig och sade, påbyltade i regnrockar: "Du skojar verkligen inte. Ska vi flytta dopet till en pool?"

"Nej, nej." Jag var fast besluten att göra så som vi planerat.

Det var så vackert där när vi kom dit. Sjön var som en spegel, utan en enda krusning. Det var omkring 100 meter från omklädningshytten till vattnet. Det hade regnat hela veckan så det var lerigt på marken. När jag kom ut från omklädningsrummet såg jag äldste Parker i sina vita kläder komma gående mot sjön med bestämda steg. Det var en härlig syn.

Vi stod i en cirkel och sjöng en psalm. Vi kunde se vår andedräkt, men vi brydde oss inte om vädret längre. När jag tog de första stegen ner i vattnet visste jag att jag gjorde det rätta. Jag kände mig varm. När jag kom upp ur vattnet kände jag mig lycklig och frisk. Alla skrattade och grät. Jag hade tagit det första steget på vägen hem. Vår himmelske Fader älskar oss och ger oss prövningar. Han förväntar sig att vi ska fatta rätta beslut och inte tvivla på det som är gott.

Jag kommer att minnas den mirakulösa dagen under resten av mitt liv. Den kommer att finnas i mitt hjärta, liksom minnena av min farmor som sådde ett frö som började gro så många år efter hennes död. ■

Marina Petrova är medlem i Kortrijks gren, Antwerpens stav, Belgien.

Vittnesbördet och tron stärks

Sedan jag döptes har jag förundrats över Kristi kärlek till mig. Han sviker mig aldrig. Hans kärlek ger mig hopp, ljus och uppmuntran under de svåra stunderna i livet. Äldste Jeffrey R Hollands artikel "Han älskade dem in i det sista" (se *Liabona*, sep 2002, s 11) stärkte mitt vittnesbörd och min tro på Jesus Kristus. Jag blev fast besluten att fortsätta i tro oavsett vilka hinder och svårigheter jag möter.

*Maricar Caro,
Mangapsangs gren,
La Carlota distrikt, Filippinerna*

Oumbärlig i dessa tider

Täck för äldste Henry B Eyrings artikel "Mormons bok förändrar ditt liv", i februari numret 2004. Vi borde alla vara som Ammon som var ett föredöme i kristuslikt ledarskap. Han tjänade dem som han sändes till att undervisa. *Liabona* är oumbärlig i dessa tider och världen skulle vara en bättre plats om vi alla tillämpade de råd som vi finner där.

*Ekpo E Akiba,
Okokomaiko församling, Lagos stav,
Nigeria*

Omvändelse ger frid

Först läste jag själv "Att få en härlighetskrona", ett budskap från första presidentskapet av president James E

Faust (se *Liabona*, apr 2004, s 2), sedan studerade vi det under en hemafton och därefter studerade vi det igen i ett möte för äldstekvorumet. Vid den tiden förberedde jag mig för att komma till templet och beseglas till min hustru. När jag läste president Fausts ord om synd och omvändelse insåg jag att jag behövde erkänna en gammal synd för min biskop. Efteråt kände jag den frid som vi alla har fått löfte om när vi verkligen har omvänt oss. Jag är tacksam mot Herren för hans kyrka och för hans ledare som vägleder oss i dag.

Anonym

Svar på mina frågor

Det har gått nio år sedan jag döptes i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Under de senaste fem åren har jag bott i en by cirka 7 mil från min gren, så jag har inte så stor möjlighet att umgås med medlemmarna. Men genom *Liabona* kan jag ha kontakt med mina bröder och systrar över hela världen. Jag läser berättelserna och vittnesbörden med stort nöje. De hjälper mig förstå min himmelske Fader bättre och att motstå frestelser. Jag tog särskilt stort intryck av artikeln "I rätt tid", av äldste Dallin H Oaks i oktober numret 2003. Där fann jag svar på mina frågor. Jag älskar att läsa denna tidning — från första sidan till sista.

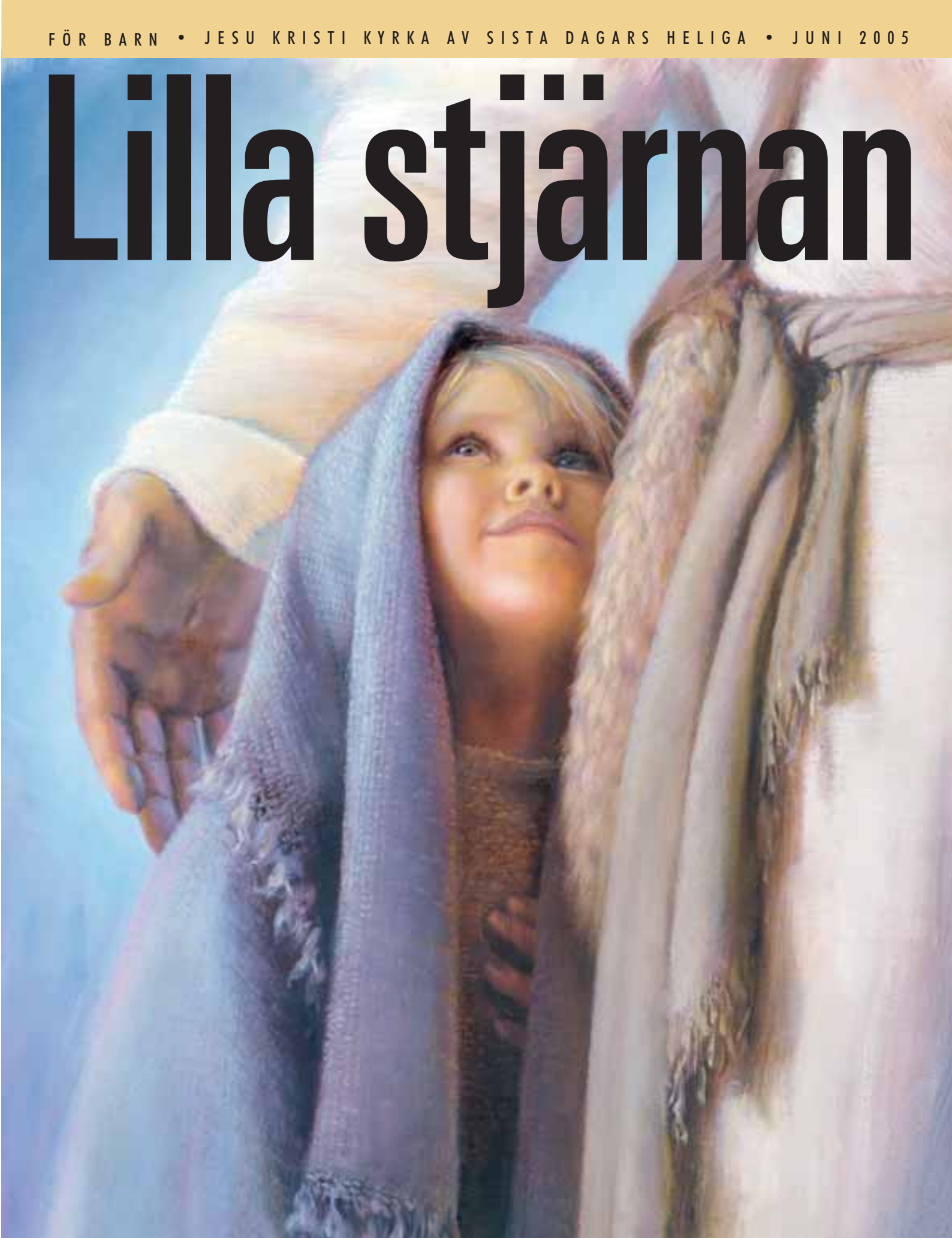
*Svetlana Tochilkina,
Saratovskoy Zavodskoy gren,
Saratovs distrikt, Ryssland*

SÄND IN ARTIKLAR FÖR BARN

Vi efterlyser artiklar för våra unga läsare — sanna berättelser som stärker tron hos alla barn över hela världen. Skicka berättelserna till Children's Stories, *Liabona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller skicka e-post till cur-liahona-imag@ldschurch.org. Ta med ditt fullständiga namn, din hemadress samt församling och stav (eller gren och distrikt). Skicka om möjligt med ett fotografi av huvudpersonerna i din artikel.

Lilla stjärnan

Din spännande historia

President Faust lär att något av det mest intressanta som du kan arbeta på är att finna dina förfäder.

PRESIDENT JAMES E FAUST
andre rådgivare i första presidentskapet

Tänk dig en liten föräldralös sexårig flicka på väg över Amerikas slätter. Hon heter Elsie Ann. Hennes mor dog när hon var två. Hennes far gifte om sig, så för en tid hade hon en styvmor. Sedan dog hennes far i Winter Quarters när hon var fem. Hennes styvmor gifte om sig och flyttade och lämnade den lilla föräldralösa flickan hos Peter och Selina Robinson, som var släkt med styvmodern. Elsie Ann lämnade Winter Quarters tillsammans med Peter och Selina Robinson i juli 1849 och begav sig västerut. Säkerligen längtade hon intensivt efter sin egen mors kärlek. Ibland frågade hon till och med: "Var är min mamma?" Elsie Ann var min farmors mor.

Mina far- och morföräldrar har haft ett stort inflytande på mitt liv. Trots att de varit döda i många år kan jag fortfarande känna deras kärlek. Min farfar, James Ackerley Faust, dog innan jag föddes. Jag kände honom bara genom det som farmor och mina föräldrar berättade om honom. Ändå känner jag en stark vänskap med honom, för till en del är jag vad han var. Bland annat var han cowboy, ranchägare och postmästare i en liten stad i mellersta Utah. En gång gjorde farfar en resa på vintern till Idaho där han träffade en bekant som hade

det svårt. Det var kallt och farfars vän hade ingen ytterrock. Farfar tog av sig sin ytterrock och gav den till honom.

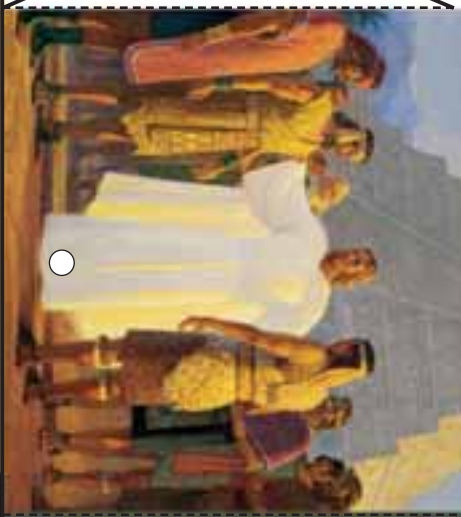
Jag uppmuntrar dig att börja öppna låset till kunskapen om vem du verkligen är genom att lära dig mer om dina förfäder. De var livs levande personer med problem, förhoppningar och drömmar liksom vi. De dygder de hade kan vara våra dygder, deras starka sidor våra starka sidor, och på sätt och vis kan också deras svårigheter vara våra svårigheter. Några av deras egenskaper kan vara våra egenskaper. För en tid sedan lade jag märke till att ett av mina små barnbarnsbarn hade ett intressant sätt att gå. Min hustru sade: "Han går precis som du!" Så nu undrar jag efter vem jag har ärvt denna egenskap.

Var och en av oss har en spännande släkthistoria. Att finna dina förfäder kan vara något av det mest intressanta som du kan arbeta på. Det kan vara mer spännande än en film eller ett dataspel.

Eftersom det är ett andligt arbete kan vi förvänta oss hjälp från andra sidan förlåten. Vi känner påverkan av våra släktingar som väntar på att vi ska finna dem så att deras tempelförrättningar kan utföras. Detta är ett Kristuslikt tjänande därför att vi gör något för dem som de själva inte kan göra. ●

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2003.

**“Fall på knä och be,
res er sedan upp och
gör hans vilja och
lita och tro på
honom, så kommer
Gud att välsigna er.”
(Liahona, maj
2001, s 16)**

**På grund av min tro
på Jesus Kristus
ska jag**

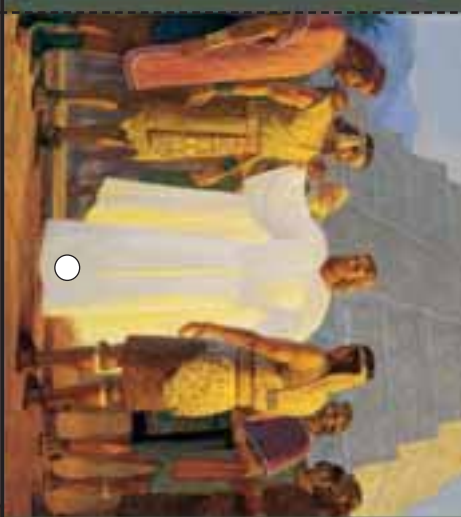
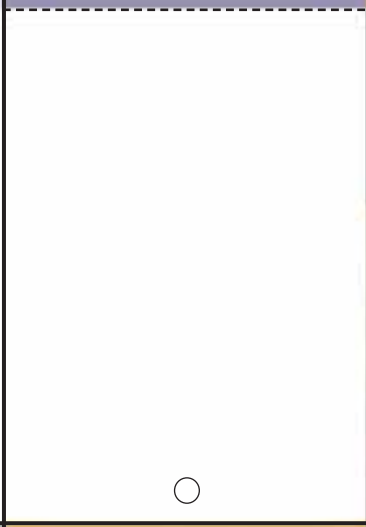
_____.

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalleras på wwwlds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

ILLUSTRATION

**“Kristus har sagt:
‘Om I viljen hava
tro på mig, skolen I
hava makt att göra
vadhelst jag finner
vara gagneligt.’”
(Moroni 7:33)**

**“Och Noa gjorde i
allt som Herren
hade befallt
honom.”
(1 Mos 7:5)**

**“Jag vill gå och
göra det som
Herren har befallt.”
(1 Nephi 3:7)**

**“Jag föll ned på
mina knän och
började uppsända
mitt hjärtas begär
till Gud.”
(JS skrifter 2:15)**

**“Kristus har sagt:
‘Om I viljen hava
tro på mig, skolen I
hava makt att göra
vadhelst jag finner
vara gagneligt.’”
(Moroni 7:33)**

Jag ska följa honom i tro

“Vi tror att evangeliets första grundsatser och förordningar är: (1) Tro på Herren Jesus Kristus, (2) omvändelse, (3) nedsänkingsdop till syndernas förlåtelse, (4) handpåläggning för den Helige Andens gåva.” (Trosart 4)

MARGARET LIFFERTH

Vad innebär det att ha tro? Att ha tro är att tro på sådant vi inte kan se men som är verkligt. (Se Alma 32:21.) Evangeliets första princip är att ha tro på Jesus Kristus. Även om vi inte har sett Jesus kan vi ha tro på att han lever och älskar oss.

Vår tro på Jesus Kristus växer när vi läser om honom. Nya testamentet berättar om när Jesus levde på jorden. Vi kan läsa om när han botade en blind man och stillade stormen. Nya testamentet lär att han led för våra synder, att han dog och att han uppstod på den tredje dagen.

Mormons bok lär att efter Jesu Kristi uppståndelse besökte han människorna i Amerika. Många såg och rörde vid Jesus. Han välsignade sakramentet, botade sjuka och organiserade sin kyrka.

I Den kostbara pärlan kan vi läsa om Joseph Smiths första syn. Joseph Smith hade tro på att vår himmelske Fader skulle besvara hans bön. Vår himmelske Fader och Jesus Kristus visade sig för Joseph Smith.

Vi kan läsa Joseph Smiths vittnesbörd i Läran och förbunden: ”Detta [är] det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever. Ty vi sågo honom på Guds högsta sida.” (L&F 76:22–23) När vi läser de personers vittnesbörd som kände honom så stärks vår tro och då kan också vi vittna om att Jesus Kristus lever i dag och att han känner och älskar oss.

Tro på Kristus-mobil

Ta bort sidan LS4 från tidningen och klistra fast den på tjockt papper. Klipp längs de heldragna linjerna. Forma den långa rutan till en ask genom att vika längs de streckade linjerna. Sätt klister på fliken och klistra

ihop asken. Rita eller klistra fast en bild av dig själv på den tomma rutan och skriv något du ska göra på de tomma raderna. Vik de små rutorna längs de streckade linjerna så att bilderna och skriftställena hamnar på utsidan. Slå hål vid hålmärkningarna. Sätt fast trådar upptill på asken. Knyt fast bilden av dig själv vid trådarna upptill på asken så att den hänger ner genom hålet i mitten. Knyt fast de andra fyra bilderna vid nederdelen av asken. (Se illustrationen.)

Förslag till samlingsstunden

1. Använd skölden som finns i början av VDR-böckerna som mönster och rita en stor sköld. Klipp sönder den i sju pusselbitar och skriv en av följande skriftställebänvisningar på varje bit: Abraham 3:27 (Kristus utses till Frälsare), Jakob 4:9 (Skapare), Johannes 20:31 (Guds Son), 3 Nephi 27:21 (exempel), Johannes 11:25 (gjorde så att vi kommer att uppstå), Alma 34:8 (sonade våra synder), L&F 110:2–8 (Han lever i dag och vägleder sin profet). Lär barnen fjärde trosartikeln och att tro på Jesus Kristus är evangeliets första princip. Dela upp barnen i sju grupper och ge en pusselbit till varje grupp. Be varje grupp ta reda på vad skriftstället lär oss om Jesus Kristus. Be ett barn från varje grupp att komma fram med biten och lägga den till resten av pusslet. Fråga: ”Hur kan vår tro på Jesus Kristus bli som en sköld?” Tala om L&F 27:15–17.

2. Lägg följande bilder upp och ner: Evangeliet i bild, 304 (Lehi och hans folk anländer till det utlovade landet), 308 (Abinadi inför kung Noah), 310 (Ammon försvarar kung Lamonis hjordar), 313 (De två tusen unga krigarna), 314 (Lamaniten Samuel på muren) och 321 (Conversion of Alma the Younger[finns ännu ej på svenska]). Låt ett barn välja en bild och leka ”Vem är jag?” genom att besvara frågor med ja och nej. Barnen måste ställa frågor som börjar med ”Har din tro på Kristus ...” (Till exempel: ”Har din tro på Kristus hjälpt dig att beskydda kungens hjordar?”) Lek tills alla profeter har blivit identifierade. ●

FRÅN PRESIDENT DAVID O MCKAYS LIV

Dauids gris

Äldste David O McKay hade många husdjur, bland annat en gris som hette Caesar.

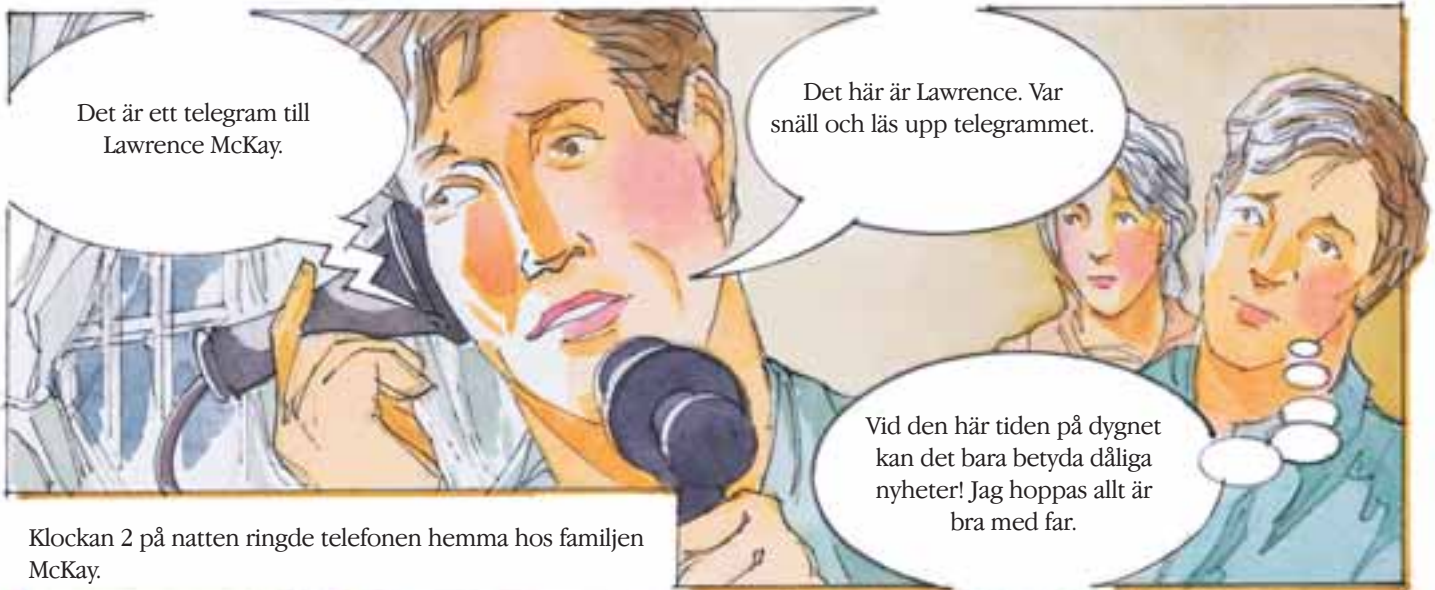

En dag när äldste McKay skulle iväg för att hinna med ett tåg så upptäckte han att Caesar hade tagit sig ut ur sin svinstia och vandrat iväg.

Nej du! Du får vara i hönsburen så länge. Jag får laga din stia när jag kommer tillbaka.

Men äldste McKay glömde att berätta för resten av familjen var Caesar var, så det var ingen som kunde mata honom eller ge honom vatten.

Det är ett telegram till Lawrence McKay.

Det här är Lawrence. Var snäll och läs upp telegrammet.

Vid den här tiden på dygnet kan det bara betyda dåliga nyheter! Jag hoppas allt är bra med far.

Klockan 2 på natten ringde telefonen hemma hos familjen McKay.

Äldste McKays son Lawrence skrev ner orden som telefonisten läste: "Caesar i hönsburen! Ge honom vatten!"

Caesar in chicken coop!
Water him!

Var det allt som stod i telegrammet? Far måste verkligen älska den där fula gamla grisen!

Lawrence tackade telefonisten och lade på luren. Alla skrattade lättat.

Omarbetning från Llewelyn R McKay, Home Memories of President David O. McKay (1956), s 127.

Om att hoppa över stängsel

"Ni barn, lyd era föräldrar i allt, det är Herrens goda vilja." (Kol 3:20)

Från en intervju med äldste Daryl H Garn i de sjuttios kворum, som för närvarande verkar i presidentskapet för området Asien; av Callie Buys

Som liten pojke bodde jag på en liten gård i Fielding i Utah. Jag ville alltid ha en häst. När jag var tillräckligt gammal för att ta hand om en så köpte pappa en stor svart häst åt mig, och jag gav den namnet Smokey.

Jag älskade Smokey och tog hand om honom så gott jag kunde. En morgon när jag gick ut för att fodra honom så var han inte i sin inhägnad. Jag letade runt och hittade honom i höstacken som fanns utanför inhägnaden. Allt var en enda röra. Han hade trampat omkring i höet och förstört det. Alla grindar var stängda. Smokey hade tydligen hoppat över stängslet. Det fanns hö i hans krubba så det fanns ingen

anledning för honom att gå till höstacken.

Några dagar senare var Smokey borta igen. Den här gången hittade jag honom ute på betesängen. Snart började han hoppa över stängslet både runt inhägnaden och betesängen. Jag var tvungen att cykla runt hela byn och leta efter honom. Ibland fick pappa och jag köra runt flera kilometer för att hitta honom och ta honom tillbaka.

Pappa beslutade sig för att köpa några fotklampor åt Smokey. De är som handbajor för hästar så att de inte ska kunna springa iväg. "Det kommer att göra susen för gamle Smokey", sade pappa.

Men det hindrade honom inte det minsta. Det blev en sport för honom att hoppa över stängsel och det var inte så roligt att ha honom längre. Han var helt

Äldste och syster Garn med sin familj.

vild. Jag kunde inte fånga in honom och jag kunde inte rida så mycket på honom. Till slut sade pappa: "Vi får lära gamle Smokey en läxa." Vi fäste en bastant timmerkedja vid Smokeys fotklampor så att han var tvungen att dra en 2,5 meter lång timmerkedja mellan sina ben vart han än gick. Vi tänkte att detta säkert skulle få stopp på honom.

Men samma kväll försökte Smokey hoppa över stängslet igen. Kedjan fastnade och fick honom att snubbla. Han ramlade rätt på stängslet och rev sig ordentligt på taggtråden. Vi fick bort honom och ringde veterinären som kom och plåstrade om honom.

Min hemlärare, som jag kallade farbror Claude, var en riktig hästkarl. Han hade en idé som han skulle pröva, så han hämtade Smokey och gav oss en grå häst så länge. Farbror Claude tävlade med häst och vagn och han tänkte att om han kunde para ihop Smokey med en duktig tävlingshäst så skulle han kunna sätta stopp för Smokeys dåliga vanor och så kunde de kanske vinna några tävlingslopp. Så farbror Claude spände fast Smokey vid vagnen och så övade de några gånger. Det verkade gå riktigt bra för Smokey — ända tills det var dags för själva loppet. Plötsligt vände han av åt höger och försökte hoppa över stängslet som var uppsatt längs banan. Farbror Claude dog nästan och Smokey gjorde sig så pass illa att han var tvungen att avlivas.

Jag har tänkt på min gamla häst många gånger sedan dess. Han hade ingen bra anledning att hoppa över stängslet den första gången då han hamnade i höstacken. Han var som en del ungdomar som bestämmer sig för att vara olydiga. När vi väl har hoppat över det första stängslet blir det lättare att hoppa över

andra stängsel — att bryta mot evangeliets bud och principer — och det dröjer inte länge förrän vi kan förstöra vårt liv genom olydnad.

Det är viktigt att du hedrar din pappa och din mamma och gör det som de ber dig göra. Deras regler är ofta det första stängslet. Det är en sorglig dag i en persons liv när han eller hon bestämmer sig för att inte lyda sina föräldrar, evangeliets principer eller vår himmelske Fader. Om du bestämmer dig när du är ung för att vara lydig, så blir ditt liv mycket lyckligare. ●

Uppifrån: Spelar basket på college. Som missionär. På sin häst när han var omkring 16 år.

1

Fastesöndagen är den första söndagen i varje månad. Det är en särskild dag då vi ödmjukar oss för Herren genom att fasta, be och gå på faste- och vittnesbördsområdet.

På fastesöndagen varken äter eller dricker kyrkans medlemmar under två måltider. Barn kan uppmuntras att fasta när de är tillräckligt gamla.

2

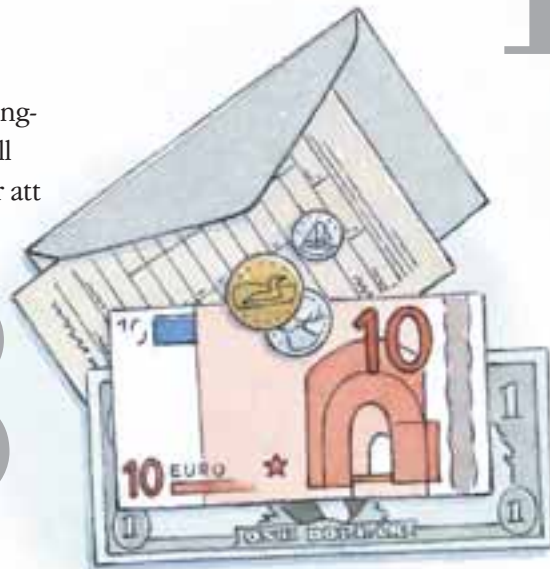
Vad är fasteoffer?

"Detta är förvisso fasta och bön, eller med andra ord, glädje och bön." (L&F 59:14)

KIMBERLY WEBB
Kyrkans tidningar

Medlemmarna donerar pengarna de skulle ha använt till maten för de två målen för att hjälpa nödställda. Dessa pengar kallas fasteoffer.

3

4

Medlemmarna kan ge fasteoffret till en av medlemmarna i biskopsrådet eller grenspresidentskapet. Biskopen eller grenspresidenten använder pengarna för att hjälpa dem som har behov i hans församling eller gren.

5

Fasteoffer kan användas till att ge mat åt hungriga.

6

Fasteoffer kan användas till att ta hand om sjuka.

7

Alla sätt som fasteoffret används på hjälper till att ta hand om vår himmelske Faders barn. ●

Tro på Jesus Kristus

Två blinda män kom till Jesus Kristus och bad honom att bota dem. Jesus frågade om de trodde att han kunde ge dem synen tillbaka. Männena sade: "Ja, Herre." Då rörde Jesus vid deras ögon och sade: "Som ni tror skall det ske med er." När de öppnade sina ögon kunde de se. (Se Matt 9:27–30.)

Färglägg den här bilden som skildrar händelsen. Du kan använda bilden när du talar om tro på en hemafton eller i Primär. ●

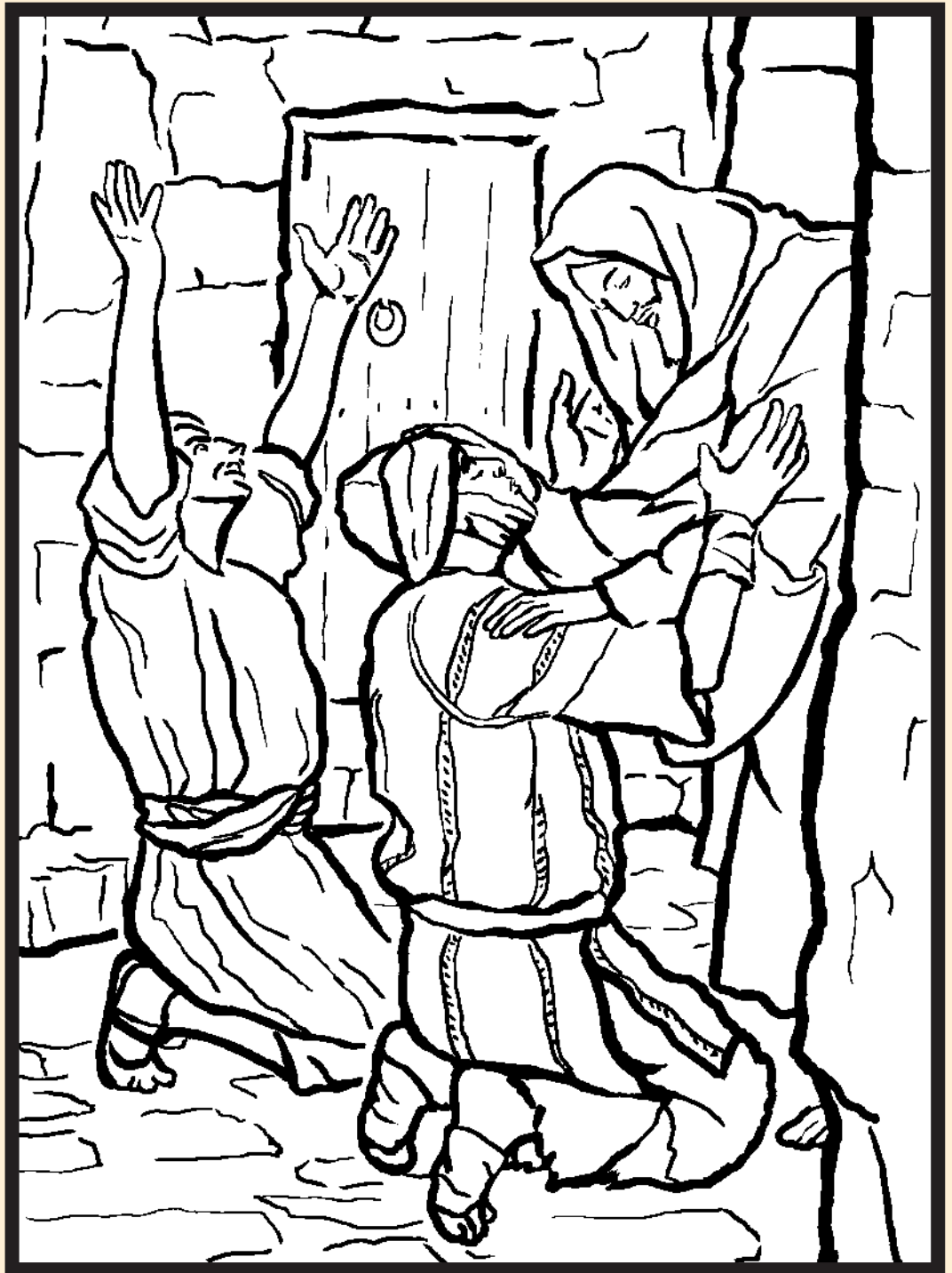

ILLUSTRATION BASERAD PÅ TVÅ BLINDA MÄN
BOTAS I KAPERNAUM, AV JAMES J TISSOT

Hälsa på missionärerna

ROBERT PETERSON

Vi tycker om att prata med missionärerna. Vi vill bli missionärer när vi blir äldre! Hjälp oss hitta följande saker: en ringklocka, ett stearinljus, en kam, ett örnhuvud, en glasstrut, en kniv, en slev, ett löv, en målarpensel, en ring, en snigel och en tandborste. Färglägg sedan bilden. ●

”Åkalla ... Guds namn om beskydd!” (3 Nephi 4:30)

Huset i ORKANEN

MELODY WARNICK

Baserat på upplevelser i författarens liv

Vinden tjöt och palmerna skakade när mormors bil var framme vid Ana Luisas hus. ”Ta era saker och gå in”, sade mormor. ”Jag ska lägga några stora stenar bakom bildäcken.”

”Varför då?” frågade Rebecca.

”Så att inte bilen blåser bort”, sade mormor.

Rebecca och Sarah tittade storögt på varandra.

Flickorna kom inte ihåg den förra orkanen som hade kommit till Puerto Rico för åtta år sedan, då Sarah var två och Rebecca bara ett år. Men de visste att Arcibofloden hade svämmat över. Hela grannskapet hade stått under vatten och många hus hade förstörts. Nu var orkanen Georges på väg och på nyheterna varnade man för att den här orkanen kunde bli ännu värre.

”Är ni redo för orkanen Georges, flickor?” frågade Ana Luisa när de kom in genom ytterdörren.

”Broder Soto kom till vårt hus i morse och spikade fast brädor för alla fönster. Mormor säger att vi måste be för att allt ska gå bra”, sade Sarah.

”Det är rätt”, sade Ana Luisa. ”Vår himmelske Fader vakar över oss.”

Ana Luisa var en vän från deras nya kyrka. Flickorna var oroliga, men Ana Luisas tröstande

ord och den välkända doften av ris och bönor i det hemtrevliga huset gjorde att de kände sig bättre till mods.

De kvinnliga missionärerna som hade undervisat mormor och flickorna om evangeliet för bara tre månader sedan, skulle också vara hos Ana Luisa den kvällen. ”Det blir kul”, sade syster Lewis, en av missionärerna, ”som en fest, fast med jättedåligt väder.”

Ett tag *var* det faktiskt som en fest. De åt middag, och sedan mumsade de på kakor och lyssnade på radion. Då och då hörde de ett brak utanför. Rebecca och Sarah undrade om mormors bil ändå hade blåst iväg, men det var för mörkt för att se något.

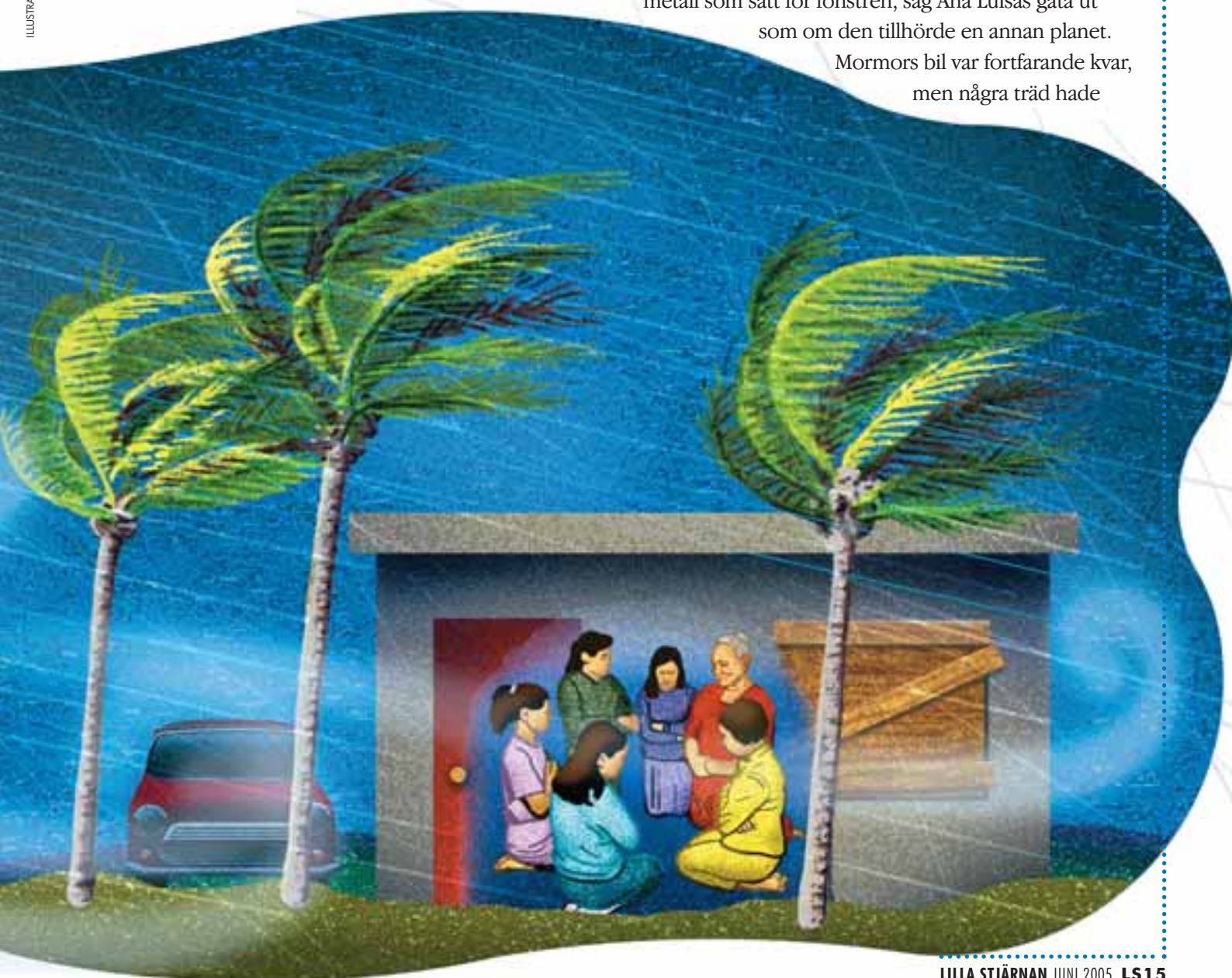
Senare fladdrade lyset till och slocknade. När Rebecca gjorde roliga miner i skenet från sin ficklampa sade mormor: ”Nu är det nog dags för sängen.”

När de hade satt på sig sina pyjamasar ropade mormor att Sarah och Rebecca skulle komma tillbaka till vardagsrummet. ”Vi ska hålla en bön tillsammans”, sade mormor. Syster Lewis bad vår himmelske Fader att han skulle beskydda dem medan orkanen rasade, och Rebeccas och Sarahs hus. Medan flickorna lyssnade på syster Lewis bön kände de sig lugnare.

* * *

Nästa morgon när Sarah bände upp tvärsåarna av metall som satt för fönstren, såg Ana Luisas gata ut som om den tillhörde en annan planet.

Mormors bil var fortfarande kvar, men några träd hade

”Det utlovade skyddet till [de] trofasta ... är ... lika verkligt i dag som det var på Bibelns tid.”

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum, ”Bibliska berättelser och personligt skydd”, Nordstjärnan, jan 1993, s 37–38.

blåst ner och det låg metallplattor från andra människors hustak på Ana Luisas gräsmatta. Några duvor vaggade hjälplöst nerför trottoaren. De var för tunga av regnvatten för att kunna flyga. ”Om Ana Luisas gata ser ut såhär”, sade Sara nervöst till Rebecca, ”hur tror du då att vår gata ser ut?”

Tidigt samma morgon åkte mormor iväg för att titta till deras hus. Hon kom äntligen tillbaka när det var lunchdags. ”Vårt grannskap är översvämmat”, sade hon. ”Jag kunde inte ens komma i närheten av vår gata.”

Rebecca ville gråta. Sarah frågade: ”Vad gör vi nu, mormor?”

”Om det är okej med Ana Luisa så stannar vi kvar här i några dagar till. Kanske har vattennivån sjunkit vid det laget så att vi kan åka hem.”

* * *

Alla i kyrkan ville hjälpa mormor, Rebecca och Sarah. Ana Luisa lagade middag åt dem, och missionärerna tog med sig kläder som syster Lewis familj hade skickat. Biskop Espinosa kom till och med och gav mormor en välsignelse när hon mådde dåligt. Men det var svårt att inte kunna vara hemma i sitt eget hus och ännu svårare att inte veta om huset ens stod kvar.

Efter åtta dagar gick det äntligen att komma fram på gatorna i deras grannskap. Medan Sarah och Rebecca satt fastspända i baksätet på mormors bil hade de både en spännande och en lite skrämmande känsla i magen. Medan de åkte såg de hus med väggar som hade blåst ner. Trasiga bord, vattenfyllda madrasser och leriga kylskåp låg övergivna längs vägen.

”Tänk om vårt hus är borta!” sade Rebecca.

”Då kommer vår himmelske Fader att hjälpa oss hitta ett nytt”, sade mormor.

Gatorna i deras grannskap var fortfarande fulla av tjock, svart lera, så de fick köra mycket sakta. Slutligen körde mormor in på deras gata.

”Jag ser det!” ropade Rebecca. ”Vårt hus är fortfarande kvar!”

”Det är ett hål i taket”, påpekade Sarah.

Inne luktade allt unket. Flickorna ställde sina madrasser längs väggen för att lufta dem och hjälpte mormor att torka upp vattnet som hade kommit in genom hålet i taket. ”Kan vi vara här i natt, mormor?” frågade Rebecca.

”Jag tror inte det. Vi måste vänta några nätter tills taket kan lagas.”

Rebecca suckade och sjönk ner på den fuktiga soffan. ”Jag önskar att vi kunde stanna kvar här.”

”Jag är bara glad att vårt hus fortfarande är kvar”, sade Sarah.

”Vår himmelske Fader lyssnade till våra böner”, sade mormor. Sedan tittade hon ut genom dörren och pekade mot gatan. ”Jag tror att han fortfarande lyssnar.”

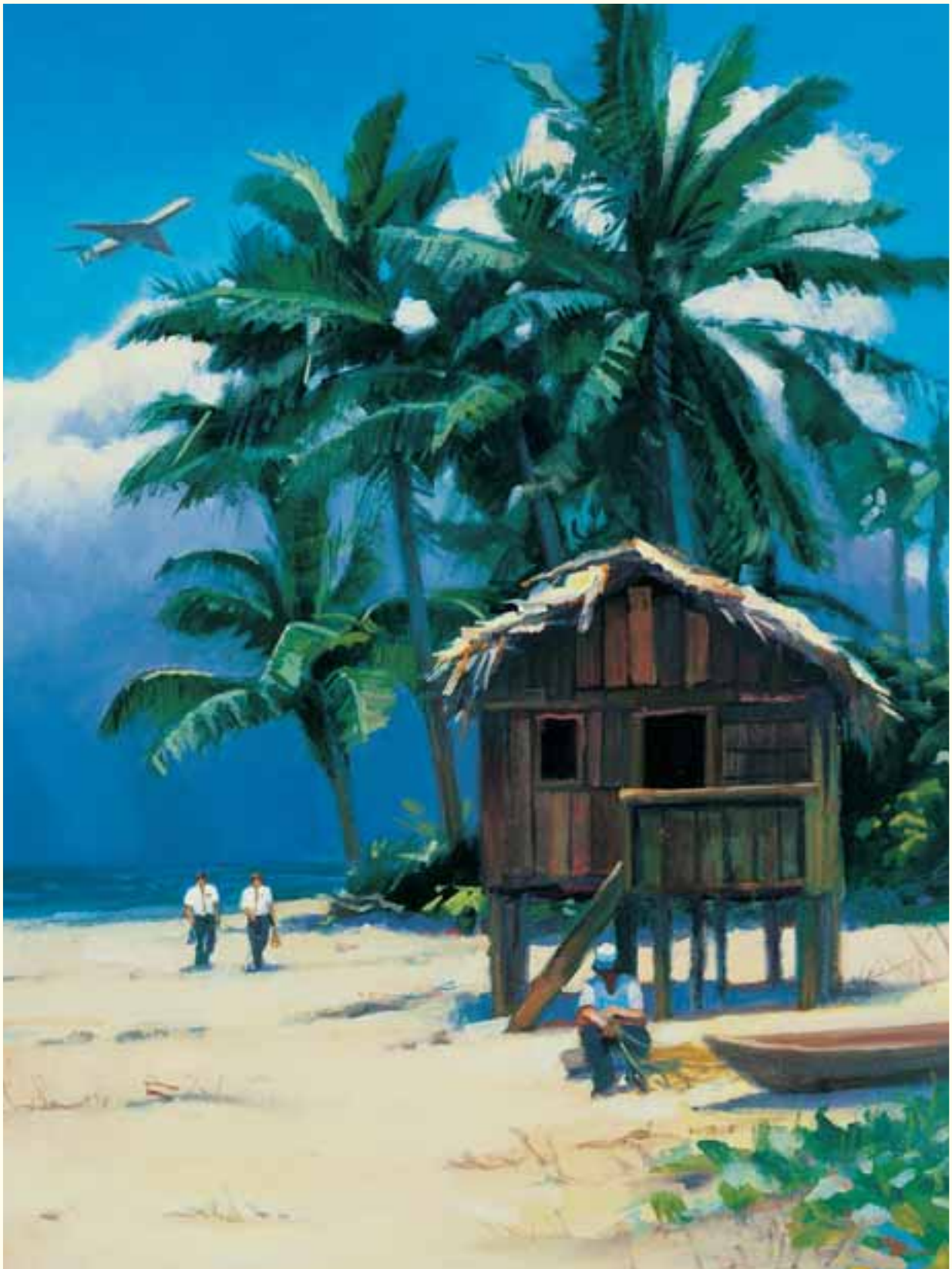
Utanför körde en stor lastbil med en lyftkran upp mot huset. Biskop Espinosa och broder Soto hoppade ner, tillsammans med några andra män från deras församling.

”Behöver du hjälp?” ropade biskopen. ”Kanske några som lagar taket?”

Sarah och Rebecca tog tag i varandras händer och gav till ett glädjetro. ”Betyder det att vi kan stanna här, mormor? Kan vi sova här i natt?”

Mormor log och nickade. ”Välkomna hem, flickor.” ●
Melody Warnick är medlem i Ames församling, Ames stav, Iowa.

Till öarna i havet, av Mark Buehner

"Utsänden min kyrkas äldster till folken, som äro fjärran, till öarna i havet. Sänden bud till främmande länder, besöken nationerna, först icke-judarna och sedan judarna."

(L&F 133:8)

Om våra unga kvinnor kan känna hans kärlek, om de kan känna evangeliets sanningar i sitt hjärta, så är de inte rädda. Med ett starkt vittnesbörd om evangeliet och en fast kunskap om eviga lärdomar har våra unga kvinnor modet att möta en värld som vanbelgar familjen.” Se Susan W Tanner, ”Stärk våra framtida mödrar”, s 16.

Kyrkonytt

Äldste Kerr utsedd till chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

Chad Phares, kyrkans tidningar

Äldste W Rolfe Kerr i de sjuttios kворum kallades i januari av första presidentskapet att verka som chef för Kyrkans utbildningsverksamhet. Han tar över efter äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kворum, som har verkat som utbildningschef under två perioder i totalt 17 år.

Under ledning av kyrkans utbildningskommitté kommer äldste Kerr att överse alla verksamheter inom Kyrkans utbildningsverksamhet (KUV), inklusive kyrkans institutioner för högre utbildning: Brigham Young-universitetet, BYU – Idaho, BYU – Hawaii och LDS Business

Äldste W Rolfe Kerr

College; kyrkans seminarie- och institutprogram och ett antal grundskolor som drivs av kyrkan.

”Fastän detta uppdrag för med sig ett stort ansvar så känns det naturligt och tryggt, eftersom det i mycket påminner om mitt yrkesliv”, sade äldste Kerr.

Äldste Kerr, som kallades som generalauktoritet 1996, har redan stor erfarenhet inom utbildningsväsendet. Han har verkat som Utah Commissioner of Higher Education (förvaltningschef för högre utbildning i Utah), verkställande vicerektor för Brigham Young-universitetet och rektor för Dixie College i Utah. Han har också verkat inom administrationen för University of Utah, Utah State-universitetet och Weber State-universitetet i Utah.

Äldste Kerr nämnde att både skrifterna och alla profeter i denna tidshushållning betonar vikten av att kyrkans medlemmar utbildar sig. Han sade: ”Vår utbildning måste vara både andlig och timlig, både doktrinär och akademisk. Vi måste ha bredd men även balans i vår utbildning.” Kyrkans utbildningsverksamhet verkar inom både den

I stora mäns fotspår

Som chef för Kyrkans utbildningsverksamhet säger äldste W Rolf Kerr i de sjuttios kворum att det känns som om han ”går i stora mäns fotspår”. En titt bakåt i tiden visar vilka som har haft liknande uppdrag tidigare:

Karl G Maeser 1888–1901
skolchef för kyrkans skolor

Joseph M Tanner 1901–1905
skolchef för kyrkans skolor

Horace H Cummings 1906–1920
chef för kyrkans skolor

David O McKay 1920–1921
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

John A Widtsoe 1921–1924
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

Joseph F Merrill 1928–1933
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

John A Widtsoe 1934–1936
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

Franklin L West 1936–1953
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

Ernest L Wilkinson 1953–1970
administratör/kansler för kyrkans förenade skolsystem

Neal A Maxwell 1970–1976
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

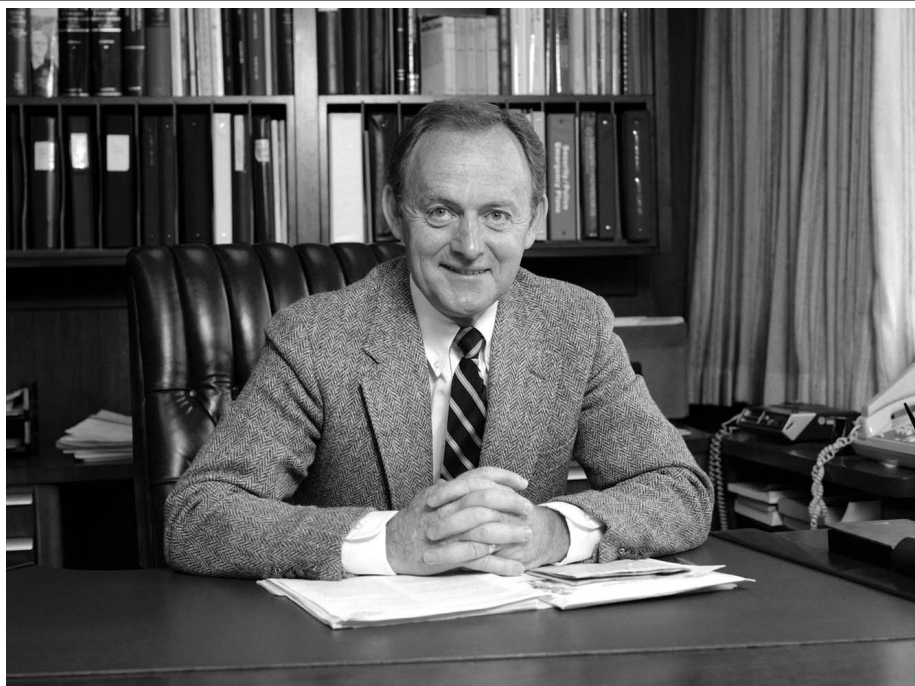
Jeffrey R Holland 1976–1980
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

Henry B Eyring 1980–1986
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

J Elliot Cameron 1986–1989
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

Henry B Eyring 1992–2004
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

W Rolfe Kerr 2005–
chef för Kyrkans utbildningsverksamhet

Äldste Kerr verkade som verkställande vicerektor för Brigham Young-universitetet i början av 1980-talet.

akademiska och andliga sidan av utbildning.

Efter att ha citerat Andra Nephi 9:29, "att vara lärd är bra, om man hörsammar Guds råd", sade äldste Kerr: "Vi blir bättre föräldrar, bättre män och hustrur, bättre medborgare och bättre medlemmar i kyrkan genom att utbilda oss."

KUV riktar sig i första hand till unga vuxna som är medlemmar i kyrkan, men det finns omkring 12 000 personer som inte är medlemmar som är inskrivna i religionsinstitut världen över. Detta gör att programmet inte endast är en effektiv metod att fullkomna de heliga, utan också ett missionärsverktyg.

Kyrkans utbildningsverksamhet verkar för att vara flexibel och kunna fylla de behov som uppkommer i en växande kyrka, sade äldste Kerr. En av de största utmaningarna är att se till att programmen är lättillgängliga allteftersom kyrkan växer. (Se sido-

spalt "Kyrkans utbildningsverksamhet världen över".)

"Med ett sådant vidsträckt program kan ansvaret att överse Kyrkans utbildningsverksamhet ibland kännas överväldigande", sade äldste Kerr.

Äldste Kerr sade att han är entusiastisk över sin nya uppgift eftersom den låter honom arbeta med kyrkans ungdomar. "Jag älskar utbildning och jag älskar ungdomar", sade han.

FOTO ADAM C OLSON

Vaitiare Timo och Karere Teiho i Mahina församling, Arue stav i Tahiti tycker om att gå i seminariet.

Kyrkans utbildningsverksamhet världen över

<i>Kyrkans universitet och högskolor</i>	56 000 elever
<i>Grundskolor</i>	9 000 elever
<i>Seminarie- och institutprogram</i>	735 000 elever
<i>Vidareutbildning</i>	450 000 medlemmar
<i>Berörda länder</i>	140 länder
<i>Frivilliga</i>	35 000 medlemmar

"Under större delen av min yrkesverksamhet har jag arbetat bland årsgrupperna inom KUV."

Kyrkans utbildningsverksamhet har en särskild plats i äldste Kerrs hjärta eftersom han deltog i KUV:s program som ung. Han tog examen från seminariet och institutet och säger att han välsignades på grund av detta. "Jag tog minst en institutkurs per termin under min utbildning på Utah State-universitetet", sade han, "och det var en underbar välsignelse".

Utöver att vittna om de välsignelser han fått genom att vara institutelev sade äldste Kerr att trofasta seminariel elever får liknande välsignelser.

"Vi har sett hur hem och familjer på ett fundamentalt sätt stärks av att ungdomarna deltar i seminariet", sade han. "En del väljer att inte delta, de tycker att det är ett alltför stort offer, men i slutändan är det ett större offer att inte delta." ■

Röda korset hedrar kyrkan för dess hjälp inom vaccinationsprogrammet mot mässlingen

Medlemmar av första presidentskapet lämnade över en check på en miljon dollar till amerikanska Röda korsets president och vd Marsha J Evans den 4 februari för användning inom kampanjen mot mässlingen, ett vaccinationsprogram Röda korset driver för barn i Afrika och som beräknas rädda 1,2 miljoner liv.

Som tecken på sin tacksamhet för donationen, som bestod av andra delen av totalt tre miljoner dollar kyrkan förbundit sig att donera, hedrade Röda korset kyrkan med sin högsta hedersbetygelse för donato-

rer, American Red Cross Circle of Humanitarians award (amerikanska Röda korsets utmärkelse för humanitetens vänkrets).

Under en presskonferens överlämnade Evans en inramad kopia av en artikel i *New York Times* till presiderande biskop H David Burton där Röda korset tackar sina främsta donatorer.

”Tack vare donationer från allmänheten och generösa filantropiska supportere, som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, kan amerikanska Röda korset rädda liv genom detta ytterst viktiga ini-

tiativ för allmänhetens hälsa”, sade Evans.

I de länder i Afrika som plågas värst av mässlingen dör ett av hundra barn av sjukdomen. De som arbetar med detta hoppas att initiativet kan utrota sjukdomen från kontinenten.

Biskop Burton sade att kyrkan beslutade sig för att delta i programmet eftersom det söker att hjälpa andra och eftersom kyrkan har många medlemmar i Afrika. Han sade att kyrkans deltagande i projektet gör det ”möjligt för många av våra lokala enheter att erbjuda sig att hjälpa till med programmet”.

Amerikanska Röda korsets chefshälsorådgivare dr Mark Grabowsky uppskattar att omkring 90 procent av alla afrikanska barn behöver vaccinerats innan sjukdomen utrotas från Afrika. År 2006 beräknas över 200 miljoner barn i Afrika ha vaccinerats genom kampanjen mot mässlingen.

Kyrkan har samarbetat med Röda korset sedan 1986 för att bidra till inrikes och internationella hjälpverksamheter och projekt.

”Vi har lång och god erfarenhet av att arbeta tillsammans med amerikanska Röda korset”, sade biskop Burton. ”Det är ett samarbete vi uppskattar.”

En av de senaste gångerna som kyrkan och amerikanska Röda korset har samarbetat är hjälparbetet efter det att Förenta staterna drabbades av orkaner i augusti, september och oktober 2004. ■

FOTO MED TILLSTÄND AV KYRKANS INFORMATIONSTJÄNST

Biskop H David Burton tar emot en hedersbetygelse från amerikanska Röda korset efter att ha överlämnat kyrkans donation till organisationens kampanj mot mässlingen i Afrika.

Översvämningar tvingar hundratals medlemmar att lämna sina hem i Guyana och Förenta staterna

Över 260 medlemmars hem förstördes eller skadades av svåra översvämningar i det sydamerikanska landet Guyana och i Arizona, Nevada och Utah i Förenta staterna. Kyrkan bidrar med hjälp.

Kyrkans insatser hjälper tusentals i översvämmade Guyana

När över tio decimeter regn föll under tre veckor i januari och orsakade stora översvämningar i Guyana skickade kyrkan snabbt hjälp. En sändning av mat, medicin och vatten var på väg till Guyana inom 24 tim-

mar efter det att dess regering bett kyrkan om hjälp.

”En av anledningarna till att de kom till oss är att vi är kända för vår snabba respons”, sade Garry Flake, chef för kyrkans nödhjälp.

Efter den första sändningen skickade kyrkan också tre containrar med kläder till landet.

Sjuttio procent av förnödenheterna gavs till allmänheten och trettio procent gavs till kyrkans medlemmar. Kyrkan gav också omedelbar hjälp till behövande medlemmar genom fasteoffermedel.

Översvämningarna har påverkat över hälften av landets 750 000 invånare och dödat minst sex personer. Inga av landets 1 600 medlemmar skadades eller dödades, men vattnet steg så högt att 120 medlemmar tvingades lämna sitt hem.

Ett möteshus, som är den enda byggnaden kyrkan äger i landet, skadades av regnet och kunde inte nås på flera dagar. Ett hyrt möteshus översvämmades och fick stora skador. Båda möteshusen ligger i förorter till Georgetown. Över en meter vatten täckte golvet i vissa delar av byggnaderna.

I huvudstaden Georgetown drabbades minst 120 000 människor av översvämningen. Uppskattningsvis är över 40 procent av de drabbade barn.

Kyrkan fortsätter att övervaka

Hundratusentals gyananer behövde logi och förnödenheter efter det att svåra översvämningar drabbat över hälften av landets invånare.

FOTO SCOTT G WINTERTON

Ett hem i S:t George i Utah faller ner i en översvämmad flod som gröpte ur husets grund.

situationen i landet och om behov av mer förnödenheter uppstår kommer kyrkan att fortsätta hjälpa till, sade broder Flake.

Delar av artikeln är tagna ur Church News.

Kyrkan erbjuder hjälp efter översvämningar och jordskred

Efter det att ösregn och våldsamma översvämningar i Arizona, Kalifornien, Nevada och södra Utah förstört eller skadat över 200 hem, fortsätter medlemmar i dessa områden att arbeta för att få sina liv och hem tillbaka till det normala, eller hjälpa andra göra detsamma.

Översvämningar i Arizona, Nevada och Utah drabbade medlemmar i sju stavar, förstörde 25 hem och skadade ytterligare 117 hem. Ingen förlorade livet men flodvattnet ödelade stora områden odlad mark, särskilt i södra Utah.

Green Valley stav i S:t George i Utah drabbades hårdast. Enbart i den staven förstördes 18 hem för

medlemmar och ytterligare 36 skadades. I Mesquite stav i Nevada förstördes 4 hem och 28 skadades.

I La Conchita i Kalifornien döddes tio personer av ett jordskred som även förstörde eller skadade över 30 hem. Lokala medlemmar samlades för att hjälpa till med upprensningsarbete och bistå lokala organisationer.

Kyrkan organiserade hjälparbete i Utah, Arizona och Nevada strax efter det att översvämningarna började. Kyrkan bidrog till hjälparbetet i tre steg.

Det första steget bestod av att lokala grupper från Hjälpföreningen och prästadömet erbjöd sig att hjälpa till med vad som än behövdes strax efter det att översvämningarna började. Bland annat genom att ordna husrum till dem som blivit hemlösa.

Andra steget bestod av att kyrkan donerade pengar till lokala avdelningar av Röda korset i Nevada och Utah. Röda korset använde flera av

kyrkans byggnader som härbärgen. Många medlemmar i kyrkan hjälpte till genom att överse härbärgena.

Det tredje steget bestod av att kyrkan donerade mat och hygienpaket från biskopens förråd i S:t George i Utah till soppkök och kommunala härbärgen. Skottkärror och spadar delades ut till röjningsgrupper.

För några blev förödelsten lättare att utstå tack vare att andra hjälpte till. "Väldigt många erbjöd sig att hjälpa till", sade Garry Flake, chef för kyrkans nödhjälp.

Seminarieelever i S:t George hjälpte till att rensa upp i och kring hem som översvämmats eller skadats. ■

Nyheter

Norges hundraårsjubileum firas på Temple Square

Hundratals människor med skandinavisk härkomst samlades den 15 januari i Assembly Hall på Temple Square för att fira hundraårsjubileet av Norges självständighet.

Firandet bestod av ett tal av den norska dignitären Bendik Rugaas, ett musikframträdande av International Children's Choir och en hyllning till Norge av äldste Ronald T Halverson i de sjuttios kvorum.

Äldste Halverson talade om den tro som över 30 000 skandinaviska medlemmar visade, som kom till Utah under andra hälften av 1800-talet. "Det krävdes mer än en

Kyrkan renoverar släktforskningscenter

Kyrkan firade att renoveringen av ett av de största släktforskningscentren i världen var klart i slutet av januari efter det att stora förbättringar gjorts på Family History Library (Släkthistoriska biblioteket) i Salt Lake City.

Biblioteket, en av de tio populäraste turistattraktionerna i Utah, höll ett öppet hus den 22–28 januari då besökarna erbjöds personlig hjälp med sin släktforskning, släktforskningsutbildning, gästtalare och gratis programvaruprov.

Trots att det släkthistoriska biblioteket redan är känt bland många som kanske det bästa släkthistoriska biblioteket i världen, renoverade kyrkan det för att uppdatera teknologin och öka användarvänligheten.

Före renoveringen var besökare tvungna att gå till Joseph Smith Me-

morial Building för att läsa utgivna släkthistorier. Nu är alla 80 000 släkthistorier och biografier som Family History Library har gett ut samlade på bibliotekets bottenvåning.

Kyrkan installerade en videotelefon som gör det möjligt för döva forskare runt om i världen att kontakta döva forskare på biblioteket. En ny datasal med 30 datorer gör att biblioteket nu har över 200 datorer där besökare kan använda släktforskningsprogram och logga in på Internet.

”Våra gäster blir alltid glada när de upptäcker att många av de populära betalsajterna för släktforskning på Internet kan användas gratis via våra datorer här på biblioteket”, sade Ray Wright, chef för Family History Library.

”Förbättringarna gör biblioteket mer användarvänligt”, sade broder Wright. ”Vi har i dag bättre resurser för att hjälpa både unga och gamla, både nybörjare och erfarna forskare. Vi vill att våra gäster, oavsett erfarenhet, kunskap eller språk, ska tycka att deras besök var givande. När de lämnar biblioteket vill vi att de ska känna entusiasm för sin forskning och ha en önskan att komma tillbaka.”

Under det öppna huset, som hölls i samband med firandet av 110-årsjubileet för Genealogiska föreningen i Utah, anordnade biblioteket 30 kurser om släktforskning. Kurserna handlade om forskning för ungdomar, etnisk forskning och användandet av Internet, TempleReady™ och Personal Ancestral File®.

Ytterligare information om Family History Library finns på www.familysearch.org. ■

Besökare hos kyrkans nyligen renoverade Family History Library drar nytta av ökade dataresurser.

inbjudan, det krävdes en särskild motivation och doktrinär kunskap. Det krävdes en andlig övertygelse och tro, inte bara för själva resan hit, utan för att stanna i denna karga ödemark”, sade han.

Efter sitt tal överlämnade äldste Halverson en bok till herr Rugaas om de prövningar som de norska och danska heliga utstod som korsade prärien i det sjunde handkärrekompaniet.

”Den kommer att ge dig en hum om de svårigheter och offer de utstod”, sade äldste Halverson till herr Rugaas. ”Den innehåller inte alla fakta, men hjälper dig förstå varför de kom hit och den hängivenhet som krävdes av våra förfäder för att etablera Sion.”

Herr Rugaas, som var Norges förste nationalbibliotekarie, uttryckte sin tacksamhet för boken.

Under sin fyra dagar långa vistelse besökte han också Family History Library (Släkthistoriska biblioteket), talade till elever vid Brigham Young-universitetet och såg pionjärfilmen *Arvet*.

”Jag blev mycket rörd när jag såg *Arvet*”, sade han.

Han sade också att han märkte att många som kom var klädda i norska traditionella kläder. ”När jag ser ut över er och ser alla tröjor, så kan jag med gott samvete berätta för alla därhemma att det var som att vara på en årlig sammankomst för norska hantverksföreningen”, skämtade herr Rugaas.

Stav i Taiwan håller öppet hus för att stärka relationen till samhället

Över 800 personer, politiker, undersökare och andra besökte Chung Hsings stavscenter i Taiwan i slutet av förra året under ett öppet hus där medlemmar i Chung Hsings stav hade möjlighet att dela med sig av sin tro till allmänheten.

Evenemanget, som tog många timmar att organisera och förbereda för medlemmarna i staven, bestod av en guidad tur till tio stationer i byggnaden. Varje station visade en del av evangeliet, tjänande i kyrkan eller hur det är att vara medlem i kyrkan.

Turen började i kapellet, där meningen med sakramentsförrättning och hur den går till förklarades.

När besökarna kom in i Hjälpföreningens rum undervisade medlemmar dem om syftet med Hjälpföreningen, förklarade varför det är viktigt att ha ett årsförråd och visade upp nödväskor för tre dygn.

Medlemmar undervisade besökarna om vikten av familjens hemafton genom sketcher som visade hur en hemafton är upplagd och hur den kan öka harmonin i hemmet.

Medlemmar visade också stavens släktforskningscenter för besökarna och förklarade hur Elia vänder fader- nas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder. (Se Mal 4:6.) Många besökare uttryckte intresse för släktforskning.

Guvernören för Chang Hua Coun-

ty besökte evenemanget och nämnde hur imponerad han var av den intelligens och värtalighet som stavens ungdomar visade. Innan han åkte därifrån fotograferades han tillsammans med primärbarnen framför byggnaden.

Stavens medlemmar sade att de välsignats i sitt försök att skapa bättre relationer mellan kyrkan och allmänheten. ■

Ändrat schema för världsomfattande ledarutbildningsmöte

Utsändningen av de världsomfattande ledarutbildningsmötena, som har sänts varje januari och juni sedan 2003, ska nu hållas i februari varje år, enligt ett brev från första presidentskapet.

Istället för utbildningen som inte längre planeras till den 18 juni 2005 uppmanar första presidentskapet prästadömsledarna att använda material från tidigare världsomfattande ledarutbildningsmöten i sin utbildning av prästadömet och biorganisationerna.

Tidigare tal från världsomfattande ledarutbildningsmöten har behandlat missionsverksamhet, biskopens arbete, ledarskap inom biorganisationerna samt stavs-presidentens och patriarkens plikter. ■

Fler förslag till samlingsstunden, juni 2005

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av Liabona. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som bör samman med dessa förslag, se "Jag ska följa honom i tro" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. Sätt upp en bild av Frälsaren längst upp på tavlan. Be barnen följa med i sina skrifter medan du sammanfattar principerna i Alma 32:27–43. Undervisa om vikten av att plantera Guds ord – liknat vid ett frö – i vårt hjärta och att ge det näring genom vår tro. Rita ett frö på tavlan och fråga: "Hur kan vi ge näring åt fröet?" Be de äldre barnen slå upp sidorna 4–5 i sin handledning *Tro på Gud*, och gå igenom de grundläggande kraven för att få utmärkelsen Tro på Gud. Välj ut sånger eller psalmer som undervisar om principen för var och en av dessa grundläggande krav. Spela en kort "musikledtråd" och låt barnen gissa vilket krav sången handlar om och som hjälper oss att ge näring åt fröet genom tro. Be barnet som gissar rätt stiga fram och rita en stjälk, ett blad eller en gren på den "växande" plantan. Medan barnet ritar på tavlan kastar du en bönpåse till två eller tre andra barn och ber dem ställa sig upp och berätta

om något de kan göra under följande vecka för att ge näring åt fröet genom tro och som har med det kravet att göra. Sjung sången eller psalmen. Upprepa för alla sex kraven. Be det sista barnet som ritar på tavlan att lägga till den efterlängttade "frukten". Visa barnen löftet om "frukten" i Alma 32:42. Sammanfatta berättelsen om Lehis syn i Första Nephi 8:10–18. Jämför versen om "frukten" i Första Nephi med det som står i Alma. Bär ditt vittnesbörd om att när vi alltid lever efter evangeliet i tro så får vi till slut ta del av frukten på livets träd.

För yngre barn: Istället för att använda handledningen *Tro på Gud*, undervisar du om samma principer om bön, skriftstudier och så vidare med bilder från Evangeliet i bild.

2. På grund av sin tro på Kristus har nutida och forntida profeter utfört Guds verk även när de mötte kraftigt motstånd. Vår himmelske Fader välsignar dem som lyder hans bud i tro. Sätt upp följande bilder från Evangeliet i bild på tavlan, och var beredd att kortfattat berätta (eller be barnen hjälpa dig berätta) berättelsen som hör till bilden: 102 – Arken byggs (berättelse på baksidan av bilden), 303 – Nephi kuvar sina upproriska bröder (berättelse på baksidan av bilden), 416 – Mormons bok översätts (berättelse från lektionsboken *Primär 5*, lektion 5), 507 – Brigham Young (berättelse om att korsa prärien från lektionsboken *Primär 5*, lektion 40–41), 520 – Gordon B Hinckley (berättelse om templet i Accra i Ghana i *Liabona*, jul

2000, s 30–32 och okt 2004, s 13–15). Betona att profeterna välsignades på grund av sin tro på Jesus Kristus.

3. *Sång:* Lär barnen "Jag går trofast i hans spår". (*Liabona*, feb 2003, s LS16) Börja med att lära dem melodin. Sjung sången för barnen. Be dem stå upp och "gå trofast i dina spår" genom att marschera på plats i takt till sången när du sjunger den igen. Be barnen nynna melodin tillsammans med dig medan de fortsätter att marschera. Sätt upp en bild av Frälsaren på tavlan med bilden inåt och täck den med bilder från Evangeliet i bild eller primärpaketet som beskriver det sången handlar om. Välj ut fyra bilder för varje vers, till exempel Evangeliet i bild 617 (Utforska skrifterna), 607 (Liten flicka talar i kyrkan), 216 (Kristus och barnen), affischen Mina evangelieideal och så vidare. Sjung första hälften av första versen och be barnen välja ut de bilder som illustrerar orden. Tala om för dem att de inte kan välja fel, eftersom olika bilder kan beskriva samma fras. Ta bort bilderna de väljer och sätt upp dem i rätt ordning. Sjung den delen av sången tillsammans flera gånger. Tala om för barnen att allteftersom de lär sig sången så kommer du att ta bort bilderna på tavlan och sätta upp dem i ordning tills du kan vända på "överraskningsbilden" under. Fortsätt att lära dem varje del av sången. Vänd på bilden av Kristus och använd den för att lära barnen slutet på andra versen. ■

Lokala nyheter

Budskap från områdespresidentskapet

Predika mitt evangelium – Ett steg i taget

Presidentskapet för området Centrala Europa är förtjust över att alla stavarna, missionerna och distrikten över hela området har blivit mycket engagerade i att tillämpa principerna och anvisningarna som ges i "Predika mitt evangelium". Vi har varit ibland er och vi ser era glada leenden medan ni berättar om välsignelserna av effektivare medlemsmissionsarbete i era församlingar och grenar. Vi berömmar er för ert personliga engagemang i detta gudomliga verk att inbjuda andra människor att komma till Kristus genom att hjälpa dem ta emot det återupprättade evangeliet genom tro på Jesus Kristus och hans försoning, omvändelse, dop, genom att få den Helige Andens gåva och uthärda till änden.

I förra månadens *Liabona* talade äldste L Tom Perry om en fast grundval och beskrev hur detta inspirerade dokument, "Predika mitt evangelium", kom till. Han uppmanade oss också att förena oss i att föra evangeliet till världen. En del av grundvalen var behovet av att 1) förenkla missionsarbetet, och 2) få medlemmarna mer engagerade i att hitta människor som missionärerna kan undervisa.

President Gordon B Hinckley har gett oss en stridssignal att gå till verket. Han sade: "Vi kan låta missionärerna försöka göra det ensamma,

Äldste W Craig Zwick

eller också kan vi hjälpa dem. Låt det i varje medlems hjärta odlas en medvetenhet om den egna förmågan att föra andra till kunskap om sanningen. Låt dem arbeta på det. Låt dem be med stor uppriktighet om det."

Presidentskapet för området Centrala Europa har bett var och en av oss att vara villig att delta i Herrens skörd genom att föra fler av hans barn till dopets vatten. Han har fullständigt klargjort att varje organisation bör inrikta sig på att föra en ny medlem in i kyrkan detta år. För att uppnå detta måste vi alla delta. Primär, Unga kvinnor, Hjälpföreningen, Unga män, äldstekvorumet, högrästerternas grupp, Söndagsskolan, ja till och med församlingens biskopsråd eller grenpresidentskapet. Vi uppmanar varje stavpresidentskap, varje högråd och varje missionspresidentskap att också göra vissa egna åtaganden för detta mål för året att

vi var och en ska föra en eller flera människor till dopets vatten detta år.

Den första missionärslektionen är ett kraftfullt, men ändå mycket enkelt tillvägagångssätt för att förklara sanningarna om återställelsen av Jesu Kristi evangelium. Det är ett sådant budskap som också ett primärbarn kan ge med övertygelse. Hela det tredje kapitlet i "Predika mitt evangelium" ägnas åt evangeliets rena och enkla lärosatser. Vi uppmanar er att göra en egen sammanfattning av detta heliga sanningsbudskap och återge den för varandra på era hemaftnar. Ni kan också göra det i era lektioner i Primär och Söndagsskolan och i era möten för kvorum och klasser.

Ett förslag på hur vi ska ta till oss lärdomarna i första lektionen är att ta varje grundsats och sammanfatta vad den grundsatsen innebär för oss. Den första grundsatsen i första lektionen är "Gud är vår kärleksfulle himmelske Fader". Du kan be en ung pojke eller flicka i primäråldern att beskriva Gud med egna ord. Bara genom att göra det, ger de den första lektionens kraftfulla inledande ord.

Titta på var och en av de tydliga grundsatserna i första lektionen och lägg till dina egna tankar om dem. Heltidsmissionärerna i din församling eller gren kan hjälpa dig med några fler skriftställen och med hjälpmaterial till var och en av dessa

grundsatser. Låt det bli grundvalen för det du undervisar om på hemaftnarna. Dina barn kommer att känna större tillit. Deras andliga lampor kommer att skina klarare. De får större självförtroende i familjen och bland sina vänner. Den första lektionens grundsatser är följande:

- Evangeliet är till välsignelse för familjen.
- Vår himmelske Fader uppenbarar sitt evangelium i varje tidsutdelning.
- Frälsarens jordiska verksamhet.
- Det stora avfallet.
- Jesu Kristi evangeliums återställelse genom Joseph Smith.
- Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus.
- Be om att få veta sanningen genom den Helige Anden.

Frälsaren försvårade inte budskapet då han undervisade. Han använde lättförståeliga liknelser. Han undervisade genom exempel och genom att använda enkla bildliga

uttryck som var och en förstod.

Vårt lilla fyraåriga barnbarn lärde oss en mycket viktig princip när hon ombads att leda familjebönen på morgonen då hennes far skulle börja sin akademiska utbildning. Hon visste att hennes pappa var en duktig student och att han var väl förberedd för de komplicerade kurserna i en mycket svår universitetsutbildning.

Hennes bön lät ungefär så här:

”Himmelske Fader, var snäll och hjälp pappa lära sig sitt ABC.”

Medan fler av oss talar med våra vänner och bekanta och med sådana vi kanske inte ens känner, ska vi komma ihåg att hålla läran ren, grundsatserna tydliga och undervisningen enkel. Var glad över att dela med dig av evangeliet till alla du träffar.

Må vi alla välsignas genom att förverkliga löftet i ”Predika mitt evangelium”: ”Det finns inget viktigare arbete än detta, inte heller något som skänker mer tillfredsställelse.” ■

Skicka oss bilder, berättelser och minnen från er tid här tillsammans med er **anmälan senast den 20 juni 2005** till

Maj-Britt Israelsson,
Frejgatan 5,
911 30 Vännäs,
tel. 0935-10161,
e-post: isreal2003@tiscali.se

KORT HISTORIK ÖVER UMEÅ GREN

Grenen bildades den 20 mars 1955 i Umeås första kapell på Norrlandsgatan 26. Kapellet invigdes i närvaro av 67 personer den 14 maj samma år av president Spencer W Kimball som då var apostel. Grenspresidentskapet bestod av missionärerna Leonard Ehrencrona och Torsten E Wiklöf. Inga lokala äldster fanns i Umeå vid den tidpunkten.

Kvinnliga Hjälpföreningen som den då hette, bildades redan den 6 juni 1955, tack vare ett missionärspär, Carl och Elsa Fors från USA. Elsa Fors var till stor hjälp med att organisera Hjälpföreningen. Den första presidenten för Hjälpföreningen blev Maj-Britt Israelsson som bara varit medlem några månader. Rådgivare blev Anny Eriksson som inte var medlem ännu men som döptes inom kort. Båda finns fortfarande kvar bland oss. När det första mötet hölls var åtta kvinnor närvarande.

Det första året var ett år med många aktiviteter, mycket tack vare missionärernas intensiva arbete med primärverksamhet för barnen och mycket uppskattade studieklasser i

Kom och fira med oss!

Maj-Britt Israelsson

Umeå gren organiserades för femtio år sedan, den 20 mars 1955. Vi tycker det är värt att fira, inte bara för oss här i Umeå utan för hela Sverige. Ni kanske känner att det är att ta i väl mycket, men besinna att vi har skickat mängder med medlemmar ner till södra och mellersta Sverige, många av dem starka

ledare som haft sin grogrund här i Umeå. Vi vill gärna träffa er igen!

Så alla ni som har anknytning till Umeå, som blev medlemmar här, som bott här kort eller längre tid, missionärer som verkat här – kom och fira med oss! Festen kommer att gå av stapeln lördagen den 2 juli 2005 kl 18:00.

engelska, besökta av 20–30 personer vid varje tillfälle. Antalet medlemmar vid starten var 10 med en närvaro på sakramentsmötena av 5–6 medlemmar. Numera är vi 163 medlemmar med i genomsnitt cirka 75 närvarande på sakramentsmötena. ■

Maj-Britt Israelsson,
Umeå gren, Sverigemissionen

Internationell familjekonferens i Doha, Qatar

Ingrid Nilsson

Tioårsfirandet av FN:s Internationella Familjedag instiftades 1994 och firas den 15 maj. Under hela 2004 avhölls på olika platser i världen konferenser, symposier och dylikt där olika familjefrågor togs upp. Även i Stockholm hölls ett seminarium, arrangerat av riksdagsgruppen Forum för Familjen och Människovärdet under ledning av Tuve Skånberg (kd), som en del av detta tioårsfirande. Inbjudna till detta seminarium var bland andra Familjedagskommittén, som bildats i syfte att lyfta fram och uppmärksamma FN:s Internationella Familjedag genom olika firanden.

Initiativtagarna till Familjedagskommittén är Informationstjänsten inom kyrkan, men själva kommittén består av olika enskilda personer, "eldsjälar" som brinner för familjen, både medlemmar i kyrkan och an-

dra. Genom tidigare arrangemang inom Informationstjänsten har kontakt och samarbete utvecklats med professor Richard G Wilkins från World Family Policy Center, BYU. Genom hans försorg blev Per och Ingrid Nilsson, chefer för Informationstjänsten i Sverige, inbjudna att delta i Doha-konferensen den 29–30 november 2004 i Qatar.

Staten Qatar hade tagit på sig värdskapet för denna internationella konferens med ca 1200 deltagare från hela världen med Hennes Kungliga Höghet Sheikha Mouzah bint Nasser Al Missned, hustru till emiren och ordförande för Qatars Högsta råd för familjeangelägenheter som officiell inbjudare och beskyddare för konferensen.

Från Frankfurt där vi hade varit på utbildning på ett årligt seminarium om Informationstjänsten i kyrkan, kom vi med flyg till Barains flygplats, där vi skulle byta flygplan. Redan där slogs vi av den exotiska kulturen och miljön som vi tidigare bara kunnat drömma om att få se. Män klädda i fotsida vita skjortor och med typiska arabiska huvudbonader, en och annan kvinna iförd burka, desto fler kvinnor med svarta hellånga slöjliknande klädnader och svarta slöjor på huvudet, fick oss att känna att vi kommit till Tusen och en Natts värld. Qatar ligger som en liten halvö på östsidan av Arabiska halvön med stora tillgångar på olja och naturgas, vilket gör det till ett av världens rikaste länder. Lyxhotellen, konferensan-

läggningen, maten, omhändertagandet in i minsta detalj vittnade om denna rikedom som alla deltagarna generöst fick ta del av.

På kvällen inledningsdagen var vi alla inbjudna till en bankett där Sheikhan var värdinna. När hon anlät gick hon runt och tog i hand och hälsade på var och en. Självklart dominerades bilden av alla deltagare av arabisk tillhörighet, men alla deltagare tillsammans utgjorde en smältdegel av världens olika folkslag, religioner, språk och kulturer. Ett mycket starkt intryck blev öppningsceremonin där först en muslimsk man framförde en bön, följd av en kvinna från BYU som läste ett avsnitt ur skapelseberättelsen i Gamla Testamentet och till sist en man från Mexico som läste ur Markusevangeliet om hur Jesus tog till sig barnen och välsignade dem.

De två dagar som följde var fyllda av föreläsningar, paneldiskussioner och allmänna diskussioner om olika familjeinriktade teman som: *Utmaningar och konsekvenser för familjen under det tredje årtusendet, Familjen och utbildning, Män och kvinnor som komplement till varandra, Medias roll och inflytande på familjer, Mänskliga rättigheter, Familjen som politisk prioritet*. Föreläsare var professorer och doktorer från olika universitet och institut, en Nobelpristagare i ekonomi, världsledare från olika religiösa grupper och inflytelserika samhällsledare från olika delar av världen. Kyrkans

Världsledare från olika religiösa grupper och inflytelserika samhällsledare från olika delar av världen under den internationella familjekonferensen i Doha, Qatar.

universitet BYU spelade genom World Family Policy Center en aktiv roll i detta stora evenemang. Inte utan stolthet kunde vi konstatera att utställningsbåset för BYU inte bara var störst utan också mest välbesökt på den utställning som fanns i anslutning till konferenslokalen. Professor Richard G Wilkins blev i Sheikhs inledningsanförande personligen nämnd och tackad för sin stora insats för denna konferens.

Upplägget var ett "smörgåsbord" med olika sessioner att ta del av. Alla föreläsningar och inlägg simultantolkades av unga, skickliga översättare. Den höga utbildningsnivån och den starka utstrålningen hos både män och kvinnor gjorde ett starkt intryck.

En session som vi valde att vara med på hade två rubriker: *Building of the Strengths of Mothers and Fathers* och *Transmitting Values from One Generation to the Next*. Under denna talade en romersk-katolsk kardinal, en rabbin från USA,

den koptiska kyrkans påve, professorer från både Kuwait och USA och en högt uppsatt islamsk ledare. Dessa representanter från så olika religioner och kulturer var helt överens om värdet av traditionella familjer. Ordföranden i panelen, Dr Allan C Carlsson från Howard Center for Family, Religion and Society, kallade denna session "historisk" med tanke på den konstruktiva dialog som fördes mellan företrädare för olika religioner.

Konferensen avslutades med att Doha-deklarationen lästes upp och överlämnades offentligt av Sheikhan till de deltagande parlamentarikerna från Nya Zeeland, Lettland och Sverige genom riksdagsman Tuve Skånberg. Några veckor senare, efter mycket diskussion, antogs Doha-deklarationen av FN:s generalförsamling, dock utan underskrift av EU, Sverige och några andra länder. ■

Ingrid Nilsson,
Informationstjänsten

Seminarium i Informationstjänsten

Birgitta Karlfeldt

Prästadsledare och informationssekreterare från samtliga stavar samt Sverigemissionen deltog lördagen den 15 januari 2005 i Informationstjänstens seminarium i Gubbängens stavscenter med Ingrid Nilsson som mötesledare. Presiderande var områdesauktoritetssjuttio Hans Mattsson, rådgivande i Norden, utom Danmark, för prästadömet.

På dagordningen stod information om såväl utförda som kommande aktiviteter.

"Vi har aldrig tidigare haft en apostel som områdespresident", inledde äldste Mattsson, "så detta är en underbar tid". President Perry har träffat alla stavspresidenter samt missionspresidenten. Han undervisar, deltar i konferenser, startar upp Fest i Nord och under en turné träffar han alla församlingsråd. Några av de tolv talar alltmer om Kristi andra ankomst, fortsatte äldste Mattsson. Trots oron i världen ser vi en fantastisk framtid med mängder av människor som är förberedda att göra gott, samtidigt som vi ser mer ondska. Vår uppgift är att med stor tro föra människor tillbaka till vår himmelske Fader så att missionärerna kan undervisa.

De olika informationssekreterarna rapporterade olika aktiviteter som ägt rum under 2004, företrädesvis

med familjen som huvudtema.

Sture Nilsson berättade att flera församlingar i Göteborgs stav haft öppna hus med fokus på familjen och andra familjerelaterade ämnen. Power Pointpresentationen om kyrkan har ytterligare finslipats. Det viktiga är inte antal närvarande vid presentationerna, utan hur de närvarande berörs, underströk broder Nilsson. Presentationen riktar sig i första hand till högstadieelever och berättar om det grundläggande i evangeliet med fokus på livets mening. Presentationen som lägger grunden för heltidsmissionärernas arbete, har lett till en del undervisningstillfällen. Den kan även visas som overhead.

Viktoria Kronborg, Umeå gren, och Mattias Norin, rådgivare i distriktspresidentskapet och ansvarig för IT, berättade att deras kapell byggts ut och att många i grannskapet kom till invigningen. 2005 är det 50 år sedan första medlemmen döptes i Umeå gren, vilket firas i juli (se separat artikel). Till en familjedag i maj 2004 som fick stort utrymme i lokalpressen, hade föreningar, religiösa ledare och politiska partier inbjudits. Bland annat deltog tre lokala partier och besvarade frågor om familjen. Tre politiker deltog även i en videokonferens med professor Richard Wilkins.

Per Nilsson rapporterade att församlingarna i Stockholmsstavarorna är enastående i sina kontakter med media, en utveckling som förväntas i fler församlingar och grenar. Informationstjänsten kan på begäran sän-

FOTO: BIIRGITTA KARLFEJDT

Deltagare i Informationstjänstens seminarium den 15 januari 2005.

da en checklista med tips till församlingar och grenar för att visa församlings/grensråden vad man kan jobba med lokalt.

Broschyrmaterial, en om familjen, en om hemafton och en om äktenskapet, kan stavarna rekvidrera respektive få upptryckta efter behov, meddelade Ingrid Nilsson, som tillsammans med Per är chef för Informationstjänsten.

Kristina Olergård, Handens församling, berättade bland annat att lokaltidningen haft en positiv artikel om de guidade visningarna på lördagar i juni – augusti 2004 på tempelområdet, i vilka 10–15 personer deltagit varje gång. Ett antal extra visningar hade dessutom ägt rum för grupper som inte kunnat komma på lördagar. Lokaltidningen hade även skrivit om Handens församlings första kvinnliga missionär till Ghana samt om en missionär till Spanien. Biskopen i Västerhaninge 2:a församling, Stefan Fromgren, intervjuades under hösten i P1 i programmet Människor och tro. Under Haningedagen i augusti hade kyrkan två välbesökta tält där familjen var i fokus.

Familjen var även i fokus med betoning på äktenskap mellan man och kvinna under ett seminarium i Riksdagen i december (se separat artikel). Två starka personer inom Pingstkyrkan, Lasse och Marie Nylén, fick i Gubbängen den 18 februari 2005 ta emot en familjeutmärkelse för sin verksamhet som familjerådgivare med syftet att familjer ska hålla samman.

Föreningen Internationella Familjedagen har bildats, berättade Linda Norrbin. Föreningens speciella uppdrag är att arrangera FN:s familjedag i maj varje år. Årets familjedag i Kungsträdgården den 14 maj med familjekonsert under söndagen med Wind Symphony orchestra (se senare separat artikel) backades upp av ett antal sponsorer, bland annat Ica, Junibacken, Hemkomfort, Villa Aktuellt, Levande familjer och techshop.

”Visionen är”, sade Linda, ”att det ska synas i hela Sverige att familjen är viktig, varför det är angeläget att familjedagar anordnas i alla stavar och distrikt, gärna genom avtal skrivna med andra organisationer med utgångspunkt från kyrkans normer”.

Kristoffer Höglund berättade om Öppna kanalen med 500 000 möjliga tittare inom Stockholmsområdet. Den har lett till åtminstone ett dop. Den kan ses måndagar och lördagar 18.30–21.30 och presenterar bland annat kapellen, vad som händer under söndagsmötena, familjens hem-afton samt intervjuer med biskopar och grenspresidenter.

John Wennerlund är webbmaster för kyrkans svenska hemsida **jesukristikyrka.se**, som riktar sig till såväl medlemmar som andra och har länkar till kyrkans andra webbsidor. Där finns även lokal info speciellt för mediafolk (Newsroom). Antalet besökare är högt. Webbsidans adress bör finnas i alla trycksaker, påpekade John Wennerlund.

Till Bruno Klarin, Borås, som tillsammans med sin hustru Harriet och dotter Anja är webbmissionär sedan snart två år, kan frågor ställas och material som videor och Mormons bok beställas. En stor mängd telefonsamtal samt mejl tas emot, t ex "Min mamma är sjuk. Hon har varit medlem i kyrkan. Finns det någon som kan komma hem och välsigna henne?" Från skolor kommer förfrågningar om besök i kyrkan, intervjuer, mötestider, Mormons bok, informationsmaterial etc. Mejladress är **klarins@tiscali.se**.

Per Åkebrands uppgift är att göra kyrkan känd i regering och riksdag (se bland annat artikel i april 2005). Han informerar fortlöpande alla riksdagsledamöter via mejl en gång i veckan.

Per och Ingrid Nilsson var inbjudna

till Doha i Qatar 29-30 november 2004 för en internationell familjekonferens med representanter för 150 länder och med Qatars drottning som beskyddarinna (se artikel i detta nummer).

"Bjud in lokala politiker eller representanter från andra organisationer eller kyrkor till stavs- och distriktskonferenser", uppmanade Per Nilsson. "Skicka pressreleaser när någon hög ledare från kyrkan ska komma. Vid grens- och församlingskonferenser bör det annonseras som information från staven vilka som arbetar med information inom staven eller distriktet."

Äldste Mattsson uttryckte behovet av ett nära samarbete med prästadsledarna.

"Vi får det som vi tror", sade äldste Mattsson. "Vi tror att vi kan göra gott, och då kommer frukter på Herrens sätt. Ty 'den som är trofast skall bli bevarad och välsignas med mycken frukt'. (L&F 52:34). Herren välsignar oss när vi arbetar i hans tjänst med andlig kraft. Tack för att ni är villiga att tjäna!" ■

Birgitta Karlfeldt

Predika mitt evangelium

Birgitta Karlfeldt

Ledarna i Stockholms och Stockholms Södra stav var söndagen den 16 januari 2005 inbjudna till ett speciellt möte med områdespresi-

dent L Tom Perry och hans båda rådgivare Bruce C Hafen och W Craig Zwick. På förhöjningen fanns även områdesauktoritetssjuttio Hans H Mattsson. President Perry ledde mötet.

"Jag känner mig mycket förvånsfull inför den nya era vi nu befinner oss i när det gäller missionärsarbete", sade äldste Perry. Världen befinner sig i ett kritiskt läge, och det är dags för oss att visa vad vi tror på. De tolv rådgivare har ansvar för missionärsarbetet. I området Centrala Europa utförs i snitt ett dop per missionär och år. Detta innebär att fler missionärer kan komma att sändas till de produktiva områdena och att vi kan få färre missionärer. Kyrkan finns nu i 160 länder, men målet är att den ska etableras i alla länder.

I det nya programmet, "Predika mitt evangelium", som nu finns ute i kyrkans enheter, sätts följande mål upp:

- 1) fler omvändelse- och konfirmationer
- 2) fler ordinationer till melkisedekiska prästadömet
- 3) fler tempelrekommendationer.
- 4) ökat antal heltidsmissionärer härifrån.
- 5) varje stavspresident sätter egna mål.

Från och med 2004 är det missionärernas uppgift att känna till kyrkans doktriner så väl att de inte längre är bundna av lektioner utan kan undervisa människor genom Anden. Varje medlem uppmanas att samarbeta med församlingens/grenens

Områdespresident L Tom Perry, omgiven av sina rådgivare, t v äldste Bruce C Hafen, t h äldste W Craig Zwick.

missionärer. Tala om detta på sakramentsmöten, i Unga män och Unga kvinnor, även i Primär där barnen kan tänka på sätt att hjälpa till och även fylla i missionärsansökan. Stavs-presidenter ska träna lokala ledare, högråd tränar missionsledare för församlingarna som i sin tur entusiasmerar övriga ledare. Korrelationsmöte hålls varje vecka med heltidsmissionärerna.

Varje missionär lägger varje fredag upp en plan för kommande vecka. Planeringen tas upp på varje församlings/grensråd. Uppnådda resultat och prognoser e-postas varje vecka till stavs-presidentskapet/missions-presidentskapet och vidare till områdessjuttio och områdespresidentskapet för att alla dessa ska känna till hur arbetet fortskrider, avslutade äldste Perry.

”Den mest produktiva tiden i Europa var när missionärer och medlemmar hade störst kärlek och tillit till varandra”, sade äldste Hafen. Det

är en sådan tid vi är inne i även nu. 1997 hade Time på sitt omslag en bild av templet i Salt Lake City med texten: Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Amerikas framtida religion. US News hade 1999 en artikel om kyrkan som den snabbast växande religionen i världen. Mormons bok finns med på en lista över de mest inflytelserika böckerna någonsin. Tabernakelkören är den mest välkända kören i Amerika, och president Gordon B Hinckley är en av de mest respekterade ledarna i Amerika.

Låt oss sätta personliga mål för hur vi ska tjäna våra medmänniskor, och planera för att nå dem, uppmanade äldste Hafen och hänvisade till 3 Ne 11:15 samt Mor 6:4. Att sakna mål är som att sitta utan åror i en drivande båt.

”Var inte rädda att föda fler barn och ge andar kroppar”, fortsatte äldste Hafen. ”Befolkningen minskar i västvärlden. Bland annat beräknas nuvarande 82 miljoner tyskar i slutet

av detta århundrade ha minskat till 24 miljoner.”

Äldste Hafen uppmanade också hemlärare och besökslärare att i första hand besöka nya och inaktiva medlemmar, övriga i görligaste mån. Tillväxt ger glädje, sade han. Kristus lyfter våra bördor när vi i hans anda är villiga att offra vår bekvämlighet.

Äldste Zwick berättade att vi i år firar 100-årsjubileum av missionens införande i Sverige.

”Låt oss med tro, hopp, barmhärtighet och kärlek för våra medmänniskor rikta blicken mot Gud och anta utmaningen som äldste Perry givit oss. Det finns inget viktigare än missionärsarbete, inte heller något som ger större tillfredsställelse! Första presidentskapet uppmanar oss alla att uppnå en ny grad av hängivenhet som medhjälpare till vår himmelske Fader i hans stora verk. Fasta speciellt för detta i församlingarna/grenarna! Herren kommer att välsigna er!”

”Vi har enligt president Hinckley fyra stora ansvarsområden”, avslutade äldste Perry. ”Vår familj, vårt arbete, Herrens verk och oss själva. Begrunda det budskap som nu givits er, för att Anden ska komma till era liv. Själarnas värde är stort för Herren. Jag lovar er genom min auktoritet som apostel att jag vet att detta fungerar, och om ni gör ert allra bästa kommer Herren att öppna himmelens fönster, och ni kommer att känna tillfredsställelse varje dag över att vara på Herrens sida.” ■

Birgitta Karlffeldt

Han har tagit tiotusentals medlemmar till templet

Väinö Enlund från Finland körde under 2004, liksom han gjort tidigare år, ryska medlemmar inte mindre än arton gånger till Templet i Stockholm, och dessemellan vid flera tillfällen även finska medlemmar.

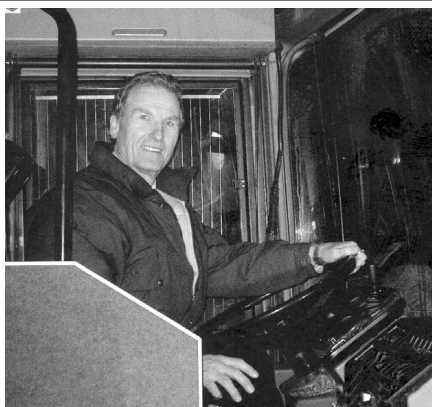
Broder Enlund hyr en buss i Helsingfors och hämtar på måndagen tjugo mil längre bort de ryska syskonen vid gränsen mellan Ryssland och Finland. Han kör dem därefter till färjan i Åbo, en resa som tar honom sexton timmar! Färjan anländer sedan till Stockholm på tisdagsmorgonen.

De ryska syskonen samlas först i Moskva eller S:t Petersburg, dit de tagit sig med bil, tåg, buss eller flyg, ofta mycket långa sträckor. Syskonen som samlats i Moskva tar nattåg söndag till måndag till S:t Petersburg och sedan buss till finska gränsen. Så det är reströtta medlemmar som kommer fram till templet.

Väl i templet sätter broder Enlund på sig den vita kostymen och tjänar sina ryska syskon ytterligare, som beseglare. Han är en av de två bröder som kan besegla på ryska. Han och hans hustru har även verkat som tempelmissionärer i två års tid från 1996, broder Enlund då som rådgivare till president Wennerlund.

När den ryska tempelveckan är slut på lördagseftermiddagen sätter

FOTO: DEBORAH KIMBALL

Väinö Enlund vid ratten i det slags buss som han många gånger kört ryska och finska medlemmar till Templet i Stockholm i.

broder Enlund sig åter vid ratten och med färjans hjälp tar han de ryska medlemmarna tillbaka till Viborg vid finska gränsen, varpå han kör bussen tillbaka till Helsingfors, och de ryska medlemmarna fortsätter sin långa hemresa via Moskva.

Väinö Enlund var fram till sin pensionering brandmästare i Helsingfors. Han och hans hustru Anita flyttade därefter till Kangasniemi mitt i Finland, men de har nu flyttat till Hy-

FOTO: DEBORAH KIMBALL

Väinö Enlund tillsammans med en rysk broder, sedan de lyckligt och väl anlänt till Templet i Stockholm.

vinkää några mil utanför Helsingfors för att komma närmare templet som håller på att byggas där. ■

*Inger Höglund,
Rådgivare till tempelvärdinnan*

Redaktör för de lokala sidorna är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post till **birgitta.karlfeldt@telia.com**. Alla artiklar redigeras. Prästadömsledare, Primär- och Hjälpföreningsledare samt ledare för Unga män och kvinnor bör vid större konferenser eller andra speciella aktiviteter alltid utse någon att skriva och ta bilder för att sedan *inom tre veckor* mejla in detta till redaktionen. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar – tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionärsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet etc.

Bilder ska *helst* vara originalfoton, inte datautskrivna elektroniska bilder. Digitala eller scannade bilder måste ha hög upplösning (300 dpi) och sändas separat, inte tillsammans med en artikel. Alla bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Papperskopior av bilder sänds till adress Stora Hundens gata 618, 136 64 HANINGE. Bilder returneras inte. Dikter publiceras inte. ■